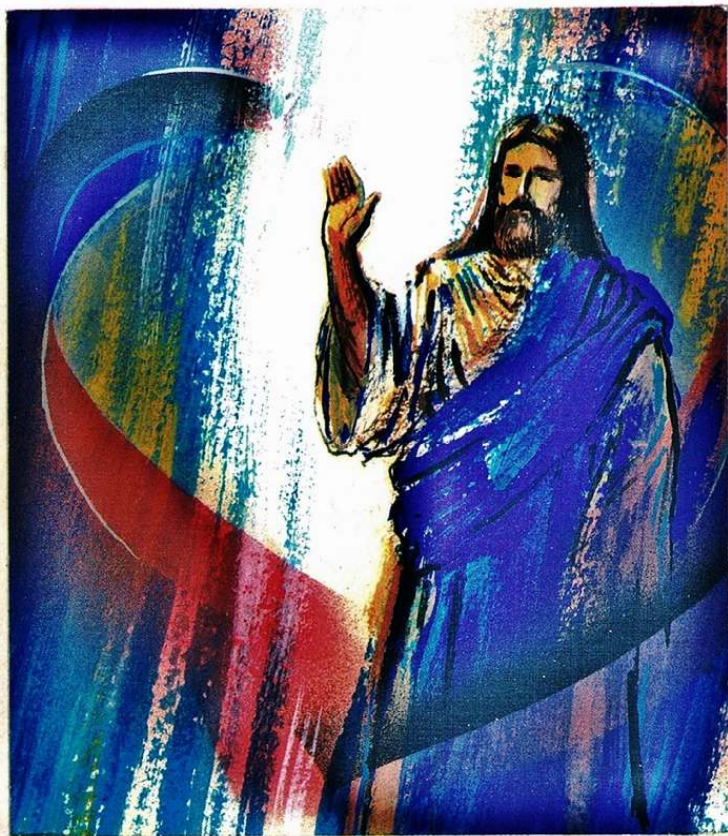

Richard Wurmbrand

ÎMBĂTAT DE DRAGOSTE

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

4

Stephanus
EDITURĂ
CREȘTINĂ

Richard Wurmbrand

**ÎMBĂTAT
DE DRAGOSTE**

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

Richard Wurmbrand

1915-2004

ÎMBĂTAT DE DRAGOSTE

Ediție revizuită de
CONSTANTIN MOISA

„Căci dragostea este mai puternică decât moartea”
— 1 Corinteni 13:1

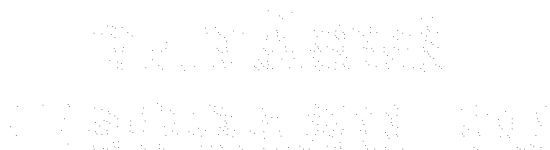
„Căci dragostea este mai puternică decât moartea”

— 1 Corinteni 13:1

— 1 Corinteni 13:1

Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA

Coperta: FLORIN CREANGĂ

PRIMA EDITION
1994

Titlul original în limba engleză:
THE FAITH THAT OVERCOMES

Prima ediție în limba română a apărut în anul 1993

Copyright 1994 EDITURA STEPHANUS
Toate drepturile rezervate

ISBN 973 - 9174 - 32 - 9

Nimeni nu poate epuiza semnificația morții lui Isus la Calvar. Dar înțelepții au fost întotdeauna învățați prin fapte. Prin moartea Sa de bună voie la vârsta de 33 de ani, încă tânăr și plin de putere, Isus ne-a dat o lecție cum să răspundem la problemele vieții. Să murim față de ele!

Te atrage păcatul? Ai face vreun păcat dacă ai fi mort? Bineînțeles că nu. Atunci mori față de păcat! Lumea ar vrea să te atragă în alegerea ei către distrugere. Socotește-te mort față de ea! Religiiile vor să-ți constrângă viața în canoane și legi. Mori față de lege! Isus a murit față de păcat, față de lume și față de lege. Din cauza aceasta, El trăiește. Tu, prizonierule, poți deveni liber urmându-I exemplul. Ești apăsător de problemele vieții? Fii nepăsător față de ele, ca și cum ai fi mort!

Învăță din povestea păsării care și-a câștigat libertatea. Scopul acestei cărți este s-arate calea spre eliberare.

* * *

Cartea mea nu este expresia părerilor și sentimentelor unui om. Urăsc predicile plictisitoare - precum și pe cele neinspirate - în care clericii își exprimă părerile și punctele lor de vedere. Urăsc, de asemenea, mitingurile unde sunt propagate opinii bune sau rele. Aș prefera ca nimeni să nu-și deschidă gura, decât numai dacă știe un adevăr, un adevăr obiectiv.

Cu mii de ani în urmă, trăiau printre evrei niște oameni numiți prooroci, care, atunci când scriau o carte, începeau cu cuvintele: „*Așa vorbește Domnul*“.

[[[Scriu această carte cu siguranța deplină că eu sunt numai un glas. Prin mine, vorbește Însuși Dumnezeu.

[[[Întotdeauna îmi place când oamenii râd. Îmi place chiar când râd de mine. Râsul este sănătos. Doctorii îl recomandă. Sunt așa de puține motive de râs în lumea aceasta. Și ce dacă râd de mine? Consider-o ca pe o nebunie, dacă-ți place, dar eu afirm că prin această carte Dumnezeu îți vorbește. De unde știu aceasta? Nu este oare Dumnezeu o Persoană total diferită de mine? Mijloacele mele de comunicare cu El pot funcționa bine, dar pot fi de asemenea și tulburate: s-ar putea să-L fi înțeles greșit.

[[[Când era pe cruce Isus a strigat: „*Eli, Eli*” (cuvintele evreiești pentru „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu*”). Aceia care stăteau sub cruce au crezut că aud numele proorocului Ilie. Astfel de interpretări eronate au loc foarte adesea.

[[[Atunci cum pot avea siguranța că eu, Richard Wurmbrand, scriu exact ceea ce Dumnezeu dorește să-mi transmită? De unde știau proorocii?

[[[S-a creat o mare confuzie de sfere. Sfera gramaticii și sfera religiei sunt diferite una de alta. Fiecare copil de școală, care, când i se cere să conjuge un verb, ar răspunde că Dumnezeu este dragoste și că oricine crede în El este născut din Dumnezeu, ar primi o notă proastă, chiar dacă profesorul este religios. Religia n-are loc într-un examen de gramatică.

[[[Dar nici gramatica nu-și are rostul în religie. În sfera vieții practice trebuie să conjugăm verbe și pentru aceasta avem nevoie de pronume personale. Trebuie să facem distincție între casa mea, cartea mea, soția mea și ceea ce aparține altuia. De aceea, folosim

„eu“, „tu“ și „el“. Dar vă rog să lăsați pronumele în sfera gramaticii căreia ele îi aparțin; nu le introduceți în religie! Când Isus Cristos l-a întâlnit pe Saul din Tars, un mare prigonitor al creștinilor, pe drumul Damascului, El l-a întrebat: *Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?* Saul ar fi putut răspunde sincer: *„Niciodată nu Te-am prigonit pe Tine. I-am prigonit pe apostolii Tăi“*. Dar Isus, deși atotștiutor, nu știe că El și apostolii Săi sunt persoane diferite. El Se simte prigonit ori de câte ori un apostol al Său este lovit; El plânge cu fiecare ucenic al Său care plânge; El Se bucură cu fiecare apostol care se bucură.

Isus spune că la judecata viitoare cei răi vor auzi mustrarea: *Am fost flămând, bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine*. Apoi El spune că, ori de câte ori unul dintre acești neînsemnați frați ai Săi a suferit încercări grele, El Însuși trecea prin suferință.

Domnul Isus este Învățătorul nostru în materie de religie, dar s-ar putea ca El să nu treacă examenul la gramatică pentru că folosește pronume personale fără a face deosebire între „el“ și „eu“. Religia creștină constă în a deveni îmbătat de dragoste. Oamenii îmbătați confundă lucrurile și persoanele. Dinstincția între „eu“, „tu“, și „el“ dispare. Așadar, când vorbesc eu, dacă sunt îmbătat de dragostea pentru Dumnezeu, Dumnezeu vorbește prin mine.

* * *

Cu aproape 2 000 de ani în urmă, Isus a spus: *„Eu sunt Adevărul“*. Și tot de atâta vreme această afirmație a Sa a fost falsificată și citată ca însemnând că Isus a spus „El este adevărul“. Dar El niciodată n-a spus: *„El este adevărul“*, ci a spus

„*Eu sunt adevărul*“. Dacă-L faci pe El un „el“, chiar cu litera E, ai pierdut adevărul.

Ce poate Isus, „El“, Dumnezeu întruchipat într-un tâmplar cu aproape 2 000 de ani în urmă în Palestina, să-ți spună despre tehnica modernă, despre socialism, democrație sau dictatură militară și pe care dintre ele să le preferi; despre aceea dacă trebuie sau nu trebuie să acceptăm filozofia lui Marx ori Teilhard de Chardin sau implicațiile filozofice ale teoriei lui Einstein, ori despre ce ar trebui să fim: fundamentaliști sau moderniști?

Ce poate Isus, omul care a trăit cu aproape 2 000 de ani în urmă în Palestina, să spună despre teoria evoluției? Poate El să-ți spună să te căsătorești mai degrabă cu Gheorghe decât cu Ștefan? Te poate El îndruma în vreo problemă practică?

Isus nu vrea să fie „el“. Condiția indispensabilă pentru ca Cristos să fie adevărul este aceasta: El trebuie să rămână pentru totdeauna: EU. El zice: „*Eu sunt adevărul*“ nu: „*El este adevărul*“. Dacă vreau să am adevărul și să fiu adevărul, Isus trebuie să fie pentru mine un „Eu“. Nu este adevărat că El trebuie să devină un EU. El este un EU. Luther spune: „*Creștinul este Cristos*“. Acesta este adevărul, chiar dacă nu-l înțeleg. Când ochii mei sunt deschiși, spun împreună cu apostolul Pavel: *Trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine*. Atunci devin sigur de propriile mele gânduri. Eu scriu o carte și aceasta înseamnă că Dumnezeu vorbește prin intermediul cărții mele.

Oamenii lui Dumnezeu întotdeauna au gândit așa. Luther a scris: „*Trebuie să fac o deosebire între mine*

și chemarea mea. Pe mine însumi mă consider a fi cel mai mic. Dar chemarea mea trebuie onorată ... Nimeni n-ar trebui să aibă o părere înaltă despre propria persoană, dar fiecare ar trebui să afirme cu putere chemarea sa, spre slava lui Dumnezeu. Și chiar mai mult. Omul care se află în slujba lui Dumnezeu nici nu trebuie să dovedească ceea ce spune, el trebuie să fie ascultat așa cum L-am asculta pe Însuși Dumnezeu“.

* * *

A deveni creștin înseamnă să fii ca Cristos. În ce sens? Nu toți trebuie să fie evrei cum a fost Isus, nu toți trebuie să fie dulgheri, nu toți ucenicii Săi trebuie să fie bărbați. Atunci în ce sens pot fi ca Cristos?

El a trăit o viață omenească cu deplina siguranță a Aceluia care avea întotdeauna dreptate. Pe vremea Lui, ca și astăzi, erau sute de religii. El n-a ales nici una din ele. A fost de părere că oamenii trebuie s-o aleagă pe a Lui. Palestina era împărțită în multe grupări politice: zeloți, irodiani etc. Isus n-a ales nici una. El vorbea despre lucrurile pământești, iar ceilalți trebuiau să accepte ceea ce spunea El. El n-accepta niciodată ceea ce spuneau alții. El știa că întruchipează Adevărul. A fi creștin înseamnă a fi ca Cristos, adică un om fără îndoieli asupra mesajului, un om care să știe că Cristos nu este un „el“. Când vorbește omul acesta, Cristos vorbește prin el.

Punând relațiile vieții spirituale în cuvinte omenești, va trebui să folosesc pronume personale, dar să ne fie clar: când Domnul spune *Veniți la Mine*,

trebuie să veniți la El spunându-vă că Isus nu mai este un „el“ pentru voi.

Sau mai pe înțeles. Eu nu vă chem să veniți la El. Cuvintele sfințite sunt: *Veniți la Mine*. Deci nu veniți la Isus - el, adică, nu vă faceți din „el“ un obiect de închinare. Isus să-ți fie „Eu!“

Toată ideea de obiect și subiect este o iluzie, consolidată în noi prin structuri lingvistice. Acestea mă vor obliga și pe mine să folosesc pronume. Dar eu le voi folosi așa, conștient că ceea ce noi numim „eu“ este numai un punct de întâlnire temporar de forțe diferite, care-și schimbă în continuare intensitatea și direcția lor. Să învățăm să gândim în afara categoriilor „eu“, „tu“ și „el“. Gânditorul, gândirea și actul gândirii sunt una.

Există un singur „eu“ puternic. Cele 10 porunci încep cu cuvintele: *Eu sunt Domnul*. Numai înăuntrul acestui singur Dumnezeu, avem viața, mișcarea și ființa (Faptele Apostolilor 17: 28). Noi formăm viața interioară a lui Dumnezeu. Nu suntem în afara Lui.

Dumnezeu contrazice mereu noțiunea unui „eu“ al nostru ca opus eului Său. Ieremia nu vrea să accepte chemarea de a deveni prooroc. El îi spune lui Dumnezeu: *Sunt un copil*, dar Dumnezeu îi răspunde: *Nu zice: Eu sunt un copil... căci Eu sunt cu tine* (Ieremia 1: 6 - 8). Semnificative sunt cuvintele lui Dumnezeu: *Nu zice eu ... căci Eu ...* Unde Eul Lui intervine, eul nostru nu mai contează.

Zaharia, când i-a spus îngerul că va avea un fiu, viitorul Ioan Botezătorul, i-a răspuns ființei cerești: *Eu sunt bătrân*. Această obiecție este anulată de

cuvintele *Eu sunt Gavril* (Luca 1: 18 - 19). Din nou, „nu eu“, Zaharia, ci „eu“, îngerul.

Dumnezeu numește pe un om „*nebun*“ (Luca 12: 16 - 20). Acesta era omul care se gândea la bogățiile sale pământești. Era ușor de recunoscut că era nebun. În trei versete, el a folosit cuvintele „*eu*“ și „*ale mele*“ de nouă ori, neștiind că acest „*eu*“ va muri chiar în noaptea aceea și „*ale mele*“ vor trece în posesia altora.

Ne vom întoarce la această idee mai târziu.

A veni la Domnul înseamnă a veni la Unul ale cărui chip și asemănare le ai și tu.

Isus i-a spus Caterinei de Siena: „*Eu sunt Cel ce este, tu ești cea care nu este*“.

* * *

In biserica mea din București, am avut un membru rus, care nu știa un cuvânt românește, limba în care toate slujbele erau oficiate. Niciodată însă nu lipsea de la biserică. În timpul predicii el își citea Noul Testament în rusește.

Am simțit o răspundere pentru el. Într-o zi l-am chemat și i-am spus: „*Uite, eu sunt pastorul dumneavoastră. Aș vrea să știu ce înțelegeți din această carte. Alegeți oricare parte din ea, și explicați-mi!*“

Mi-a citit capitolul 1 din prima epistolă către Corinteni și mi-a explicat-o: „*Apostolul scrie că Pavel a sădit Evanghelia și un oarecare Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Din aceasta el trage concluzia că nici Pavel, nici Apolo nu sunt nimic, ci numai Dumnezeu. Acum, dacă sfântul Pavel și Apolo sunt numiți nimicuri, cât sunteți dumneavoastră, frate*

Wurmbrand? Dumnezeu a ales lucrurile care nu sunt. Fiți fericiți să fiți un nimic“.

L-am îmbrățișat și l-am felicitat pentru că el înțelese Biblia mai bine decât mine.

* * *

Isus spune: *Veniți la Mine*. Primiți chemarea Sa! Nu fiți din aceia cu inimi de gheață care sunt tari și nesimțitori ca și lespezile închisorii pe care o fi dormit Isus după ce fusese prins în grădina Ghetsimani.

* * *

Isus spune *Veniți la Mine*, nu doar la serviciile fastuoase ale bisericii. Marele inchișor din romanul *Frații Karamazov* de Dostoievski i-a spus Domnului: „*Ți-am îmbunătățit lucrarea*“. Isus în smerenia Sa este mulțumit de îmbunătățiri. El ne-a promis că vom face chiar mai multe lucrări decât a făcut El. El dorește ca tu să vii la El, doar la El.

Creștinătatea s-a schimbat de multe ori în timpul secolelor. Prima comunitate creștină din Ierusalim se deosebea de primele biserici creștine din lumea păgână. Starea bisericii din timpul lui Constantin cel Mare era iarăși alta. Biserica s-a schimbat apoi în timpul Evului mediu, al Reformei, al raționalismului, al pietismului, al modernismului, în timpul când ea era sub controlul statului din țările comuniste, în timpul harului trezirilor din lumea liberă. Origen consideră creștinătatea ca făcând parte dintr-o mișcare divină care se pregătește pentru ceva mai înalt. Pot apărea forme superioare de creștinism. Toate sunt

vehicule ale aceluiași Cristos care nu Se schimbă niciodată. El spune: *Veniți la Mine!*

* * *

Cum trebuie să vin la El? În Luca 24: 51 este scris că Isus S-a despărțit de apostoli. Această despărțire este un fapt definitiv și constant, un adevăr valabil pentru viața noastră pământească.

Îl cauți pe Isus? Atunci prima condiție să ajungi la El este să îndeplinești ce a spus Isus soldaților romani: *Dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia (apostolii Mei) să se ducă* (Ioan 18: 8).

Isus S-a despărțit de ei. Când marele preot a întrebat pe Isus despre învățătura Sa, El i-a răspuns: *Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit* (Ioan 18: 21).

Discuția a fost întreruptă de o palmă pe care Isus a primit-o de la unul din aprozi.

Altfel, El ar fi putut primi o lovitură puternică chiar de la marele preot, care ar fi putut să-I spună: „Pe cine dintre cei care Te-au auzit aș putea întreba despre învățătura Ta? Unul dintre ei ni Te-a vândut nouă și înțeleg că a făcut lucrul acesta spunând multe vorbe urâte despre Tine. Un alt apostol al Tău este acum în curte și spune că nu Te-a cunoscut niciodată. Iar ceilalți apostoli Te-au părăsit. Oamenii care Te-au auzit vorbind sunt acum în cealaltă cameră și așteaptă să depună mărturia că Tu ai zis «Eu voi strica Templul acesta și în trei zile voi ridica un altul». Desigur acesta nu e un punct foarte atractiv al învățăturii Tale. Ai vorbit la mii de oameni. N-au înțeles nimic. Măine toți vor striga: Răstignește-L! Ioan, prea-

iubitul Tău, este aici, dar tace. Tu ești singurul care ne poți vorbi despre învățătura Ta. Dacă nu vrei, vom acționa și fără asta“.

De atunci situația nu s-a schimbat prea mult.

Dacă vrei să cunoști învățătura lui Isus, lasă-i pe apostolii Lui să plece!

Prima recomandare pe care ți-o dau este aceasta: „Lasă-i pe cei din lume să meargă pe drumul lor; lasă bisericile și pe cei care le neagă să meargă pe drumul lor, bun sau rău, iar tu, răspunzător numai pentru propriul tău suflet, vino la Isus! Nu te uita nici la dreapta nici la stânga, nu te uita nici în spate, și să nu-ți pese de ce vor spune alții! Tu vino la Isus!“

* * *

Vino cât mai aproape de El să fii una cu El!“ Când se întâlneau primii creștini în catacombe, foloseau următoarea ilustrație în predicile lor: „Un băiat iubea la nebunie o fată. Într-o zi el n-a mai putut suporta și, târziu în noapte, a ciocănit la ușa iubitei lui rugând-o să-l lase să intre. Ea l-a întrebat: «Cine este?» «Eu sunt» a răspuns băiatul. Dar fata i-a spus: «Camera mea este mică. Este loc numai pentru o singură persoană. Pleacă!»

El a plecat în lume să-și uite necazul. Nu putea înțelege refuzul ei, știind că ea-l iubea foarte mult. După mulți ani de umblat prin lume, băiatul a avut deodată o iluminare.

Târziu, într-o noapte, a ciocănit din nou la ușa fetei. Când ea a întrebat: «Cine e?» el a răspuns: «Tu ești». Ușa s-a deschis, iubita l-a îmbrățișat și i-a spus: «Te aștept de multă vreme».

Ce dimensiuni are Dumnezeu? Cerul este cel mai strâmt loc din univers. Are loc numai pentru Unul. Numai cei care devin una cu El vor intra în Cer.

În „*Pasărea Phoenix și turturica*“ Shakespeare spune: *Cifrele mor în dragoste*. Dragostea nu poate coexista cu cifre. Aceia care iubesc sunt un suflet și o inimă. Soțul și soția una sunt. Cristos și Tatăl una sunt. Așa este sufletul celui credincios și Cristos. În dragoste, distincțiile între „el“ și „eu“ sunt imposibile.

Împăratul Solomon spune în cântarea sa (Cântarea Cântărilor 6: 8 - 9): *Am șasezeci de împărătese, optzeci de țitoare și fete fără număr, dar numai una singură este porumbița mea, neprihănită mea...*

* * *

Inainte de a merge mai departe, vreau să repet înștiințarea: Dumnezeu vă vorbește în această carte, punând în fața dumneavoastră o mare responsabilitate. Dacă nu-L primiți pe Isus ca Mântuitor, vă sinucideți din punct de vedere spiritual.

Era un om care toată viața a avut mari necazuri. Într-o noapte se zvârcolea în pat negăsindu-și odihnă. Atunci L-a rugat pe Dumnezeu să-i arate ce dușman nevăzut îi distrugea viața și din spatele unei draperii i-a apărut dușmanul: era el însuși. Tu ești cel mai mare dușman al tău dacă nu-L primești pe Isus.

Omul e la fel ca viermele de mătase care-și pregătește gogoșa în care apoi se va dezvolta. Cum îți clădești locuința ta viitoare?

În orașul Lugoj, directorul închisorii a primit ordin să-l aresteze pe directorul adjunct, un locotenent. Directorul l-a chemat pe acesta și i-a spus: „*Astăzi*

vom avea un nou prizonier politic. Du-te și pregătește-i o celulă!" Locotenentul a luat cu el pe un gardian și a ales cea mai rea dintre celule. Toate celulele unei închisori sunt rele, dar unele au ceva mai multă lumină, altele mai puțină; unele sunt umede, altele uscate; în unele te poți plimba trei pași încoace și încolo, în altele numai doi pași. El a ales cea mai rea dintre celule și cea mai rea saltea de paie. Apoi s-a întors la director și i-a spus: „*Am pregătit celula*“.

„*Aș vrea s-o văd și eu*“, i-a spus directorul. Văzând celula, l-a întrebat: „*Nu crezi c-ar trebui să-i dai omului o locuință mai bună decât aceasta?*“ Locotenentul i-a replicat: „*Sunteți prea îngăduitor, tovarășe căpitan! Aceasta e celula potrivită pentru un bandit*“.

Atunci directorul i-a spus: „*Ei bine, tu ești banditul. Te rog să intri*“. Și ușa a fost încuiată după el.

Noi toți decidem viitoarea noastră locuință primindu-L sau refuzându-L pe Cristos.

* * *

Acea care-L refuză vor avea de suferit în iad. Iadul este un loc rău. Știu aceasta fiindcă sufletește sunt acolo adesea. Iadul nu este înconjurat de indiferență, ci de dragostea creștinilor. În Luca 16, este scris că unii, în cer, iubesc atât de mult pe cei care sunt în iad, încât ar vrea să treacă din cer în iad, numai ca să-i ajute. Dar nu pot.

Iadul este un lucru îngrozitor. Ce groaznic este să-ți petreci veșnicia la un loc cu demonii!

Caterina de Siena a văzut odată un demon și a scris că, decât să mai vadă iar un astfel de monstru, ar prefera să meargă pe jeratic toată viața ei.

Demonii îi vor tortura pe cei necredincioși. Anselm a spus: „*În iad, sufletele sunt legate atât de strâns încât nu se pot mișca nici măcar ca să-și scoată din ochi un vierme care le roade*“.

Mai bine L-ați primi pe Isus!

El ne vorbește despre ultima judecată. Am să v-o descriu. Dumnezeu va sta pe un tron alb; în spatele Lui se află o perdea, iar înaintea Lui cei care trebuie judecați. Dumnezeu va ridica mâna dreaptă, și la acest semn, ființe de o splendoare negrăită vor apărea din spatele perdelei și se vor așeza în fața celor ce vor fi judecați. Cei răi îl vor întreba pe Dumnezeu: „*Cine este ființa aceasta frumoasă din fața mea?*“ Iar Dumnezeu le va răspunde: „*Acesta ești tu așa cum ai fi fost dac-ai fi crezut în Isus*“. Îndurerați de ceea ce au pierdut, cei răi vor fugi în iad, neputând să îndure tabloul a ceea ce-ar fi putut să devină.

Tu nu vei fi niciodată o ființă strălucitoare, făcută după asemănarea lui Dumnezeu, dacă nu vei veni la Isus.

* * *

Prin mine, Dumnezeu te cheamă acum la El. Dar mai este și altcineva care te cheamă: este adevăratul tău *eu*. Isus spune povestea unui fiu risipitor, care într-o zi și-a luat partea de avere de la tatăl său, a plecat într-o țară depărtată și și-a cheltuit banii ducând o viață destrăbălată. Apoi, o foamete mare a venit peste țara aceea. Neavând bani, s-a angajat ca porcar. *Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele, pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni*. Ajuns la capătul puterilor, fiul risipitor din

pildă - așa spune Biblia - *și-a venit în fire* și s-a hotărât să se întoarcă la tatăl său.

El și-a venit în fire. Dar unde fusese până atunci? Fusese în afara lui. Nu-și pusese mintea la contribuție și nu se lăsase condus de cele mai bune îndemnuri ale inimii sale. La fel ca și o maimuță, urmăse drumurile egoiste ale altora. Ca un papagal, repetase prostiile lor. Cei mai mulți oameni ar prefera să moară, decât să gândească ei înșiși. Iar fiul risipitor „și-a venit în fire“, a revenit la propria sa identitate și implicit s-a întors la adevăr și la tatăl său. În pildă, Dumnezeu este tatăl.

Este pur și simplu neadevărat că ai trăit fără Isus până acum. A fost numai că adevăratul tău eu, ființa frumoasă creată după asemănarea cu Dumnezeu, nu a fost în interiorul tău. Tu Ți aparții lui Dumnezeu. N-ai știut lucrul acesta până acum. Fiul lui Dumnezeu era înăuntrul tău și ar fi vrut să Se descopere în tine, dar erai într-o țară îndepărtată (Galateni 1: 16). Prin mine îți vorbește propria ta personalitate. Chiar acum, eu sunt conștiința ta, propriul tău eu. Îți iubesc sufletul mai mult decât ți-l iubești tu. Ești o amestecătură de tot felul de prejudecăți și credințe adunate de pe la alții. Actorul îl joacă într-o zi pe Hamlet și în alta pe Otelo, dar nu este nici prințul Danemarcei și nici maurul gelos. El este el însuși.

Te-ai purtat până acum ca un ateu, ca un agnostic, ca un revoluționar, ca un drogat, ca un destrăbălat, ca un zgârcit, ca un iubitor de plăceri, ca un om bisericos sau ca cine știe cine. Dar toate acestea sunt numai rolurile pe care le-ai jucat. Adevărata ta

identitate așteaptă, așteaptă. Ea îți vorbește acum prin mine.

Luther, un mare învățător al creștinismului, făcea distincție între credința directă și credința reflectată. Când cineva afirmă *eu cred* sau *eu nu cred*, el își exprimă părerea lui despre ceea ce se întâmplă înăuntrul lui. Părerea lui despre el însuși poate fi atât de greșită în această problemă ca atunci când îi judeci pe alții. Un om se poate considera foarte sănătos în timp ce cancerul îi devastează organismul. Un altul crede despre el însuși că e foarte bolnav, dar boala există numai în imaginația sa.

Necredința ta poate fi de asemenea în imaginația ta. Poate că nu ai ceea ce teologii numesc „fides reflecta“, o credință care totuși există. Un bebeluș există fără să știe lucrul acesta, dar mama lui iubitoare știe despre existența lui. La fel, nici tu nu știi ce se întâmplă înăuntrul tău pentru că propria ta identitate este în afara ta, așteptându-te. Eu sunt identitatea ta. Eu sunt conștiința ta. Citind aceste rânduri, vei înțelege câtă dreptate avea Platon când spunea că „*a cunoaște înseamnă a recunoaște*“. Nu-ți voi spune lucruri care sunt noi pentru tine. Vei recunoaște în cuvintele mele lumina care te-a luminat când ai venit în lume. Mai târziu, la fel ca și fiul risipitor, ai fost dus departe de tine însuși. Acum ești chemat înapoi. Când te vei întoarce, credința ta va deveni conștientă. Fiul lui Dumnezeu va putea să Se descopere în tine. Venirea ta la tine însuși va fi identică cu venirea ta la Cristos.

* * *

Ești șovăielnic? Spui că religia este lipsită de importanță? Sunt întru totul de acord cu tine. Întrebarea este ce semnificație are pentru noi cuvântul importanță. Cât de importanți suntem tu și eu? Cât de importantă este părerea ta sau a mea despre ceea ce este important?

Peretii determină mărimea camerei. Numai spațiul gol dintre pereți face camera folositoare. La fel se întâmplă și cu spațiul gol din interiorul unei cești. Noi trăim din ceea ce este gol, nu din ceea ce este plin. Sunt numai pantofii importanți la mers? Toată laba piciorului merge. Dar ea nu poate merge fără acele lucruri care par lipsite de importanță la mers, ca de exemplu: inima, plămânii, scoarța cerebrală, coloana vertebrală, legea gravitației, structura chimică și atomică a pământului și însuși drumul.

Da, religia este lipsită de importanță. Poți trăi fără ea, dar poți, de asemenea, trăi fără artă, fără cărți, fără instrucție, fără pantaloni, fără aer curat, fără soare, fără să iubești și fără să fii iubit. Dar o astfel de existență nu merită numele de „viață“. Lucrurile lipsite de importanță sunt cele care fac viața frumoasă și bogată în înțeles.

Te întrebi ce poate să-ți dea Isus. De ce trebuie cineva să-ți fie folositor ca să-i dai dragostea ta? De ce această căutare constantă după ceea ce este important? Unii oameni L-au urmat pe Isus când Și-a proorocit propria moarte pe cruce. Maria Magdalena L-a iubit și I-a spălat picioarele cu lacrimile ei, neavând nici o idee că ar putea obține de la El iertarea păcatelor și un loc în rai. Ea L-a iubit doar de dragul iubirii. Fă și tu la fel!

* * *

Ridică-te! Nu te opri la jalnicele lucruri „importante!“ Viața s-a schimbat mai mult în ultimii 50 de ani decât în cei 5 000 dinainte. Unii sunt interesați în quasari, nave cosmice și expansiunea universului, alții de mezoni și quarks, alții de gene. Nu te ocupa numai de fleacuri, numai cu ce-i important pentru scurta ta viață aici. Caută-L pe Dumnezeu!

Dacă vei face așa, o mie de întrebări vor apărea în mintea ta, întrebări pe care un învățător creștin adevărat le poate ignora. Învățătorul trimis de Dumnezeu nu predă ceea ce vrea elevul, ci ceea ce el consideră drept bun pentru elev. În lucrurile spirituale nu-ți trebuie răspuns la nenumăratele probleme religioase, ci mai degrabă la ceea ce Isus numește „sărăcie în duh“. Sufletul trebuie să devină liniștit ca suprafața mării care reflectă frumusețile cerului.

Un profesor bun nu răspunde la întrebări. Nici eu nu m-am pregătit să-ți dau răspunsuri complicate la multitudinea ta de întrebări. Cel mai bun lucru pentru un învățător în religie este să se țină discret în umbră, să fie numai o voce prin care Stăpânul să spună cuvântul pe care-L dorește sau o lăută care așteaptă atingerea degetelor Lui. Când Alexandru cel Mare l-a întrebat pe filozoful Diogene: „*Cu ce să te ajut?*“, acesta din urmă a răspuns: „*Ieși din soare*“. La fel ar trebui să le spună teologilor sufletele însetate după Dumnezeu. Scopul acestei cărți nu este să-ți vorbească despre Isus, ci să-I permită lui Isus să apară El Însuși. El, care S-a născut într-un staul neînsemnat, El, a cărui amintire s-a păstrat cu sfințenie în Cuvântul Său (Biblia), acum El Se umilește și mai departe.

Folosește glasul unui păcătos ca să te faci pe tine atent la șoapta glasului conștiinței tale.

* * *

Sunt oameni care-ți spun: „*Luptă împotriva capitalismului*“ sau „*Luptă împotriva comunismului*“, sau „*Luptă împotriva Islamului*“. Să presupunem că una din aceste lupte are succes; care ar fi diferența? Nazismul a fost înfrânt. A devenit lumea bună prin aceasta? Sau sunt oameni care spun: „*Nu lupta nici împotriva capitalismului, nici a comunismului, nici a Islamului. Fă pace cu ele*“. Ce fel de pace poate fi între aceia care se urăsc reciproc? Pace nu înseamnă absența războiului, ci prezența dragostei. Sau, sunt alți oameni care spun: „*Să nu-ți pese de lupta sau pacea cu capitalismul, comunismul sau Islamul*“. Dacă nu-mi pasă de nici una dintre marile probleme ale umanității, atunci de ce să-mi pese? Lasă toate astea! Caută-L pe Dumnezeu! El este tot ce-ți lipsește: numai de El ai tu nevoie. Când îl ai pe El, ai răspuns la toate problemele, pentru că de acum înainte ele nu vor mai fi probleme pentru tine. *Eu sunt viața*, a spus Isus. Îți vei trăi viața avându-L pe El la cârma ei.

Îndoiala care te roade va dispăre. Isus a întrebat odată pe unul dintre apostolii Săi: *Pentru ce te-ai îndoit?* Petru umblase pe apă și fusese în pericol să se înece. Apostolul nu l-a răspuns niciodată Mântuitorului la întrebare, nici Mântuitorul n-a insistat. Dacă El ar fi insistat, poate Petru ar fi răspuns: „*M-am îndoit că voi fi salvat din acest pericol mortal, pentru că Tu ești de nepătruns*“.

Mulți care cred în Dumnezeu se înecă. Unii scapă într-un fel miraculos. Niciodată nu știi cum ar putea fi în cazul tău. Petru a greșit când s-a îndoit. Aceasta din cauză că, odată ce-I aparții lui Isus, viața și moartea sunt una și aceeași pentru tine. El este veșnic. Așa ești și tu, pentru că distincția între „El“ și „tu“ nu există. Gramatica nu are loc în religia adevărată.

* * *

Adversarii noștri spun că religia este o iluzie. Dar orice iluzie este greșită? Omul care se înecă are iluzia că doarme pe perne moi, cel care îngheață că stă la o sobă caldă. Unele iluzii sunt mecanisme care ne ajută să depășim niște momente grele. Există iluzii bune și rele, tot așa cum există gânduri bune și rele. O iluzie poate fi o mamă iubitoare, întemnițată, care-și trece pieptul printre barele de fier și-i dă să sugă copilului ei, speriat. Iluziile sunt o forță extraordinară. Ele pot da viață nouă și putere celor care sunt aproape pierduți. Dar mângâierea lui Cristos nu este o iluzie. Este o realitate. Poate o să mă întrebi de unde știu aceasta. Creștinii cred că budiștii, hindușii, evreii, mahomedanii, ateii și agnosticii se înșală cu toții. Ei consideră că aceștia cred în mituri. Dar ceea ce li se întâmplă lor se poate întâmpla și creștinilor. Ei trebuie să-și controleze bine propriile crezuri, ca să nu fie ei înșiși ademeniți de niște mituri.

Un evanghelist i-a spus odată unui băiat evreu de vreo 12 ani că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că el va fi pierdut dacă nu crede în Isus. Foarte serios, băiatul i-a răspuns: „*Pastore, cred că și contrariul este valabil.*”

Dacă Isus nu este Fiul lui Dumnezeu, și dumneavoastră credeți în El, atunci dumneavoastră sunteți pierdut“. Oricine, fie hindus, evreu, ateu, mormon, catolic sau protestant, își sprijină viața veșnică pe ceea ce crede. Nimeni nu poate respinge întrebarea dacă Cristos este sau nu un mit.

Kant a făcut omenirii un mare serviciu. A arătat, ca nimeni altul înaintea lui, cum mintea ajunge să-nțeleagă lumea. Căpătăm impresii prin simțurile noastre; impresiile sunt clasificate de mințile noastre potrivit cu cauzalitatea, finalitatea, calitatea, cantitatea și specificitatea lor. Astfel noi ne construim un univers, universul nostru lăuntric, prin intermediul operațiilor complexe ale minții. Apoi, facem presupuneri despre aceste noțiuni și le facem din ce în ce mai abstracte. Noțiunea noastră despre Divinitate este cu siguranță un produs al minții noastre. Cât de mult corespunde ea realității? Posibilitatea decepției este enormă. Susținătorii tuturor religiilor cred că majoritatea omenirii este înșelată, pentru că fiecare crede numai religia lui. Dar, dacă majoritatea omenirii este înșelată, această posibilitate există, de asemenea, și pentru mine.

În cadrul religiei, presupunând că existența lui Dumnezeu este acceptată, încă mai există posibilitatea unei alte înșelări. Fariseii de odinioară erau siguri că prin învățăturile lor ei deschideau oamenilor porțile Împărăției Cerurilor. Apoi a venit Isus care spune că învățăturile lor închid porțile împărăției. Atunci, fariseii L-au omorât pentru credința lor. Isus a murit susținându-Și crezul Său.

Care dintre cele două este adevărată? Dante spune în *Divina Comedia*: „*La jumătatea călătoriei vieții mele, mă aflu într-o pădure întunecoasă, unde drumul cel bun nu se mai vedea*“. Aceasta este experiența tuturor oamenilor care gândesc.

Noi avem un adevăr sigur. Un adevăr sigur este că în omenire există o căutare neîncetată după adevăr; omenirea face eforturi enorme ca să selecteze ceea ce este adevărat de ceea ce este greșit. Lucrul acesta este absolut sigur.

În această căutare de adevăr îl întâlnim pe Isus. El nu ne pretinde niște lucruri exagerate. El nu ne învață să considerăm pe fondatorii altor religii ca fiind rivalii sau dușmanii Săi. În Cântarea Cântărilor 1: 7, celelalte religii sunt numite turme ale tovarășilor - nu rivalilor - lui Isus.

El nu vorbește despre El Însuși ca fiind singurul adevăr. Există o propoziție în Evanghelia după Ioan (14: 6) în care totul depinde numai de punctuație.

Care este punctuația corectă a cuvintelor lui Isus: *Eu sunt calea, adevărul și viața*? Aș spune: „Eu sunt calea: adevărul și viața“.

Sticlutele de medicamente sunt de cele mai multe ori amestecuri. Însuși Isus spune că în învățătura Lui ne dă un amestec. El avea în vedere greutatea drumului pe care fiecare dintre noi trebuie să-l urmeze. Trebuie să căutăm adevărul și să ținem seama totodată de nevoile vieții.

Viața bazată numai pe adevăr ar fi imposibilă. Cum am putea trăi dacă i-am striga fiecărui cocoșat că e cocoșat și fiecărei fete urâte că e urâtă? Viața este nedelicată. Pe unii oameni îi înzestrează cu talen-

te diferite, iar pe majoritatea dintre noi ne împovărează cu handicapuri nemeritate.

Trebuie să spunem adevărul fără să zdrobim viața.

* * *

Un băiat avea doi bani: unul pentru Școala Duminicală, altul pentru bomboane. Împiedicându-se, monezile s-au rostogolit pe jos. Una a fost găsită, dar cealaltă a căzut în șanț. Atunci, el a spus: „*Vai, Doamne, s-a dus banul Tău*“.

Adevărul spune: un ban pentru bomboane, unul pentru Domnul. Viața a pierdut întotdeauna banul pentru scopurile sfinte. Apoi adevărul binevoiește să spună: „*N-ai vrea să dai Domnului puțin din mone-da ce ți-a rămas sau măcar un regret sincer că n-a mai rămas nimic pentru El?*“

Isus locuiește printre noi *plin de har și de adevăr* (Ioan 1: 14). Care este mai important: „harul“ sau „adevărul“? Cel mai important cuvânt este „și“, semnul că avem o combinație. E importantă și ordinea acestor două cuvinte. Harul este primul. *Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har* (Ioan 1: 16). Ca să primească adevăr de la noi, Domnul trebuie să mai aștepte. El este răbdător. El știe că ni-meni din lume nu poate merge în linie dreaptă, deoa-rece pământul este o sferă.

* * *

În fiecare din noi se află o căutare după adevăr, dar și o revoltă contra cerințelor lui, și o îndoială față de el atunci când îl descoperim. Isus este singurul întemeietor de religie care Se proclamă pe

El Însuși ca fiind Adevărul, ba chiar mai mult, Fiul lui Dumnezeu, și în același timp este o întruchipare a îndoielii. El a strigat pe cruce: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?* El este sinteza dintre adevăr și îndoiala față de adevăr și prin urmare El este Adevărul.

Dacă Isus ar fi fost o invenție, cei care L-ar fi inventat n-ar fi scris în evangheliile lor că ei înșiși se îndoiesc de El. N-ar fi spus niciodată că se îndoiesc de El, nici chiar după învierea Lui. Biblia este singura carte religioasă din lume care exprimă adevărul împreună cu îndoielile despre același adevăr. De aceea El este Adevărul.

Da, chiar mai mult. Nu există credincios căruia să nu-i vină în minte gânduri hulitoare, gânduri de ceartă cu Dumnezeu. Oamenii religioși își stăpânesc aceste gânduri care fac parte din ființa lor. Astfel, ei își împiedică mintea să distingă întregul adevăr. (Tentațiile trebuie aduse la judecata rațiunii). Biblia este singura carte sfântă din lume care răspândește ideile cele mai mărețe despre Dumnezeu, în același timp spunând și lucruri șocante despre El; de exemplu, că El va pune o zăbală în fălcile popoarelor - creația Lui - ca să le facă să păcătuiască (Isaia 30: 28) sau că El este un negustor de sclavi (Ioel 3: 8).

În Ezechiel 6: 12 Dumnezeu spune despre El Însuși că va trimite peste poporul Său ales ciumă și foame, sânge și sabie. Proorocul Ieremia, un prooroc al Domnului, Îi spune: *O, Dumnezeule, m-ai amăgit; chiar vrei să fii cu mine ca un râu înșelător și ca o apă amăgitoare?*

Biblia Îl laudă pe Dumnezeu, dar în același timp exprimă și cea mai aspră critică posibilă pentru mintea umană împotriva Lui. Prin aceasta cunoaștem că este Adevărul. Apoi El dizolvă aceste contradicții într-o armonie totală.

* * *

Mulți spun: „*Am o religie. Nu este una la fel de bună ca și cealaltă? De ce trebuie să devin creștin?*”

Trebuie, fiindcă creștinismul are Adevărul.

Nu sunt toate religiile la fel. Dacă le-am pune pe toate la același nivel, ar fi ca și cum am spune: „*Îmi place muzica așa de mult, că nu-mi pasă ce fel de muzică este, Beethoven sau Beatles*”. Oamenii religioși trebuie să facă o diferență între religia adevărată și cea greșită.

Creștinismul este religia adevărată pentru că ea include în dragostea ei atotcuprinzătoare pe cei de toate celelalte religii, și chiar pe cei care nu sunt religioși. Este singura religie în a cărei Carte Sfântă este scris că nu trebuie să credem numai în creștinism. Esența creștinismului este dragostea, și *dragostea crede totul*, nu numai creștinismul (1 Corinteni 13: 7).

Dragostea este singura religie care ne spune să nu ne limităm numai la ceea ce ne învață ea, ci să ne gândim la *tot ce este vrednic de cinste*, la *tot ce este adevărat*, la *tot ce este drept*, la *tot ce este curat*, la *tot ce este vrednic de iubit*, la *tot ce este vrednic de primit* (Filipeni 4: 8). Și pentru că DRAGOSTEA cuprinde tot ce este bun și drept din

toate religiile, ea nu trebuie să se unească cu nici o altă religie.

DRAGOSTEA este religia.

* * *

Poate vei spune: „*Dar eu sunt un om de știință. Nu pot crede în tot felul de minuni, de exemplu ca o fecioară să fi născut. Știu că sunt legi ale naturii care nu pot fi încălcate*“.

Dar ele n-au fost încălcate în cazul lui Isus. Pentru o Ființă ca El, lucrul natural a fost să Se nască dintr-o fecioară. Pentru o Ființă ca El, era firesc să se întâmple lucruri cu totul ieșite din comun.

Dar în orice caz, nașterea dintr-o fecioară și alte întâmplări minunate ale vieții Sale sunt de o importanță secundară. Dacă cineva unește un adevăr înalt cu unul mai mic, adevărul înalt suferă, ba moare, moare din cauza mezalianței. Nimeni nu te-a chemat la credința că o fecioară L-a născut. Ești chemat să vii la Isus. Vino!

Dar nu respinge cu ușurință nici această naștere dintr-o fecioară. Boris Pasternak, câștigător al Premiului Nobel pentru literatură, a scris în *Doctor Jivago*: „*Nașterea supranaturală a lui Cristos ne învață că viața trebuie să se ridice la neobișnuit în locul banalității, la sărbătoare în locul monotoniei de fiecare zi*“.

* * *

Te chemăm la Isus pentru că El pentru tine S-a făcut păcat. Astfel, Isus nu este deasupra ta, ci este sub tine. Nu trebuie să te urci ca să vii la El, ci trebuie să cobori.

Câte păcate ai făcut în viața ta? Ai omorât 100 de oameni? Isus a luat asupra Lui crimele a milioane de oameni. Ai făcut 10 tâlhării? Isus a luat asupra Lui mii de tâlhării. Câte adultere ai săvârșit? Isus a luat asupra Lui necurăția sexuală a milioane de oameni.

La fel și cu minciunile și cu alte păcate.

El Se întâlnește cu o femeie canaaneancă și-i adresează o exclamație de admirație: *O, femeie!* În Matei 8: 10 ni se spune că Isus, când a auzit cuvintele unui sutaș, S-a mirat și i-a făcut un compliment.

Este mare lucru să-L admiri pe Isus, dar încă mai mare lucru să fii admirat de Isus. El știa că acest sutaș este un păcătos, dar Isus a luat asupra Lui mai multe păcate decât făcuse acest sutaș. În Cântarea lui Solomon sunt cuvinte pe care Mirele ceresc, Isus, le va spune miresei Sale: *Mă voi sui în finic* (Cântarea Cântărilor 7: 8). El Se înalță spre noi. Se suie spre noi cu admirație cel mai mare păcătos care a existat vreodată. N-a fost nicicând un ucigaș, hoț, bandit sau mincinos mai mare decât Isus Cristos, dar nu în sensul că El ar fi săvârșit aceste păcate, ci că El le-a luat asupra Lui. Ele sunt ale Lui!

Este ușor să vii la Isus.

* * *

Sunt particularități în caracterul și învățătura lui Isus sau defecte în viața Lui care nu-ți plac? Să știi că nici Lui nu-i plac. A refuzat categoric titlul de bun învățător, spunând că numai Unul singur este bun, și acela este Dumnezeu. Isus nu Și-a plăcut Lui Însuși (Romani 15: 3), ceea ce înseam-

nă că dacă L-ai fi întrebat: „*Ce părere ai despre Tine Însuși?*“ ți-ar fi răspuns: „*Una proastă*“. A luat asupra Lui păcatele tuturor oamenilor din toate timpurile. Le simțea ca pe o povară.

Chiar dacă nu-ți plac anumite lucruri din viața Lui pământească, vino la Isus! A făcut lucruri care-ți displac, tocmai pentru că a luat asupra Lui păcatul tău și al meu.

Am avut odată o viziune.

M-am văzut coborând într-o vale joasă. Crezusem că Raiul era deasupra noastră. Un înger, feminin la chip, care mă conducea, mă lămurea: „Din cauză că mulți nu ajungeau la Rai - care la început era foarte sus - pentru că nu suportau frigul piscurilor înalte, Raiul a coborât mai jos decât toate adâncimile“. Oricât de jos aş fi, el e mai jos. Putem fi în Rai nu numai în momente mărețe, dar și în momentele de disperare.

* * *

O țărăncă săracă și-a dus fata în capitală ca să poată câștiga bani ca servitoare. Crezuse că din ceea ce va putea trimite acasă, ele vor fi în stare să cumpere niște pământ și vite.

Fata era frumoasă și deșteaptă. Și-a dat seama repede că, într-un oraș mare, o fată frumoasă putea câștiga mult mai mult nemuncind, decât muncind. A reușit să atragă băieți bogați care se îndrăgosteau de ea. Trecând din mână în mână, ea a ajuns la bijuterii, automobil, blănuri, o viață de huzur.

A uitat de bătrâna ei mamă multă vreme, până când într-o zi și-a adus aminte de ea cu durere. A

luat trenul spre satul ei și a ajuns noaptea târziu. Apropiindu-se de poarta mamei, a văzut că era larg deschisă. A rămas foarte surprinsă, pentru că știa că altădată mama o încuia cu mare grijă.

A trecut prin curte și a văzut că în camera mamei era lumină. Când a ajuns pe prag, mama ei a strigat-o dinăuntru:

— Ioana, tu ești?

— Da, mamă. Dar cum se face că poarta este larg deschisă, acum în toiul nopții?

— Fata mea, de 10 ani, de când ai plecat, poarta nu s-a mai încuiat niciodată.

— Dar de ce ai lumina aprinsă în camera ta la o oră atât de târzie?

— Fata mea, de 10 ani, lumina nu s-a mai stins niciodată. O inimă iubitoare de mamă te-a așteptat.

Ierusalimul ceresc este mama noastră. Ea ne așteaptă.

* * *

Ești încurcat și spui nemulțumit: „*Dacă Îl accept pe Isus, trebuie să accept și Biblia. Și este plină de multe greșeli dovedite*“. Cei care au citit Biblia în limba originală în care a fost scrisă afirmă că ea nu poate conține greșeli. Eu te asigur că este plină de greșeli. Greșelile de gramatică abundă în ea. Sunt aproape la fiecare propoziție. Luther știa aceasta, și răspunsul lui a fost că Dumnezeu nu vorbește corect gramatical, fiindcă realitatea nu-ncapă în reguli gramaticale strâmte. Soarele, luna, cerul, pământul, tu și eu - noi suntem cuvintele lui Dumnezeu, poezia Lui, versurile și rimele creației

Lui. În mintea noastră natura, realitatea apar ca incoerente. Biblia este fără greșeli tocmai pentru că dezvăluie această incoerență.

O greșală gramaticală frecventă în Biblia ebraică constă, de exemplu, în faptul că substantivul este la singular și verbul la plural. Întrebarea este: a cui e greșeala? Eu cred că gramatica este vinovată, nu Biblia. Este exact cum am spune: „El fac un lucru“ în loc de „El face“.

Gramatica începe cu presupunerea că poate exista un „el“ unitar care face. Dar fiecare „el“ este foarte complex, cu multe componente contradictorii. Fiecare „el“ este o mulțime de impulsuri, gânduri complexe, aflate în contradicție. De aceea verbul pentru „el“ trebuie să fie la plural. Așa se întâmplă că Biblia este plină de „greșeli“. Standardele de *corect* și *greșit* cu care măsurăm Biblia pot fi greșite. Biblia conține „greșeli“ numai pentru că noțiunea noastră despre ceea ce este o greșală este greșită.

* * *

***D**ar a-L primi pe Isus înseamnă să-ți petreci timpul slăvindu-L în zadar pe Dumnezeu. Apropo, pentru ce îi trebuie Lui laudele noastre? De ce este El atât de grijuliu cu prestigiul Său?*

El n-are nevoie de laudele tale. Tu ai nevoie să-L lauzi pe El. El este supremul bine. Dacă nu-L vei lăuda pe El, te vei lăuda pe tine însuși sau pe alte ființe inferioare și ți se va bara astfel drumul înaintării.

Pasteur nu trebuia să fie umil. Savanți ca el, binefăcători ai omenirii, fac bine, afirmându-se cu putere.

Cu atât mai mult este drept Dumnezeu când El ne cere să-L lăudăm.

* * *

Te chem la Isus pentru că El poate face din tine un sfânt și lumea are nevoie de sfinți. Ea a avut o mulțime de politicieni ale căror decizii au costat viețile a milioane de oameni morți în războaie și revoluții. A avut o mulțime de oameni de știință, care serveau pe conducătorii națiunilor, pregătindu-le echipament de război. A avut o mulțime de misionari de diferite religii, aceștia creând confuzia religioasă care domnește în lume. Dar lumea nu are destui sfinți. Încă unul i-ar folosi foarte mult. Tu trebuie să fii acesta. Vino la Isus!

* * *

Legătura ta cu El va fi complexă. Sunt unii care-L cunosc doar ca pe Mântuitorul lor. Aceasta este ca și cum ai cunoaște pe cineva ca fiind numai dentistul tău. Isus este mai mult decât un Mântuitor. El va fi Domnul tău. El va fi copilul tău, tot atât de mult cât a fost și al fecioarei Maria. Isus a spus aceste cuvinte surprinzătoare: *Oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este (...) mamă* (Matei 12: 50). El va fi fratele tău. El va fi mirele tău. (În ebraică și în greacă, limbile în care a fost scrisă Biblia, cuvintele pentru suflet, *neshamah* și *psyche* sunt substantive de genul feminin). Isus este fiul Mariei, Fiul omului, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu. Isus n-a strigat-o niciodată pe mama Lui „mămico“, ci numai „femeie“, deoarece cuvântul

„mamă“ ar fi restrâns relația Lui față de ea într-o sferă prea strâmtă. El n-a fost numai Fiul ei, ci și Mântuitorul ei.

Așa de felurită va fi și legătura Lui cu tine. Ba mai mult, El va fi legat de tine în moduri pe care nu le poți avea cu o ființă umană. Nu vei avea numai pe cineva care să te mântuiască, să te învețe, ci Îl vei avea pe ISUS.

* * *

Poate ai fost la biserică și ai luat parte la liturghia ortodoxă, misa catolică ori Cina Domnului evanghelică. Acolo vei auzi cum un preot sau un pastor având în mână o bucată de pâine va spune aceste cuvinte: *Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi*. Pâinea reprezintă trupul lui Isus Cristos. Apoi el va împărți un pahar cu vin, spunând: *Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi, spre iertarea păcatelor*.

Cei credincioși mănâncă și beau, exprimând prin acest act că-și însușesc personalitatea lui Cristos.

Isus spune că ia toate păcatele lumii - adică și toate păcatele tale - asupra Lui, că suportă pedeapsa și moare pe cruce pentru ele.

Dacă vii la Isus și devii creștin, vei avea dreptul să iei parte la masa sfântă. Cuvintele pastorului: *Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi* îți vor aduce vestea bună că tot ce ai făcut rău în viața ta a fost șters și îndreptat de Isus când a murit pe cruce la Golgota. Vei putea spune și tu: „Sunt curat, adică sunt ca și când n-aș fi păcătuit niciodată“. Ești liber de tot trecutul tău. Faptele tale rele nu au

fost îndreptate, ci șterse; gândurile tale rele, cuvintele tale rele, toate au fost anulate. Mântuirea lui Cristos este completă. Nu i se mai poate adăuga nimic.

Tu poți fie să accepți jertfa pe care Cristos a făcut-o în numele tău, fie să porți tu răspunderea pentru păcatele tale. Gândește-te bine! Dumnezeu nu plătește săptămânal, ci la sfârșit.

Cum vei răspunde de toate păcatele tale? De ce nu vrei să primești mântuirea Sa? Trebuie doar să crezi în El și vei fi mântuit. Nu e nevoie nici măcar să-I ceri să-ți ierte păcatele. Ele sunt iertate, numai să crezi.

* * *

O parte interesantă a Bibliei este ceea ce nu e scris în ea. De exemplu, nu vei găsi niciodată menționat în ea că cineva l-a cerut lui Isus iertare pentru ceva. Oamenii priveau la fața Sa și vedeau iertarea scrisă acolo. Petru a spus odată niște lucruri atât de greșite, că Isus a trebuit să-l numească: *Satana*. Cu un alt prilej, ucenicii se certau ca să știe care din ei avea să fie socotit cel mai mare. Când Isus a avut nevoie de ajutor în rugăciune, ucenicii Lui au dormit; când a fost prins, ei au fugit și L-au părăsit. Petru s-a lepădat de El cu jurăminte mari. Totuși, nici unul dintre ei n-a spus după aceea: „Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat“. Nici tu nu trebuie să spui aceste cuvinte. Vino la Isus, chiar dacă ai o inimă prea mândră ca să recunoști că ai greșit. Meseria Lui este să ierte. Este scris despre toți creștinii că ei sunt *mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui* (Efeseni 5: 30). Dacă eu

sunt creștin și El nu mă ia în cer, atunci El o să aibă lipsă la trupul Său câteva oase și câțiva mușchi.

Păcatul tău nu este o piedică în calea mântuirii tale. Din contră, este exact ceea ce-L îndeamnă pe Isus să te mântuiască. El înțelege totul. De aceea El iartă totul. Dacă poți, roagă-te lui Isus cum s-a rugat Maria Magdalena în „*Doctor Jivago*“: „*Dezleagă-mi datoria, așa cum îmi dezleg eu părul*“. Dacă nu te poți ruga, vino la Isus și fără rugăciune. El te iartă. El știe care va fi rezultatul.

* * *

Cu mult timp în urmă au trăit doi frați: cel mai mare era un om bun și credincios, iar cel mai mic, un ticălos. De multe ori fratele mai mare îl ruga fierbinte pe fratele mai mic să-și schimbe atitudinea. Se ruga mereu pentru el. Dar totul era în zadar. Cel mai mic mergea din rău în mai rău, până când într-o noapte a venit acasă cu hainele pline de sânge. A intrat în camera fratelui său și a strigat: „*Salvează-mă. Poliția mă urmărește. Am comis o crimă*“. Fratele cel mare a înțeles imediat situația. Nu era timp de pierdut. De-abia au avut timp să-și schimbe hainele între ei, că a și intrat poliția și l-a arestat pe fratele mai mare care purta hainele pătate de sânge. La proces acesta nu s-a apărut; din contră, el a spus: „*Port toată responsabilitatea crimei*“.

Judecătorii nu s-au îndoit de vinovăția lui și l-au condamnat la moarte. Când a fost întrebat care-i este ultima dorință, el a răspuns: „*Este una singură: ca fratele meu să primească în timpul execuției mele, această scrisoare*“. A doua zi, fratele mai mic a primit

scrisoarea în care a citit: „*Chiar în această clipă, eu mor pentru păcatul tău, în hainele tale mânjite de sânge. Sunt fericit să fac acest sacrificiu pentru tine. Și sunt sigur că de acum înainte, îmbrăcat în hainele albe pe care ți le-am lăsat, vei duce o viață curată și sfântă*“.

Fratele cel mic a fost cuprins de remușcări. A încercat să oprească execuția. Era prea târziu. Dar a hotărât să-și schimbe radical viața, iar foștilor camarazi de fapte rele le spunea: „*Acum, în hainele curate lăsate de fratele meu, care a murit în locul meu, nu mai pot face faptele rele de până acum*“.

Isus știe că acesta va fi și rezultatul jertfei Sale în inima ta. El te va mântui, oricât de păcătos ai fi.

Dacă Iuda ar fi venit la Isus după trădare, noi l-am fi cunoscut astăzi sub numele de sfântul Iuda.

Așa cum o radieră șterge greșelile, așa șterge Isus păcatele.

* * *

Ingerii n-au fost scârbiți de rănilile și bubele de pe săracul Lazăr. După ce a murit el a fost dus de ei în rai. Isus, cât a fost pe pământ, n-a avut loc nici unde să-și pună capul să Se odihnească. El acceptă bucuros casa și inima ta ca loc de odihnă pentru El. Cu siguranță că e mai bună decât nimic.

Ai păcate și ele sunt roșii ca purpura. Păcatele sunt denumite roșii în Scriptură, deoarece ele fac ca distanța dintre Dumnezeu și tine să fie foarte mare. Dar albul purității este la dispoziția ta. Albul este

plinătatea luminii. Isus este Lumina lumii. Dacă vrei
Îl poți avea și tu.

Numai astfel vei deveni neprihănit.

* * *

Ne considerăm neprihăniți fără această
lumină, pentru că nu cunoaștem legea lui
Dumnezeu. Un brahman se lăuda odată cu
faptul că el n-a nimicit nici o ființă în viața lui. Apoi
un misionar i-a arătat la microscop o picătură de apă.
S-a speriat brahmanul când a văzut că, de câte ori a
băut apă, el înghițea nenumărate ființe. Dar imediat
a găsit și o soluție ca să-și liniștească conștiința: a
distrus microscopul. Pentru același motiv, dăm la o
parte religia creștină pentru ca să nu ne arate starea
noastră adevărată: că suntem păcătoși.

Când ne dăm seama că suntem păcătoși, ne urâm
pe noi înșine. Suntem dezgustați de starea sufletului
nostru. Cu Dumnezeu nu e tot așa! Cea mai mare
plăcere a lui Dumnezeu este să-Și arate mila față de
păcătoși. Contele von Zinzendorf a scris: *„Acela ca-
re-și păstrează eul lui nu poate să aibă parte de mila
lui Dumnezeu. Isus este mai mulțumit de oame-
nii care-I dau Lui posibilitatea să facă ceva bun pen-
tru ei, decât cei care încearcă ei să facă ceva bun
pentru El. El vrea să vadă în jurul Lui oameni care
au nevoie de El, în loc de oameni care doresc să-I
facă bine Lui. El caută pe cineva care este în nevoie
și nimeni nu este într-o mai mare nevoie decât un
păcătos“.*

* * *

Un prinț a văzut odată o tigroaică. Tigroaica murea de foame. Trei pușori încercau să sugă la pieptul ei, dar nu mai era lapte. Acestui prinț i s-a făcut milă de animal. El știa că jertfa de sine este virtutea cea mai înaltă. S-a întins lângă tigroaică și și-a tăiat vâna la braț. Știa că mirosul sângelui va stârni fiara muribundă. Ea l-a mâncat și așa au putut supraviețui atât ea cât și cei trei pușori.

Este o insultă adusă tigrilor dacă-i comparăm cu oamenii. Tigrii nu se mănâncă între ei. Oamenii se omoară între ei, chiar dacă nu sunt canibali. Hitler a omorât milioane de oameni. Iar el era vegetarian.

Oamenii au comis omoruri, acte de cruzime de tot felul și păcatele cele mai oribile. Acum, mureau de foame. Omenirea trăia în păcate. Toate păcatele fuseseră săvârșite în afară de unul singur: uciderea lui Dumnezeu. Oamenii se trădaseră unul pe altul, dar nu vânduseră niciodată pe Fiul lui Dumnezeu.

De aceea Isus S-a întins lângă tigroaica lihnită. El a venit în lume. Prezența Sa i-a stârnit și mai mult cruzimea și ura. Ea l-a mâncat trupul și l-a băut sângele. „Tigroaica“ l-a devorat pe Isus.

Și iată, bestia de omenire poate trăi iarăși! Aceasta a făcut ca Michelangelo și Leonardo da Vinci să immortalizeze crima rasei omenești în pictură și sculptură; Beethoven și Bach au comemorat-o în muzică; iar omenirea a tradus și tipărit această istorie a uciderii lui Dumnezeu în peste o mie de limbi. Civilizația creștină a fost zidită pe această crimă. Tigrii trăiesc din cauza acestei crime. Toți, alde Borgia, Torquemada etc. Această crimă le-a permis să adune bogății imense din care trăiesc acum preoții. Dar

această crimă a fost ultima pentru unii tigri. Îngroziti de ceea ce făcuseră, aceștia s-au îmblânzit. Din distrugători de viață au devenit salvatori.

Poate că vei înțelege de aici ce a făcut Isus pentru tine, pentru fericirea ta.

* * *

In Coloseni 1: 14 se scrie că *în Cristos avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor*. După cum fiecare cetățean al Statelor Unite are privilegiul să trăiască într-o țară liberă și să se bucure de beneficiile ei sociale, tot așa oricine este în Cristos are anumite privilegii, printre care răscumpărarea și iertarea tuturor păcatelor.

Noi avem nevoie de această răscumpărare pentru că suntem păcătoși.

Instituțiile religioase și sociale valoroase din țara ta pot, prin exemplul lor, să aibă o bună influență asupra altor țări. La fel ești responsabil de răul care se-ntâmplă pretutindeni. Dostoievski a scris: „*Fiecare dintre noi este vinovat de tot răul săvârșit de toți*“. Ai nevoie de mântuire, și nu o poți avea decât prin Isus.

* * *

Isus te poate mântui pentru că Și-a dat viața Sa ca tu să fii neprihănit. Filozoful japonez Ekken a scris: „*Dacă un om nu-și dă viața pentru neprihănire, el nu știe valoarea comparativă a neprihănirii și a vieții*“.

* * *

Isus te poate mântui fiindcă El este Dumnezeu-Om. Așa cum unele elemente chimice se pot combina numai cu alte anumite elemente, tot așa omul este singura ființă care este compatibilă cu Dumnezeu. Dumnezeu nu putea deveni animal sau demon, plantă sau mineral.

A fost posibil un Dumnezeu-Om, pentru că suntem de aceeași categorie: avem și „El“ și „eu“ personalitate. Poți altoi o mlădiță care să producă un fruct numai într-un pom fructifer. Nu poți altoi legume într-un pom fructifer. Poți împerechea diferite rase de oi și obții un hibrid. Dar nu poți împerechea un rinocer cu o insectă. Faptul că Dumnezeu a putut deveni Om reflectă unicitatea omului. Un poet grec necunoscut, citat în Biblie (Faptele Apostolilor 17: 28) a spus că suntem din neamul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a putut să devină numai om. Păcatul oamenilor L-a atras. Și El l-a luat asupra Lui. Isus Și-a vărsat sângele pentru păcatele noastre și astfel El ne-a mântuit.

* * *

Ești un păcătos. Nu ești vinovat de aceasta. Mă pot naște urât sau nefericit, sau cu un coeficient al inteligenței scăzut. Acest lucru poate fi o povară grea pentru mine, și trebuie să-i fac față, deși n-am nici o vină de starea aceasta a mea.

Eu m-am născut păcătos. Părinții mei și toți strămoșii mei au fost păcătoși. N-a fost alegerea mea. Cuvântul grecesc pentru păcat înseamnă a greși ținta. Cu toții am căzut din slava, care ar fi fost a noastră,

din cauza stării noastre păcătoase. Dar aceasta nu este vina mea.

În Vechiul Testament se povestește cum Iosif, un evreu care a devenit dregător al Egiptului, l-a acuzat pe fratele său Beniamin, în sacul căruia fusese găsit paharul său de argint. E cert că paharul lui Iosif fusese găsit în sacul lui Beniamin, dar este, de asemenea, adevărat că Iosif era cel care poruncise slujitorilor săi să pună paharul acesta în sacul fratelui. Scopul pentru care Iosif făcuse asta a fost dezvoltarea sentimentului de solidaritate în frații săi care, cu mult timp înainte, se arătaseră foarte egoiști, mergând până la a-și vinde propriul lor frate ca sclav. Iosif a vrut să vadă dacă ei îl vor părăsi pe Beniamin și-l vor lăsa să sufere pe nedrept sau dacă se vor strânge în jurul lui ca să-l apere. Din fericire, ei au fost loiali, și la urmă au putut să se întoarcă la tatăl lor cu mare cinste și cu multe daruri.

Păcatul este un fapt al vieții. El se datorează unor întâmplări vechi la care tu n-ai luat personal parte. Este o tragedie în care noi toți suntem implicați și care este prea adâncă pentru ca s-o studiem amănunțit aici. Este o tragedie care produce multe dureri și boli fatale. Numai că noi, bolnavi fiind, nu ridicăm din umeri spunând: „*Nu am creat eu virusul*”; ci ne lupțăm cu el. O boală ne poate face să-nțelegem viața mai bine. Păcatul poate avea și el un rost în univers. Ne face să fim una cu toți ceilalți păcătoși. Prinși toți în aceeași tragedie, n-ar trebui să ne judecăm unii pe alții.

Dostoievski ne spune povestea unui înger care nu avea pace în cer din cauza chinurilor prin care

treceau locuitorii iadului. De fiecare dată cobora la ei și-i ruga să-și aducă aminte cel puțin de o faptă bună, pentru ca apoi el să pledeze pentru ei înaintea lui Dumnezeu și să obțină iertarea lor. Dar aceștia nu făcuseră nici o faptă bună.

Într-un târziu, o doamnă și-a amintit: *„Eu am dat unui cerșetor o coajă de ceapă. Aceasta nu e faptă bună?”*

„Bineînțeles că este”, a spus îngerul. A fugit la arhivele cerului și a găsit acolo coaja de ceapă. A adus-o femeii în iad, spunându-i: *„Ține-te bine de ea. Eu mă voi ține de celălalt capăt și vom zbura în sus. Așa vei ajunge în Cer.”* Zis și făcut.

Coaja de ceapă a ținut bine și nu s-a rupt de greutatea femeii. Când au văzut ceilalți din iad lucrul acesta, s-au ținut și ei de fusta femeii, de mâinile și picioarele ei. Alții se țineau de picioarele celor ce se țineau de femeie. O mulțime de oameni atârna de poala ei, iar coaja de ceapă rezista fără să se rupă. Toți zburau spre Cer.

Dar, când femeia s-a uitat în jos și a văzut atât de mulți oameni zburând împreună cu ea, a început să se teamă că se va rupe coaja de ceapă și ea va cădea. Așa că i-a împins pe ceilalți cu coatele spunându-le: *„Voi rămâneți acolo în iad, păcătoșilor, că voi n-ați făcut nici un bine.”* În acea clipă coaja de ceapă s-a rupt și ea a căzut din nou în iad. Ea, păcătoasa, a judecat pe alții. Acesta a fost sfârșitul tuturor speranțelor ei.

Pentru că toți suntem păcătoși, trebuie să ne iubim unul pe altul, nu să ne judecăm.

Nu mai căuta cauza păcatului tău înăscut! O găsești în istoria despre Adam și Eva. Acceptă faptul că ești un păcătos. Ai o posibilitate să scapi de păcat. Isus îți oferă salvarea. Eliberează-te de cea mai gravă boală a lumii: păcatul!

Președintele Coolridge al Statelor Unite era un om care vorbea puțin. Când s-a întors într-o duminică de la biserică, soția sa l-a întrebat: „*Despre ce a predicat astăzi pastorul?*“ „*Despre păcat*“ a fost răspunsul. Ea a întrebat iar: „*Și ce a spus despre păcat?*“ El a răspuns doar atât: „*Că-i contra*“. Fii și tu contra păcatului.

* * *

Isus iubește întreaga Lui creație. Știu asta de la apostolii Săi. Sfântul Isaac se ruga în fiecare zi pentru toată creația. Așa fac și eu. Isus este cel puțin tot atât de bun cât sunt și eu. Nimeni nu este exclus din dragostea Lui.

În această creație trăiește rasa umană, căreia i s-a întâmplat o mare catastrofă. Ea a căzut în păcat. Viața fiecăruia dintre noi a fost distrusă de el. Nimeni n-a scăpat de pata păcatului.

Amintirea păcatelor făptuite în trecut ne face să ne chinuim atât pe noi înșine, cât și pe alții. Astăzi sunt mulți oameni care tulbură liniștea în lume. Aceasta pentru că sunt tulburați ei înșiși. Aceste tulburări au rădăcini adânci, fiindcă sunt rezultatele păcatelor din trecut.

În trecut oamenii își puneau mâinile peste un animal, transferând asupra lui păcatul. Animalul era ucis ca să ispășească păcatul omului. La alte popoare,

animalul era înlocuit cu un om, de obicei cu un sclav. Astfel de ritualuri încă mai există printre oamenii primitivi.

Biblia ne spune în Evrei 10: 6 că Dumnezeu n-a primit animale ca jertfe pentru păcat. Păcatele noastre din trecut n-ar trebui să chinuiască pe nimeni. Noi n-ar trebui să ne chinuim cu remușcări fără sfârșit. Ele nu trebuie să fie pentru noi un motiv să umplem cu bani buzunarele preoților ca să primim iertarea de păcate. Nu trebuie să ne irosim nici energia din cauza lor. Trebuie să acceptăm în liniște faptul că suntem păcătoși! Noi n-am devenit păcătoși prin săvârșirea unor păcate, ci am păcătuit pentru că eram păcătoși. Nimeni nu devine hoț prin faptul c-a furat; nu ești hoț pentru că furi, ci furi fiindcă ești hoț. Păcatul este starea ta naturală, după cum este a fiecărui om. În afară de Isus, fiecare om care a trăit pe pământ a fost un păcătos. Trebuie să accepți faptul că ai un nas, păr și plămâni. Acestea fac parte din ființa omenească. Așa trebuie să accepți și faptul că ești păcătos. Păcatul face parte din ființa omenească.

Chiar și sfinții păcătuiesc. Ucenicii erau păcătoși. În Marcu 13: 2, Isus le spune că Ierusalimul va fi dărâmat și că nu va rămânea piatră peste piatră. Ei nu s-au rugat pentru păstrarea lui. Nu erau mișcați de tragedia ce urma să vină. Ei au dorit numai să-și satisfacă curiozitatea, să știe când se vor întâmpla aceste lucruri, deși aceasta însemna sclavia și moartea a milioane de oameni nevinovați. Ei au reacționat la cuvintele lui Isus ca niște păcătoși.

Atâta timp cât vom locui pe pământ vom avea și păcate, așa cum avem și nasuri. Ele aparțin naturii

noastre umane, dar noi putem ajunge să nu mai avem „*cunoștință de păcate*“ (Evrei 10: 2).

Viețile multora dintre noi sunt ca o mașină care are lumini numai în spate, astfel că șoferul poate vedea în oglinda retrovizoare câți pui sau câini a omorât. Luminile trebuie să fie în față ca să-l prevină să nu omoare. Există posibilitatea trăirii unei vieți care să nu fie împovărată de păcatele de ieri. Trebuie să fim atenți să nu neglijăm îndatoririle de azi sau să nu facem planuri greșite pentru viitor.

Trecutul este șters de faptul că Isus Și-a vărsat sângele pentru salvarea noastră. Iustin martirul spune despre sângele lui Isus că „*nu era de obârșie omenască, ci din putere divină*“. Sângele lui Cristos a fost diferit de al nostru prin faptul că el poate să curățească de păcat. Isus a folosit mecanismul psihologic al transferului, unul dintre imboldurile puternice ale sufletului omenesc.

Să cauți un țap ispășitor pentru tot ce se întâmplă greșit, face parte din natura noastră păcătoasă. Dacă ai pierdut ceva în casă și nu găsești, parcă te simți mai bine când dai vina pe soție sau copil. Chiar dacă n-ai găsit obiectul, totuși te simți ușurat de presupunerea că altcineva din casă e vinovat.

Un copil se rănește la masă sau pe scaun. Dacă mama bate scaunul cel rău care a rănit copilul, acesta nu mai simte nici un fel de durere și începe să râdă.

Politicienii fără scrupule folosesc adesea acest mecanism al transferului, dând întreaga vină a tot ce se întâmplă rău în lume pe evrei, pe negri, pe albi, pe comuniști, pe burghezie, pe rege, pe partidul de opoziție.

„Imperialiștii americani“ sunt țapii ispășitori pentru sărăcia lumii. Dar imperialismul american are doar 60 de ani! Sărăcia era cu mult timp înainte, chiar înainte de descoperirea Americii, sărăcia era înainte de a-și face apariția primul capitalist; sărăcia a fost și în timpul feudalismului și al sclaviei și al comunismului primitiv. Sărăcie este și în timpul socialismului. Dar toți avem nevoie de țapi ispășitori!

Isus a folosit și El acest mecanism al transferului, dar într-un sens bun. Oamenii caută un țap ispășitor, dar în om se află ceva care-l face să-și dea seama, cel puțin în parte, că această convingere despre vinovăția țapilor ispășitori este illogică. Antisemitismul a existat înainte de Hitler și tirania înainte de bolșevici. O persoană sau o instituție nu pot fi blamate pentru problemele sociale care sunt tot atât de vechi ca și omenirea.

Dar, fiindcă oamenii au nevoie de țapi ispășitori, Dumnezeu, Creatorul, a devenit om și El ne spune: *Iau întreaga răspundere a tot ce se petrece în creația Mea. Când am făcut omul am știut că va cădea în păcat, dar totuși l-am făcut. Așa că iau asupra Mea răspunderea pentru păcatele sale. În loc să cauți alți țapi ispășitori, pune toate păcatele tale asupra Mea! Le voi ispăși cu bucurie. Voi suporta pedeapsa păcatelor tale.* Aceasta satisface mintea omenească. Acum noi am găsit Mielul adevărat, pe care pot fi puse păcatele întregii omeniri. El moare pentru păcatele noastre, iar noi nu vom mai avea o conștiință vinovată.

Avem în cer un Mijlocitor puternic care în toate lucrurile a fost ca și noi, dar fără păcat.

S-a întâmplat să fiu arestat pentru o perioadă de timp foarte lungă într-o țară comunistă.* În închisoare se aflau o mulțime de foști judecători și procurori, condamnați, deoarece condamnaseră comuniști. Acum, când foștii judecători și procurori erau ei înșiși forțați să îndure greutățile vieții de închisoare, spuneau că, dacă ar mai fi iarăși judecători, niciodată n-ar mai da asemenea sentințe aspre cum obișnuiau să le dea înainte. Nu-și dăduseră seama niciodată că o sentință de 5 ani de închisoare scrisă pe hârtie nu este același lucru cu 5 ani de închisoare petrecuți în spatele gratiilor.

Nimeni nu petrece 5 ani în închisoare. Ci faci fiecare zi de închisoare separat, și fiecare minut al fiecărei zile este o durere. Experiența suferinței schimbă punctul de vedere al omului în problema pedepsei.

Întruparea lui Isus Cristos și moartea Sa pe cruce nu oferă numai mântuirea tuturor celor ce cred în El, ci, de asemenea, îmbogățesc Divinitatea! În Cântarea Cântărilor 3: 11 este scris: *Ieșiți, fetele Sionului, și priviți pe împăratul Solomon, cu cununa cu care l-a încununat mamă-sa în ziua cununiei lui.* Solomon reprezintă aici pe Isus Cristos.

Din veșnicie, Isus Cristos are multe cununi, dar cea mai frumoasă l-a dat-o binecuvântata Lui mamă, Maria, când l-a născut ca ființă umană. Dumnezeu a judecat oamenii drept, întotdeauna. l-a judecat din perspectiva divină. Dar când Dumnezeu a devenit om, a văzut viața dintr-o perspectivă omenească.

* Cartea aceasta a apărut inițial în Occident. (N. tr.)

A știut din experiență ce înseamnă să fii un copil sărac al unei rase disprețuite, să-ți fie foame, să n-ai unde să-ți pui capul, să fii ispitit de femei, să fii biciuit, să fii condamnat pe nedrept. Dumnezeu S-a îmbogățit prin experiența lui Isus Cristos. El ne-a și iertat toate greșelile. Dumnezeu adaugă la greșelile noastre mila provenită din propria Sa experiență ca om. El are o deplină înțelegere pentru greșelile noastre și ni le iartă în întregime.

* * *

Dacă veți vizita Ierusalimul, veți găsi ceva care pe turistul obișnuit îl pune în încurcătură, dar la care omul duhovnicesc se așteaptă. Acolo se află două locuri care sunt considerate a fi grădina Ghetsimani - locul unde Isus a fost arestat, sunt mai multe locuri de răstignire, două morminte ale Lui și mai multe locuri de unde se presupune că S-a înălțat. Aceasta corespunde în întregime faptului că o Evanghelie pune răstignirea lui Isus la ora 3, în timp ce o altă Evanghelie o pune la ora 6. După o Evanghelie, trădătorul Iuda participă la frângerea pâinii, după alta el este absent.

Din punct de vedere istoric, jertfa de pe Golgota și evenimentele legate de ea s-au întâmplat numai o dată. Dar aceasta a fost expresia unei drame liturgice și cosmice care se petrece continuu la ore diferite, în locuri diferite și în împrejurări diferite, ca și căderea zidurilor Ierihonului, orașul blestemat. Acele lucruri care aparțin trupului lui Isus s-au petrecut acum 2 000 de ani și continuă să se petreacă la Ghetsimani și Golgota. Isus a suferit ca tu să poți fi mântuit. Acesta

a fost un eveniment unic, dar de atunci creștinii au suferit și suferă persecuții, ca tu să poți afla despre mântuire. Sângele martirilor este sămânța bisericii.

* * *

In spatele lui Isus și a Bisericii Lui care suferă este Tatăl care își jertfește singurul Lui Fiu pentru salvarea noastră.

Este drept să jertfești o ființă fără păcat, ca să salvezi niște păcătoși? După standardurile noastre omești - nu! Noi n-am considera pe un om drept care, având putere să prevină lucrul acesta, și-ar da propriul fiu să fie batjocorit, scuipat și răstignit, ca să salveze niște criminali de la o pedeapsă binemeritată.

Dumnezeu este drept, dar El are o dreptate deosebită, pe care o percepem prin credință.

Noi nu putem înțelege căile lui Dumnezeu, dar știm din Cuvântul Său că El este insuflat de dragoste. Dragostea Sa ne eliberează de păcat. Ea întotdeauna ne face liberi. Cuvântul german pentru *liber* - *frei* - vine din etrusca veche *freo*, de la goticul *frion*, care înseamnă **a iubi**.

În macedo-română, nu există cuvântul **a iubi**. În locul lui se folosește cuvântul **a vrea**. Dumnezeu nu numai că te iubește. El te vrea cu dorință puternică. El vrea să te aibă. Toată împotrivirea ta este în zadar.

Te iubește în supremul înțeles al cuvântului **dragoste**, care înseamnă să vrei pe cineva cu orice preț, chiar cu prețul morții tale. De aceea dragostea Lui n-a putut fi exprimată mai bine decât printr-o moarte dureroasă la Golgota.

* * *

La Golgota, datoria ta față de Dumnezeu a fost plătită. Păcatele tale au fost ispășite acolo. Cel mai mare penitent nu dorește să aibă păcatele iertate atât de mult cât dorește Dumnezeu să i le ierte. Dovadă este faptul că nici unul dintre noi nu este atât de înfocat să stea o oră în rugăciune sau să dea bani pentru o cauză creștină, cât e de înfocat Dumnezeu să-L dea pe Fiul Său pentru mântuirea noastră.

* * *

Tu nu ești ca Isus. Continui să păcătuiești. Dar vei spune despre fiecare păcat al tău: „Nu este al meu; Îi aparține lui Isus care Se va ocupa de el”.

Te tulbură cumva amintirea păcatelor trecute?

Odată i-am povestit unui criminal întâmplarea cu cei doi frați, pe care am citat-o mai înainte, în care fratele mai mare și-a dat viața în locul celui mai tânăr, cerându-i doar un singur lucru: ca de acum încolo să trăiască o viață fără pată în haina albă pe care el i-o lăsase. Criminalul a devenit creștin. Mai târziu l-am întrebat dacă era bucuros de ștergerea trecutului său prin jertfa lui Isus, Fratele nostru mai mare. Răspunsul lui a fost: „Voi fi bucuros numai atunci când mi se va ivi o ocazie în care să pot avea și eu, față de alt păcătos, rolul de frate mai mare și să sufăr pentru el”. Ocazia i s-a ivit, iar el a devenit un om fericit.

Dar poți fi fericit chiar fără astfel de ocazii speciale. Fiecare om care devine creștin devine o victimă inocentă pentru că suportă o pedeapsă pe care el n-o mai merită. Immanuel Kant a scris: „Criminalul are dreptul la pedeapsă”. Un fost criminal, un mincinos,

unul care a săvârșit adulter, un bețiv, sau un oricare alt păcătos va continua să sufere rezultatele vieții sale din trecut chiar după ce s-a convertit. Prin pocăință el a devenit o făptură nouă care normal n-ar mai trebui să sufere. Necazurile și durerile pe care omul cel nou le suferă pentru omul cel vechi sunt o continuare a suferințelor lui Cristos. Nu te îngrijora: *vei avea partea ta de suferință, dar vei avea și bucuria că ești în stare să suferi.*

Dar vei fi și un om mântuit de toate păcatele tale.

* * *

Un om care a fost curățit de toate păcatele sale este oare, de acum încolo, numai un simplu om? Întrebarea este legitimă. El nu va mai fi doar om, ci și un copil al lui Dumnezeu, un părtaș la firea divină. Până la un anumit stadiu, embrionul unui om nu poate fi distins de embrionul unei maimuțe, lucru care nu înseamnă că între cei doi embrioni nu există diferențe. Dovada că sunt este faptul că dintr-un embrion va ieși un om, iar din celălalt un animal. Astfel, cei din jurul tău nu vor fi în stare să distingă cu ușurință între tine, care ești copil al lui Dumnezeu, și un alt om bun din punct de vedere moral. Dar diferența este totuși extraordinară. S-ar putea să mai fie multe păcate în viața ta, dar tu ești mântuit.

* * *

Oameni buni din punct de vedere moral care nu cred în Cristos sunt tot păcătoși și tot suflete pierdute.

Cuvântul a iubi are semnificații foarte diferite în propoziții ca: „*Iubesc plăcinta cu mere*“, „*O iubesc*

pe mama“, și „*Îl iubesc pe Dumnezeu*“. Astfel, veșnic poate să nu însemne același lucru când este aplicat cerului sau iadului. Dar în orice caz, aceia care nu-L au pe Cristos vor fi pierduți și vor avea de suferit, în timp ce pentru tine, copil al lui Dumnezeu, moarte va însemna intrarea într-o lume nouă și frumoasă. Moartea are pentru noi o față blândă.

Nu-ți face griji despre iad dacă e veșnic în sensul absolut al cuvântului sau dacă are sfârșit după o perioadă foarte lungă de chin! Asta e întrebare fără rost.

Dacă Isus ar fi spus că pedeapsa pentru păcat constă numai în turnarea de apă clocotitoare pe trupul tău gol, ai mai săvârși păcatul? Un singur lucru este sigur după spusa lui Isus: că pedeapsa pentru păcat va fi foarte grea.

* * *

Suntem mântuiți prin îndurarea lui Cristos. Cu păcatele noastre l-am străpuns inima, iar din ea a curs sângele care ne-a spălat de aceste păcate. Iată și cele 7 cuvinte rostite de El pe crucea Golgotei:

1. O rugăciune: *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*
2. O promisiune adresată unui tâlhar răstignit lângă El: *Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.*
3. Un strigăt de disperare: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*
4. Un îndemn pentru Ioan despre Maica Domnului: *Iată mama ta! și Iată fiul tău!*
5. O nevoie: *Mi-e sete.*

6. O asigurare: *S-a isprăvit!*

7. Și iarăși o rugăciune: *Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!*

Prin suferința de pe cruce a Domnului Isus suntem mântuiți.

Dar tradiția spune că mai este și un al optulea cuvânt al Domnului. Se spunea că Isus i-ar fi spus soldatului care L-a străpuns: *Prietene, spre inima Mea există un drum mai scurt decât acesta.*

* * *

Isus ne salvează nu numai de păcat dar și de singurătatea care îi apasă pe mulți. Vei fi într-o strânsă comuniune cu Maica Domnului Isus, cu îngerii, cu sfinții, ba chiar mai mult: vei fi tot timpul în tovărășia Domnului Isus. Te vei bucura și de dragostea fraților și surorilor în credință.

* * *

Isus ne salvează de tirania evenimentelor vieții. Frumoasa floare de lotus crește în noroi și murdărie, ea se dezvoltă în locuri urâte, înflorește și în pământ steril. Întâlnim puritatea ei și pe maidane. Așa va fi și viața ta cea nouă: *plină de slavă chiar dacă este săracă și plină de amărăciune.*

Te vei situa deasupra mediului în care trăiești. Vei putea trăi în sfințenie, chiar dacă soarta ta va fi să locuiești în mizerie, sărăcie, murdărie exterioară.

Ai fost un sclav al mediului. Acum vei fi liber.

La o licitație din Lexington, Statele Unite, era de vânzare o sclavă frumoasă, care se numea Elsa. Tânărul pastor metodist Fairbant concura cu un

francez. Când acesta din urmă a ezitat să urce oferta, adjudecătorul i-a tras Elsei bluza și a spus arătându-i sânii: „*Cine vrea să piardă o șansă ca asta?*” Apoi, i-a ridicat fusta dezgolindu-i trupul: „*Cine vrea să fie câștigătorul acestui premiu?*” Fairbant a cumpărat-o și a spus: „*Am cumpărat-o ca s-o eliberez*”.

Toate mișcările religioase și politice vor să te aibă pentru propria lor plăcere și pentru profit. Isus nu dorește nimic de la tine pentru folosul Său. El a plătit prețul cel mai mare - propria Sa viață - ca să te elibereze de păcat.

Toată cinstea pentru pastorul Fairbant! A stat 17 ani în închisoare pentru lupta sa împotriva sclaviei. Dar cine ar putea pune în cuvinte cinstea pe care o datorăm lui Isus care a murit pe cruce, ca să ne elibereze de sclavia păcatului și a morții?

* * *

Nu există limită pentru creșterea noastră viitoare. Într-o pildă, Isus ne învață să lăsăm fiii Împărăției Sale și fiii Celui Rău să crească nu numai până la moarte, ci până la sfârșitul veacului (Matei 13: 40). Deci nu numai până la moarte vei crește în cunoștința de Dumnezeu. Creștinii vor crește și după aceea.

Noi avem un țel foarte înalt. Vrem să devenim ca Cristos. Ceea ce suntem a fost stabilit de împrejurări fără consimțământul nostru. Adevăratul nostru eu este ceea ce am vrea noi să fim, dac-ar fi după noi. În orele noastre de contemplare și meditație religioasă, noi visăm să fim Isus în miniatură. Din fericire, avem

mai mult decât scurta noastră viață pământească pentru ca să atingem acest scop.

* * *

Isus ne salvează de frică. Știi că Dumnezeu este dragoste și nu trebuie să te îngrijorezi. Cu Dumnezeu lângă el, unul dintre eroii Vechiului Testament, Iosua, a biruit regi, pe Og și Sihon. Și tu vei învinge forțele uriașe adunate împotriva ta. Liniștea ta îți va da victoria.

Când băiatul meu, Mihai, era mic, m-a întrebat odată: „*Tată, ce să fac? M-am plictisit*“. Eu am răspuns: „*Gândește-te la Dumnezeu*“. „*De ce să mă gândesc eu cu capul meu mic la Dumnezeul cel mare? Mai bine să Se gândească El, cu capul Lui mare la mine un copil mic*“, îmi răspunse fiul meu.

Cristos este capul Bisericii. Atâta vreme cât nu este nici o zbârcitură pe fruntea Lui, nu avem motiv ca ele să fie pe frunțile noastre.

Dacă Isus este capul, lasă-L pe El să gândească! Piciorul nu trebuie să gândească și nici capul să meargă. Isus a spus: *Să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune* (Matei 10: 19), și *Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți* (Matei 24: 44).

Creștinul nu trebuie să gândească fals, dar nici corect. Mintea lui trebuie să fie pasivă ca să primească impulsuri de la Cristos.

Uneori Luther mergea seara la fereastră și întreba: „*Dumnezeule, este lumea mea sau a Ta? Este Biserica mea sau a Ta? Dacă este lumea Ta și este Biserica*

Ta, atunci ai Tu grijă de ele! Eu mă duc la culcare. Noapte bună, Dumnezeuul meu!"

Tu nu trebuie să porți întreaga povară a vieții tale. Dumnezeu ți-o poartă.

* * *

Nu trebuie să te mai îngrijorezi, nici chiar de greșelile pe care le faci. *În fiecare greșeală pe care o faci se află sămânța unui câștig.* În Vechiul Testament ni se povestește cum un tânăr, cu numele de Iosif, a făcut greșeala să povestească fraților săi visurile sale, jignindu-i prin aceasta fiindcă erau vise de mărire. Această greșeală a sa a dus după multe peripeții la aceea ca Iosif să devină conducătorul Egiptului. *Un creștin trebuie să aibă încredere chiar în „greșelile” sale.*

* * *

După cum nu trebuie să te îngrijorezi de viața aceasta, așa nu trebuie să te îngrijorezi nici de cealaltă.

Odată când Baalshem, întemeietorul mișcării hasidice în iudaism, a trecut printr-o perioadă de deznădejde și se temea că a pierdut viața veșnică, s-a consolat cu cuvintele: *„Dacă-L iubesc pe Dumnezeu, de ce îmi trebuie viața veșnică?”* Ce altceva este viața veșnică, dacă nu cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus Cristos?

Așadar, orice îngrijorare pentru ziua de mâine încetează. Hrana ta va fi mana, iar mana trebuie culeasă zilnic. Nu poți s-o păstrezi pentru ziua următoare.

Isus te poate salva de febra ambiției. Isus n-a fost niciodată îngrijorat de faptul că era cunoscut de atât de puțină lume. El a trăit în așa fel încât a meritat să fie cunoscut. Nu L-a preocupat să știe dacă meritul acesta va fi recunoscut vreodată.

Isus te va învăța să nu prețuiești ambiții exagerate și nici să tinzi către ceva imposibil de atins. Ca credincios vei accepta să ai limite în însușirile și îndatoririle tale. Nu încerca să faci ceva care depășește puterile tale!

* * *

Isus te salvează și de complicațiile vieții. În Exod 20: 25, Dumnezeu spune: *Ridică-Mi un altar din pietre necioplite*. Deci nimic complicat. Dușmanii simplității sunt simțurile organelor noastre cu funcțiile separate și limitate. Chuang Tsu a spus: *Ochiul este o amenințare a vederii curate, urechea o amenințare a auzului ascuțit, mintea este o amenințare a înțelepciunii, fiecare simț este o amenințare a plinătății personalității tale. Este trist că oamenii consideră simțurile ca fiind bogăția lor cea mai mare*. Adevărata bogăție a omului este viziunea lăuntrică, o percepere totală care se-ntâmplă numai când deosebirea dintre interior și exterior, dintre mine și lucrurile observate de mine, dintre acesta și acela este ștearsă în întregime. Acesta este haosul, așa cum a fost la început când Dumnezeu a făcut pământul. Fiecare sistem al minții noastre este o falsificare a creației, care nu este sistematică. În știință, Heisenberg a terminat-o cu ideea că totul este sistematic, introducând indeterminismul. Lucrurile nu se întâmplă potrivit cu sistemele tale. Mulți oameni au mintea aplecată într-o

parte. Concentrarea asupra unui singur segment al vieții ne împiedică să apreciem întreaga gamă a experienței umane.

Când devii creștin, devii atotcuprinzător. Nietzsche scria: „*Dorința să nu vezi ceea ce vede cineva așa cum îl vede el este prima condiție pentru toți cei care sunt parte în orice sens. Fiecare om-parte devine un mincinos. Ochiul vede, ținând seama de punctele de vedere. Convingerile sunt închisori. Ca să poți vedea, liber de toate convingerile tale, face parte din putere*“. Isus este adevărul mai presus de convingerile tale despre ceea ce este adevărat. Isus te eliberează.

* * *

Oamenii care nu aparțin lui Isus privesc lucrurile din punctul lor de vedere. Ei nu știu că fiecare punct de vedere este un punct de orbire, pentru că el îi face incapabili să înțeleagă punctele de vedere diferite de ale lor. Dintr-un anumit punct de vedere, o cameră n-are ușă de intrare. Dintr-un altul n-are fereastră sau tavan. Poți cunoaște camera numai printr-o intuiție a întregului sau prin schimbarea punctelor de vedere.

Isus te scapă de puncte de vedere. Realitatea nu este materială. Ea mai are și suflet. Ea se cunoaște pe ea însăși. Isus este Logosul, autocunoașterea realității materiale și spirituale.

Isus ne salvează de un orizont îngrădit. Așa cum există unde sonore care nu pot fi percepute de oameni, așa sunt și unde luminoase pe care noi nu le putem vedea. Putem vedea numai lungimi de unde între 3 800 și 7 600 angströmi. Sub 3 800 sunt ultravioletele, undele X și gamma; peste 7 600 sunt micro

și radio-undele. Cu ajutorul instrumentelor vedem mult mai multă realitate decât cu ochiul liber. Dar pe lângă acestea mai există și viziunea lucrurilor îndepărtate (bătrânii bisericilor sunt numiți în Biblie în limba greacă **presbiteri**), vederea celor lăuntrice, viziunea mistică, și deasupra tuturor, viziunea beatifică: să-L vezi pe Dumnezeu față în față. Oricine nu are aceste viziuni este încă mai mult sau mai puțin orb. Considerăm că ochiul este organul vederii, când de fapt el ne împiedică să vedem realitățile finale. Isus ne salvează de iluziile simțurilor noastre.

Odată, soarele și luna s-au certat. Soarele a zis: *„Frunzele pomilor sunt verzi“*, iar luna i-a spus: *„Ba sunt argintii“*. *„Ele sunt în mișcare“*, i-a răspuns soarele. *„Atunci de ce este atâtă liniște pe pământ?“* a întrebat luna. *„Cine ți-a mai spus și asta? Este foarte mult zgomot pe pământ“*, i-a răspuns soarele. Deodată a apărut vântul. Auzind discuția a început să râdă. *„De ce vă certati? Eu suflu și când e soare și când e lună pe cer. Ziua, când soarele strălucește, este așa cum spune el. Pe pământ este gălăgie, oamenii se mișcă și frunzele sunt verzi. Noaptea, când strălucește luna, totul se schimbă. Oamenii dorm, domnește liniștea, iar frunzele devin argintii. Când norii acoperă luna, frunzele par a fi negre. Nici tu, soare, și nici tu, lună, nu cunoașteți întregul adevăr“*.

Isus este Stăpânul soarelui, al lunii, al vântului, al norilor. El vede realitatea ca pe un întreg. Această înțelegere a Sa, a întregului adevăr, El o împărtășește ucenicilor Săi.

El este adevărul deplin, pentru că El este singurul în care adevărul n-a fost niciodată deformat de păcat. Fiecare păcătos este din punct de vedere afectiv legat

de ceva rău, și aceasta aruncă o umbră asupra adevărului. Cristos a fost fără păcat și El știa că este așa. Niciodată nu a ezitat și n-a avut îndoieli în felul Său de a Se purta cu ceilalți. Niciodată nu S-a îndoit că prea marea Sa severitate putea fi rău înțeleasă. Niciodată nu S-a întrebat dacă ar fi trebuit să fie mai blând. Viața Lui a fost țesută dintr-o singură bucată, ca și haina Sa. El S-a apucat de fiecare îndatorire nouă nestingherit de amintiri acuzatoare. De aceea a fost în stare să vorbească cu autoritate. A fost în stare să Se proclame pe El însuși ca adevăr.

Bisercia de care vei aparține, dacă-L primești pe Cristos, este continuarea întrupării Sale. Vei merge prin viață cu aceeași siguranță pe care a avut-o și El.

* * *

Fără adevărul deplin, viața ta va fi un eșec, iar dacă ești o persoană talentată, vei fi o catastrofă pentru alții. Cel mai mare rău a fost impus omenirii de oamenii geniali, indiferent dacă răspândeau cu artă și îndemânare, sau obligau prin măsuri dictatoriale, punctele lor de vedere limitate. Ce folositori ar fi fost, dacă ei ar fi renunțat la punctele lor proprii de vedere pentru adevărul care este în Isus!

* * *

Isus te eliberează de rațiune în probleme de credință. Luther spune: *Oricine vrea să fie creștin trebuie să-i scoată ochii rațiunii și să nu știe nimic de ea, ba chiar s-o omoare, ea neputând intra în împărăția cerurilor.* Creștinii își jertfesc intelectul și astfel se debarasează de greșelile inevitabile ale rațiunii.

nii, când ea intervine într-o sferă în care nu poate fi folositoare.

* * *

Căutătorii de adevăr trebuie să țină seama de două avertismente. Unul dat de Tertulian: *Cristos n-a spus despre El Însuși că este obicei, ci că este adevărul*. Mulțimea se închină la obicei. Creștinul se va găsi fie în minoritate, fie singur. Al doilea avertisment a fost dat de Emerson și derivă din primul: *Dumnezeu oferă fiecărui om alegerea între adevăr și odihnă. Nu le poți avea pe amândouă*.

* * *

Isus ne scapă de dușmănie. Este remarcabil că evangheliștii ne vorbesc despre suferințele lui Isus fără să întrebuițeze măcar un singur epitet rău despre cei care i Le-au pricinuit. Singura excepție este la Iuda care este numit vânzător.

Apostolii nu aveau nici resentimente și nici rănchună. De aceea stilul scrierilor lor este caracterizat de o anumită reținere.

Și tu vei fi scăpat de dușmănie.

De ce să urăști pe un om? Dacă face lucruri rele, este pentru că nu știe ce face. Tu care cunoști legea lui Dumnezeu îl vei trata cu bunăvoință și dreptate.

* * *

Isus este o ființă foarte complexă. El are multe aspecte. În limba ebraică nu există un cuvânt pentru față la singular. Există numai pluralul *panim* - fețe. Fiecare cuvânt ebraic care se termină în im este la plural. Aici este un înțeles adânc.

Limba ebraică, în care a fost făcută descoperirea lui Dumnezeu, nu recunoaște că omul are numai o singură față. Noi toți avem mai multe fețe. Prin urmare, denumirile criminal, hoț, escroc, sfânt, protestant, catolic, reacționar, revoluționar sunt toate false. Oamenii nu pot avea numai o singură denumire pentru că ei au multe dimensiuni și fiecare dintre noi este un aliaj.

Fierul există numai ca idee, în mintea noastră. În natură, nu vei găsi niciodată fier în stare pură. Ci este mereu amestecat cu altceva. Același lucru se întâmplă și cu oamenii. Apropierea sau primirea unui om te pune în legătură cu o ființă complexă. Poți fi foarte atras de fizicul său, în schimb caracterul său poate fi respingător. Oamenii extrem de inteligenți pot fi foarte răi. Relațiile noastre față de oameni trebuie să fie bazate pe aspectele diferite ale calităților lor spirituale, fizice și mentale.

Acesta este cu atât mai adevărat în relația noastră cu Isus. A veni la Isus înseamnă să vii la Salvatorul Isus, la Încoronatul Isus, la Cel care este totul în toți și prin El venim la Dumnezeu.

* * *

Dumnezeu nu este ușor de găsit. Suntem înaintea lui Dumnezeu așa cum e judecătorul înaintea unui inculpat care refuză să depună mărturie. Trebuie să-L găsim pe Dumnezeu făcând presupuneri. Este foarte greu să găsești o ființă definită de Sfântul Augustin ca fiind un cerc care își are centrul peste tot și marginile nicăieri.

Știința tehnică modernă și miracolul televiziunii permit oamenilor să fie peste tot, centrul unui cerc

cu o margine foarte largă. Într-o mică măsură acest lucru ne ajută să înțelegem o Ființă care nu are margini deloc și al cărei centru este peste tot.

Dacă Dumnezeu Își are centrul peste tot, atunci mă socotesc pe mine însumi a fi în centru.

Încerc să-L văd pe Dumnezeu în ceea ce a creat El. În Proverbe 20: 12 e scris că Domnul este acela care a făcut urechea care aude. Este suficient să crezi lucrul acesta, ca să ajungi la credința în Dumnezeu. Curburile, dealurile, șanțurile urechii ne permit să determinăm din care direcție vine sunetul și distanța aproximativă a sursei lui. Fiecare convoluție și încrețitură ajută la perceperea sunetelor și ecourilor.

Când auzi un zgomot deasupra ta, urechea îl va putea deosebi de zgomotul care vine de jos sau din spate. Când auzi un zgomot în dreapta, urechea îl deosebește de cel venit din stânga și viceversa. Astfel sunt percepute sunetele.

Dacă n-ar exista Dumnezeu, cum vă explicați o mașină zburătoare sau o parașută atât de ingenioasă și perfectă cum e păpădia?

Savanții în aerodinamică au calculat că este imposibil ca un bondar să zboare. Dar bondarul totuși zboară, neținând cont de calculele specialiștilor în aerodinamică. Ai putea explica lucrul acesta, fără existența unui Dumnezeu?

Dacă nu-L vezi pe Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că El nu există. S-ar putea să însemne că tu ești orb. Orbirea nu este o calitate. Este numai absența luminii. Astfel, ateismul este absența cunoașterii adevărului. Vei bâjbâi, dacă nu-L cunoști pe Dumnezeu.

... * * *

Cum arată Dumnezeu? Un om care era orb din naștere a cerut odată un pahar cu lapte și a întrebat pe cel care i l-a adus: „Cum arată laptele?” I s-a răspuns: „Laptele este un lichid alb”. Orbul iar a întrebat: „Dar ce înseamnă alb?” Omul i-a spus: „Albul este culoarea lebedei”. Orbul iar a întrebat: „Ce este o lebedă?” Celălalt i-a răspuns: „Lebăda este o pasăre cu un gât îndoit.” „Dar ce înseamnă îndoit?” l-a întrebat orbul. Omul i-a răspuns: „O să-mi îndoiesc cotul și tu îl vei atinge și vei înțelege ce înseamnă îndoit.”

Orbul a atins cotul îndoit al omului și a spus: „Acum știu cum arată laptele!”

Într-o carte, chiar în Biblie, numai cuvintele pot fi folosite ca să ne vorbească despre Dumnezeu. S-ar putea să ni se pară ridicole, așa cum este ridicol pentru un orb să cunoască înfățișarea laptelui dintr-un cot îndoit. Dar noi suntem foarte mărginiți și orbi de la natură față de Dumnezeul omniprezent, atotputernic și atotștiutor. Îl cunoaștem cu aproximație. Citește cuvintele, uită de ele, uită-te la ureche, la păpădie, la bondar și crezi că există Dumnezeu!

... * * *

Cuvântul englezesc God (Dumnezeu), ca și cuvintele similare din germană și scandinavă, vin din sanscritul Harthu care înseamnă Acela căruia I se aduce o jertfă. Cine este mai vrednic de jertfă decât Dumnezeu? În forma Huta cuvântul înseamnă Acela care este invocat. Pe cine altul trebuie să-L invocăm dacă nu pe Creator?

Cuvântul englez Deity (divinitate) vine din sanscritul Deia, a străluci. El strălucește mai mult decât soarele și te face și pe tine să strălucești. Aruncă-te cu încredere în brațele Sale!

Unii cer de pomană. Alții o dau. În marele joc al vieții, El, Cel-de-neînțeleș, cuprinde totul. El Se bucură de orice, de câte două ori, pentru că *El este Cel care dă și Cel care primește fiecare dar*. Unindu-te cu Dumnezeu prin Cristos, vei cunoaște bucurii negrăite.

* * *

Un om a venit odată la un creștin și i s-a plâns de un mare necaz care dăduse peste el. Creștinul i-a citit din crez: „*Cred într-Unul Dumnezeu, Tatăl atotfiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute*“. Omul care era în durere a spus: „*Este destul. Acum sunt mângâiat*“.

Să nu crezi că-ți vorbesc despre Dumnezeul meu. Ci despre al tău. El este Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacov, Richard. El este și Dumnezeul tău. El poate fi Tatăl tău iubitor și astfel El acționează ca toate lucrurile văzute și nevăzute să lucreze împreună spre binele tău.

Ce este El? Francezii au o zicală: „*Un Dieu défini est un Dieu fini*“ (Un Dumnezeu definit este un Dumnezeu care S-a sfârșit). Nu cunoaștem structura atomului și dorim să explicăm Sfânta Treime!

Tolstoi, când a fost întrebat: „*Ce crezi despre Dumnezeu?*“, a răspuns: „*Ce poate crede un infuzor despre om?*“

Nu trebuie să facem speculații despre El, ci să-L recunoaștem în toate căile noastre. Arthur Compton, câștigătorul premiului Nobel pentru fizică, scria: „Ipoteza că există un Dumnezeu inteligent dă o explicație mai plauzibilă pentru Univers decât orice altă ipoteză.” Iar Einstein, al cărui nume este cunoscut în întreaga lume, a scris: „Religia mea stă în convingerea adâncă despre existența unei Ființe superioare, care S-a descoperit în lume și pe care noi nu o înțelegem.”

Dacă Einstein a putut crede în Dumnezeu, și tu poți. *Ești destinat să crezi în Dumnezeu, nu să-L analizezi.*

Un om poate trăi și fără Dumnezeu. Cu toții folosim invențiile cercetătorilor, deși personal nu-i cunoaștem. Noi, creștinii, suntem oamenii care avem dorința pasionată de a cunoaște invențiile și împreună cu ele și pe Inventatorul Universului.

Când păstorii au venit să vadă pe micuțul Isus, ei L-au văzut împreună cu Maria. Când a murit pe Golgota, tot cu Maria era. La primele întruniri ale Bisericii era și Maria prezentă. Maria nu poate fi despărțită de Fiul ei. Nu-L putem adora fără s-o venerăm pe ea.

În conflictele lor, oamenii au puncte de vedere deosebite. Așa s-a întâmplat în timpul Reformei. Unii au exagerat prea mult rolul Mariei, în timp ce alții au scos-o din planul de mântuire.

Se spune că un catolic și un evanghelic au murit în aceeași clipă și amândoi au mers în cer. Catolicul

a îngenunchiat imediat în fața Mariei și i-a sărutat poala veșmântului. Ea l-a mângâiat pe cap și i-a spus: „*M-ai slujit cu credință. Te pot prezenta acum Fiului meu.*” Și atunci, el a făcut cunoștință pentru prima dată cu Isus Cristos.

Evangelicul, când a ajuns în cer, a îngenunchiat în fața lui Isus arătându-I respect. Apoi Isus i-a spus: „*Pot să te prezint mamei Mele? Se pare că n-ai cunoscut-o în timpul vieții tale pământești.*”

Isus este o Persoană a Divinității. El face parte din Treimea creatoare. Maria este numai o creatură, dar ea își are rolul ei în planul lui Dumnezeu.

În Psalmul 22: 9, Mesia vorbește prin gura proorocului *Tu M-ai scos din pântecele mamei.* Astfel, și în Vechiul Testament, expresia este că El vine din coapsele Tatălui.

Isus este Singurul născut din femeie (haishah în evreiește; în Genesa 3: 15 se spune că această femeie are un rol special în istorie, căci sămânța ei va zdrobi capul șarpelui).

Isus nu a numit-o pe mama Lui „mamă” ci întotdeauna i se adresa cu „femeie”, sugerând faptul că ea este singura femeie prezisă în Scriptură, a cărei strălucire nu se poate exprima în cuvinte.

Biblia pune o întrebare: „*Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?*”

Nu este greu să găsim răspunsul.

Această fată al cărui mire a devenit copilul ei este frumoasa de care întreabă autorul Cântării Cântărilor.

Creștinul este Cristos, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. Dacă Maria este mama lui Cristos, atunci ea este și mama noastră. Isus este capul, noi suntem trupul. Mama capului este și mama trupului. Luca Îl numește pe Isus „întâiul ei născut“, pentru că și noi suntem copiii ei.

Când Maria te vede pe tine, ea Îl vede pe Isus. Nici un copil nu este prea murdar pentru mama lui ca ea să nu-l spele, prea julit de la vreo căzătură ca ea să nu-i pupe rana, prea egoist ca ea să nu-l iubească.

Dumnezeu a cinstit-o pe Maria. Eu de ce să nu fac la fel? Ea este lângă fiecare cruce și fiecare altar, așa cum a fost și lângă Isus pe Golgota.

Mă întreb dacă cei doi prieteni ai noștri, cel evanghelic și cel catolic, au băgat de seamă cuvintele psalmistului (71: 16): *Voi pomeni dreptatea Ta și numai pe a Ta*. Mariei nu-i place când atenția este distrasă de la Dumnezeu asupra ei, o roabă umilă.

Pentru mulți e greu s-audă că e numită „maica lui Dumnezeu“. Sinodul din Chalcedon a avut toate motivele să-i dea acest titlu spre deosebire de nestorieni, care nu recunosc unitatea celor două firi ale lui Isus, cea omenească și cea divină, într-o singură persoană.

Dar dacă ne-am obișnui să gândim că Dumnezeu o are pe Maria ca mamă, atunci am ajunge să credem că-L are ca tată pe Sfântul Iosif. În cele din urmă, vom avea un Dumnezeu cu o mulțime de unchi, de mătuși și de verișori.

Astfel că sunt greșeli în ambele atitudini luate față de Maria.

* * *

Sunt creștini care au tot atât de puțină milă de Isus cât au avut și cei care L-au biciuit. Dar sunt alții a căror supremă bucurie este să împărtășească suferințele Lui.

În Zaharia 11: 1 este scris: *Deschide-ți porțile, Libanule, ca să-ți mănânce focul cedrii!* Când vezi focul apropiindu-se, deschide ușa ca să-ți ardă averile!

Știind că Domnul a suferit pentru noi, noi, creștinii, să deschidem suferințelor ușa, oricât de grele ar fi! S-o deschidem cu bucurie și să le primim ca pe niște prieteni.

În 2 Petru 1: 14, apostolul, vorbind despre apropiata lui răstignire, spune: *dezbrăcarea de cortul meu* (adică de trup) *va veni deodată*. El a fost răstignit cu capul în jos de soldații romani. Petru a deschis ușa așa de repede și a fost întru totul de acord cu răstignirea, încât a considerat lucrul acesta ca un act al propriei sale voințe. Aceasta este atitudinea creștinului față de suferință. Să facem și noi la fel!

* * *

Că creștini suntem liniștiți când se spun vorbe urâte împotriva noastră. Știm că omul rău, care-l batjocorește pe creștin, este ca unul care ar scuipa spre cer: scuipatul nu murdărește cerul, ci se întoarce și cade pe propria lui persoană. Defăimătorul aruncă cu praf, dar vântul îl întoarce tot împotriva lui. Omul neprihănit nu poate fi rănit de cuvintele veninoase ale celui ce-l batjocorește, pentru că batjocura este ca o sabie fără mâner care-l rănește tot pe batjocoritor, iar mizeria pricinuită de el se întoarce din nou împotriva lui.

Fie că este lăudat sau insultat, pentru creștin este același lucru.

Un om l-a întrebat pe Sfântul Macarie: „*Ce înseamnă să mori față de lume?*“ Sfântul a răspuns: „*Du-te într-un cimitir, oprește-te în fața fiecărui mormânt și spune-i mortului cuvinte urâte.*“ Omul s-a mirat de porunca aceasta, dar a făcut ce i s-a spus. Apoi Macarie l-a trimis iar, dar de data aceasta i-a cerut să le adreseze morților cuvinte frumoase. Omul s-a dus și a făcut așa.

Apoi Macarie l-a întrebat: „*S-au supărat morții când i-ai insultat?*“ „Nu“, a fost răspunsul. „*S-au bucurat când le-ai făcut complimente?*“ „Nu“, a spus omul. Atunci Macarie a spus: „*Aceasta înseamnă să mori față de lume.*“

Acceptăm suferința suportării acuzațiilor false. Soția mea, Sabina, a spus cu privire la acest punct: „*Suferința pricinuită nouă, cu voia lui Dumnezeu, nu este în contradicție cu dragostea. Este una dintre metodele ei. De aceea Isus Îl numește pe Dumnezeu, a cărui voie era ca Isus să fie răstignit, Tată.*“

Jeanne d'Arc a fost arsă ca vrăjitoare, Thomas Morus a fost executat pentru trădare de țară. La fel și Bonhoeffer. În Rusia, mulți creștini sunt pe nedrept acuzați de crimă, de colaborare cu nazismul, de hoție și le sunt date sentințe grele.

* * *

Oricine devine creștin spune la fel ca și Petru în Luca 22: 33: *Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.*

Fiecare creștin merge spre un fel de închisoare. În Cântarea Cântărilor este scris că un creștin este o

grădină închisă, o fântână pecetluită. Este tot atât de greu să-l vizitezi, cât este de greu să vizitezi un prizonier. În corabia care l-a salvat, Noe a fost închis. Fecioarele înțelepte au fost încuiate în odaia de nuntă împreună cu Mirele lor. Nu poți să fii al Lui, decât după o ușă închisă.

Fiecare creștin merge cu Isus la moarte. El moare față de păcat, față de lume, față de firea pământească și față de Diavolul.

* * *

Am văzut creștini în suferință dansând de bucurie. Înțelegeți de ce? Era odată un lăutar care cânta așa de frumos, încât toată lumea dansa. Un surd care nu auzea muzica i-ar fi considerat nebuni. Aceia care suferă împreună cu Isus aud o muzică la care alții sunt surzi. Ei dansează și lor nu le pasă dacă sunt considerați nebuni.

Alți oameni nu pot înțelege bucuria creștinilor care suferă, după cum nici broasca dintr-un puț nu înțelege ce este un ocean.

Creștinul se poate bucura chiar în împrejurările cele mai de necrezut. Una dintre traduceriile posibile din ebraică ale titlului Psalmului 4 este: „*Cântecul unuia care se bucură când este în vins.*”

Dar sunt multe lacrimi amestecate cu bucuriile creștinilor.

Prietenii lui Isus sufereau, deoarece El mergea spre Ierusalim călărind cel mai neînsemnat animal, un măgăruș. Dar chiar El Însuși îl alesese.

Atunci au încercat cel puțin să-L facă să călărească într-un mod mai plăcut. Unii și-au pus hainele pe

măgăruș, alții și le-au așternut pe drum astfel că ele s-au rupt și animalul s-a încurcat în ele.

Mai suferim și pentru că oamenii aleg mereu ca tâlharul Baraba să fie eliberat, și nu Mesia care venise să-i salveze. Și azi se întâmplă așa.

* * *

Aceia care nu-L caută pe Dumnezeu în oamenii care suferă, nu-L vor găsi. Meister Eckhart spune: „*Cauți ceva prin Dumnezeu, și ești ca unul care ar vrea să-L facă lumânare, pe care s-o folosească pentru a lumina. Găsind îndată ceea ce căutai, arunci lumânarea.*”

Unii oameni Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum își iubesc vitele, pentru că ele le dau lapte, brânză, carne. Dar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu fără să se gândească la darurile Lui îi iubesc și pe oamenii care suferă.

Cât de rău ne pare de aceia care L-au adorat pe Cristos în duh, care au privit în sus spre divinitatea Lui, care au îngenuncheat în bisericile Sale, dar care nu-L recunosc când El apare sub forma unui suferind.

Când Jeanne d'Arc era în închisoare, nici o mână nu i-a fost întinsă ca s-o ajute. Carol al VII-lea, regele Franței (pentru care ea luptase), n-a făcut nici cea mai mică încercare s-o elibereze. A fost părăsită de toți. N-a primit niciodată de la nimeni nici măcar un semn de simpatie. Ca și Isus, complet uitată. În același timp, regele și alții care ar fi putut s-o ajute, Îl adorau pe Isus în bisericile lor. Același lucru se întâmplă și azi, sub naționalism și comunism.

Creștinii ar trebui să plângă cu cei ce plâng, dar mai presus decât orice ei ar trebui să-L mângâie pe Cristos cu lacrimile lor de simpatie. Sf. Tereza de Lisieux a spus: *„Noi trebuie să-L mângâiem pe Domnul și nu invers. Inima Lui este așa de simțitoare, încât, dacă plângi, El îți șterge imediat lacrimile. Dar dacă tu nu-L lași să Se odihnească în liniște la tine, va pleca trist. Domnul iubește copiii care-L întâmpină cu un zâmbet. Când veți învăța să ascundeți de El necazurile voastre sau să-I spuneți cu bucurie că sunteți fericiți să suferiți pentru El?”* Când Sf. Tereza s-a trezit dimineata, a pus crucifixul pe pernă, s-a îmbrăcat și a spus: *„Isuse al meu, Te-ai trudit și ai plâns destul în cei 33 de ani ai Tăi pe acest pământ mizerabil. Odihnește-Te, astăzi! Este rândul meu să sufăr și să mă lupt!”* Hai să-I facem această plăcere Domnului nostru! Să-I dăm sufletele noastre!

Sf. Tereza i-a reproșat odată unei călugărițe că se plângea prea mult de necazurile ei în fața celorlalte surori. Călugărița a răspuns: *„Aveți dreptate. Am gândit fals. De acum înainte lacrimile mele vor fi numai pentru Dumnezeu. Voi încredința îngrijorările mele Unuia singur, care mă va înțelege și mă va mângâia”*. La care Sf. Tereza i-a replicat: *„Să-I dai lui Dumnezeu lacrimi? Asta nu trebuie să se întâmple. Nu arăta o față tristă oamenilor, și încă mai puțin înaintea lui Dumnezeu, decât în prezența ființelor Lui, nu trebuie să te arăți cu o față tristă.”*

* * *

Nimeni nu va fi întrebat la ultima judecată cât de mult a suferit, ci cât de mult a iubit. Maria Goretti, care a fost înjunghiată de un criminal, a spus în timp ce murea: „*Îl vreau lângă mine în rai*!”. Acest criminal a devenit apoi creștin, în închisoare.

Creștinii îi iubesc pe vrăjmașii care-i fac să sufere. Ei fac așa pentru că au în fața ochilor lor Modelul de suferință - Isus.

* * *

Creștinul devine un luptător neînfricat. Priviți-l pe Martin Luther în marea sa luptă! Un creștin nu se supune niciodată dușmanilor săi. Am cunoscut un creștin care sta singur într-o celulă extrem de mică. Putea face numai trei pași înainte și înapoi. Niciodată nu făcuse însă mai mult de doi pași. El - nu temnicerii - hotăra cât să meargă.

* * *

În Isus avem exemplul unui caracter de luptător. Știa că marii preoți trimiseseră o mulțime de oameni să-L aresteze în Ghetsimani. El, care îi sfătuisese pe alții să fugă pe timp de primejdie, stătea acum acolo.

Și nu numai atât: El era foarte agresiv; de exemplu, atunci când i-a izgonit pe vânzători din Templu. Remarcați și faptul că apostolii Săi erau înarmați, lucru pe care li-l ceruse El Însuși.

Motto-ul statului Virginia constă din cuvintele lui Brutus în timp ce băga cuțitul în Cezar: „*Sic semper*

tyrannis“ (așa să se facă întotdeauna despoților). Acesta a fost temperamentul pe care l-a avut Isus din copilărie și pe care l-a transmis și apostolilor Săi. Singura carte pe care El le-a lăsat-o a fost Vechiul Testament, o carte despre lupte eroice și grele.

Dar adevărul are totdeauna două fețe. Pe de altă parte vedem în Isus o îngăduință răbdătoare față de cei răi. De exemplu, într-una din pilde El spune că neghina (cei răi) să crească împreună cu grâul (cei buni) până la seceriș (judecata).

Aceasta nu înseamnă că Isus abandonează vreodată lupta. Dar un bun pușcaș își aranjează arma spre un punct mai înalt decât ținta. Cei răi sunt conduși de o forță asupra căreia ei n-au nici un control: puterea păcatului. Uneori trebuie să te lupti cu astfel de oameni ostili. Trebuie să te lupti cu oameni care nu te lasă să-ți îndeplinești datoria. Satana, de care se plânge apostolul Pavel în 1 Tesaloniceni 2: 18 că l-a împiedicat să predice, poate foarte bine să fi avut un nume omenesc. Dar lupta creștină nu este atât de mult o luptă împotriva oamenilor cât împotriva Satanei și a păcatului. Lupta noastră se dă *„împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“*.

* * *

Trebuie să luptăm împotriva mândriei. După ce le-a spălat picioarele ucenicilor Săi, Isus le-a șters. Picioarele ude arată că ele au fost murdare și trebuiau să fie spălate. Picioarele uscate arată simplu că sunt curate. Isus nu vrea păcătoși

spălați, ci curați! Și noi suntem chemați să spălăm păcatele altora, cu toată umilința. Ioan al Crucii a spus: „*Unde nu există dragoste, puneți dragoste și veți găsi dragoste*“.

* * *

Isus a slujit chiar mai mult decât a fost nevoie. Simpla Lui moarte ar fi fost de-ajuns pentru plata păcatelor noastre. Dar El a luat asupra Lui suferințe care n-au fost proorocite, ca, de exemplu, cununa de spini, așa că, dacă ați făcut cele mai mari păcate și crime, puteți fi foarte siguri că jertfa lui Isus este de-ajuns ca să fiți mântuiți.

Așa cum El S-a umilit la maximum, așa trebuie să lupti și tu împotriva mândriei.

Trebuie să facem pentru El mai mult decât ni se cere. Robul care face numai lucrurile care i se cer este numit de Isus „netrebnic“. Când a vrut să intre în Ierusalim, El a cerut cu umilință un măgăruș pe care să Se urce. Astăzi, creștinii, ca să-L vestească, zboară cu avioane și conduc automobile. Nu vă mărginiți imaginația! Măriți-L în sensul literal al cuvântului: dați-I posibilități mai mari de a atrage oamenii! Nu-L mai lăsați să călărească pe măgăruș, nu faceți din El Dumnezeu unei mărturisiri mici, al unei rase, al unui popor sau al unui punct de vedere religios limitat!

Dumnezeu a poruncit ca sanctuarul Lui să fie într-un cort. David a dat mai mult decât a cerut Dumnezeu. El a hotărât ca Dumnezeu să aibă o clădire somptuoasă pentru sfântul Său Locaș.

Cristos nu a făcut pentru mântuirea noastră numai ceea ce I-a poruncit Dumnezeu, ci a făcut mai mult.

* * *

Si în timpul luptei, creștinul își păstrează gen-tilețea. Ceea ce a lăudat Isus, în Matei 26: 10 - 13, a fost gestul poetic al unei femei, care nu a slujit vreunui scop folositor. De fapt, la ce folosesc suferințele martirilor? Dacă ar fi fost mai deștepți, ar fi tăinuit adevărul și ar fi supraviețuit. *Dar în jertfă este frumusețe, nu utilitate.* Frumusețea este apreciată de Isus.

De aceea trăiește frumos și luptă-te frumos ca să obții o frumoasă victorie!

* * *

Luptă fără teamă, știind despre corabia lui Cristos că ea navighează contrar legilor hidrodinamicii. Ea poate să plutească și când este plină cu apă (Luca 8: 23). Isus a calmat marea abia după ce corabia ajunsese a fi plină cu apă. Potolirea furtunii de către Isus n-a exercitat nici o influență asupra corăbiei. Corăbiile pline cu apă se scufundă chiar dacă marea este liniștită.

Înaintarea Bisericii este un miracol neîntrerupt.

* * *

Trebuie să luptăm pentru câștigarea sufle-telor. Isus a spus că trebuie să fim pescari de oameni. Să începem prin a prinde pește-le cel mai mare. Simbolul lui Isus din primele secole ale Bisericii a fost peștele - în grecește ichtys. Literele acestui cuvânt sunt folosite ca inițiale pentru expresia: Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, în grecește.

Să prindem Peștele cel mare și vom prinde și alții.

După ce a suferit pentru noi, Isus a înviat și S-a înălțat la cer, unde a fost încoronat. Când a fost pe pământ, a luat chip de om; acum este din nou pe tronul lui Dumnezeu.

Dumnezeu Se identifică cu noi. În Biblia ebraică și greacă nu este scris *Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov*, ci „Dumnezeul Avraam, Isaac și Iacov“. El este un Dumnezeu care S-a identificat cu noi. Dacă este El încoronat, suntem și noi. „Isaac“ înseamnă în ebraică „el va râde“. El este un Dumnezeu care are victoria în buzunar. El este Dumnezeul Isaac. El va râde.

El ia numele noastre, chiar dacă uneori ele sunt ridicole, ca numele lui Iacov, care înseamnă în ebraică „ținut de călcâi“. Nimeni nu este atât de murdar de păcat, încât Dumnezeu să nu vrea să Se identifice cu el. Poți fi încoronat împreună cu Isus! Și atunci vei trăi o viață de fericire.

Există un Dumnezeu al cărui nume este: „Dumnezeu Avraam, Dumnezeu Isaac“. Unul dintre numele Lui este: „Dumnezeul Richard“. Părinții bisericii spun că Dumnezeu are toate numele. El vrea să Se identifice cu fiecare dintre noi.

Când am citit pentru prima dată Noul Testament, mi s-a părut o carte ridicolă. Sf. Pavel scrie că a fost răstignit și îngropat împreună cu Isus și că acum este așezat în locurile cerești, lucruri care, la vremea aceea, pentru mine, nu puteau fi adevărate. Pavel nu fusese răstignit împreună cu Isus. Isus murise între doi tâlhari. Pavel nu putea fi nici îngropat. Cine este în mormânt nu mai poate scrie epistole despre

experiența lui. Când a scris că era în locurile cerești, el tocmai era în închisoare. Cum poate o astfel de carte să fie considerată sfântă de milioane de minți luminate?

Răspunsul la enigma mea l-am găsit la Sf. Toma d'Aquino. El spune: *Actiones et passiones sunt suppositorum (Acțiunile și pasiunile aparțin persoanei)*.

Nu stomacului meu îi este foame, ci mie. Eu merg, nu picioarele mele. Eu gândesc, nu creierul meu. Fiecare mădular al meu este eu. Eu sunt sănătos, bolnav, sărac, bogat. Eu mor. Întreaga persoană este implicată în fiecare acțiune și pasiune.

Toți creștinii aparțin unui singur trup, Isus Cristos. Așa cum pe mine mă doare, dacă mă lovești la fluierul piciorului, așa Îl dor pe Cristos cele făcute nouă, măduarele Sale.

Să nu credeți că vorbesc despre creștinii care alcătuiesc Trupul lui Cristos în vreun sens mistic. Sf. Pavel scrie: *Noi suntem mădulele ale trupului Său*. Aceasta ar putea fi interpretat într-un sens spiritual. El adaugă „(mădulele) ale cărnii Lui“. Și lucrul acesta poate fi spiritualizat. (Ce nu poate spiritualiza un exeget?) Ca să fie sigur, el accentuează sensul: *Noi suntem mădulele ale trupului Lui, carnea din carnea Lui și os din oasele Lui* (Efeseni 5: 30).

Eu sunt mădular al trupului Său. Sunt implicat în tot ceea ce I S-a întâmplat și I Se întâmplă Lui. Am fost răstignit și îngropat cu El. Acum sunt cu El în locurile cerești. Voi reveni cu El în slavă. El este cu mine în fiecare zi. Luther spune pe bună dreptate: „*Creștinul este Cristos*“. Mă identific cu El, și El cu mine. Religia noastră este o religie fără pronume.

* * *

Stiind că sunt încoronați împreună cu Isus, creștinii n-au de ce să se teamă pentru că frica, dușmanul cel mai mare al sufletului, a dispărut. Suntem liniștiți în toate lucrurile. Când înaintăm în vârstă, nu trebuie să ne întrebăm ce vom face când vom fi bătrâni, ci ce va face Dumnezeu cu noi la vârsta noastră înaintată. Dacă numărul anilor tăi este mare, El va face ca anii să fie împodobiți de fapte mari.

Încoronat împreună cu Isus, poți îndeplini cuvintele lui Bernard de Clairvaux: *Feriți-vă urechile de zvonuri, de laude, de bârfeli, de clevetire, de discuții în contradictoriu și limba de cârtire și de cicăleală.*

* * *

Liniștea credinciosului rezistă în împrejurările cele mai grele. Într-o închisoare din Siberia, călugărițele catolice au refuzat să se dezbrace de hainele lor și să se îmbrace cu uniforma cazonă, pentru că o considerau ca un semn al Anticristului. Când au fost duse să facă baie, pe când ele erau goale, hainele le-au fost schimbate. Ele au refuzat, totuși, să se îmbrace cu uniforma închisorii. Au fost obligate să stea în frig, la o temperatură de minus 40 de grade. Dârdâind de frig, ele și-au spus rugăciunile. Doctorița închisorii, o evreică troțkistă, le-a spus: „Vă sinucideți“. Ele nu au răspuns și și-au continuat rugăciunile. Nici măcar când au intrat temnicerii, cele 60 de călugărițe nu s-au mișcat. Directorului închisorii îi era frică să aducă tineri comuniști să le îmbrace cu forța, pentru că se temea ca nu cumva ei să se conta-

mineze de curajul călugărițelor. Curând ele au devenit albastre de frig. Goale, au fost conduse prin zăpadă spre celulele lor. Un maior, directorul închisorii, a spus: „*A fost mai ușor să luptăm cu fasciștii decât cu aceste călugărițe*“.

Fiecare călugăriță când trecea prin dreptul maiorului se înclina și spunea: „*Dumnezeu să vă ierte*“. Unele dintre ele nici nu mai puteau merge, fiind susținute de celelalte.

În timp ce mergeau prin zăpadă, cântau rugăciunea Tatăl nostru în gregoriană, pe vechea melodie gregoriană. Nici una dintre ele nu s-a îmbolnăvit. Ajunse în celulele lor, s-au îmbrăcat cu niște zdrențe de la celelalte prizoniere. Stătuseră în frig șase ore.

O altă doctoriță a întrebat-o pe doctorița Bravermann, evreica: „*Ce explicație medicală aveți: de ce nici una dintre ele nu s-a îmbolnăvit?*“ Doctorița ateistă a răspuns: „*Ne-au dat ele explicația cântând Tatăl nostru care ești în ceruri. Un Tată atotputernic în cer e o explicație îndestulătoare pentru orice minune*“.

* * *

Când ești încoronat cu Isus, nu te mai îngrijorezi de ceea ce se va întâmpla. Îți urmezi în liniște îndemnurile, știind că legea lui Dumnezeu este scrisă în noua ta inimă.

Știi că Dumnezeu este acum Tatăl tău așa cum a fost și pentru Domnul Isus, și că El îngrijește de fiecare amănunt al vieții tale.

În Exod 12: 3, 8 - 9, Dumnezeu poruncește ca de Paște evreii - poporul Lui ales - să mănânce un miel.

Mielul poate fi pregătit în multe feluri: poate fi fript, prăjit, fiert, copt. Dar cel mai bun fel este friptura de miel și vedem în versetul 9 că Dumnezeu Se îngrijește chiar și de amănuntul acesta și recomandă cum trebuie să fie pregătit mielul pentru a fi mai gustos. El Se comportă ca și când ar fi un ospătar-șef dintr-un mare restaurant, care dorește să recomande un meniu gustos clienților Săi. De aceea El a zis: *...să fie fript la foc...* (Exod 12: 9).

* * *

Când te știi susținut de un asemenea Dumnezeu, totul în jur devine frumos. Numai Biblia vine de la Dumnezeu, nu și titlurile din ea. Îți dai seama de aceasta imediat. Isus spune o pildă despre un om care a semănat grâu în țarina lui, dar a venit un vrăjmaș și a semănat neghină între grâu. La vremea secerișului neghina a fost arsă, iar grâul a fost strâns în hambar. Titlul pildei din Biblie este *Pilda neghinei*. De ce nu vor fi spus: „a grâului și a neghinei?”

Isus spune o pildă despre 99 de oi care au rămas lângă stăpân și una care s-a rătăcit. Această pildă a fost numită *Pilda cu oaia rătăcită*.

Isus spune o altă pildă despre un tată și cei doi fii ai săi; unul care rămâne cu tatăl său și celălalt care pleacă cu partea lui de avere, o cheltuiește și apoi se întoarce acasă. Ea este numită *Pilda fiului risipitor*. De ce nu s-a numit „Pilda unui tată bun” sau „Pilda fiului care s-a pocăit?”

Titlurile n-au fost bine alese.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să caute ceea ce este frumos și adevărat, pentru că sufletele și mințile lor au fost curățite prin igiena serviciului divin.

* * *

Fiind încoronat cu Isus, poți duce o viață plină de dragoste. Nu riști nimic dacă iubești fără ca tu să fii iubit. În felul acesta ne-a iubit pe noi Cristos. Deși disprețuit și părăsit de toți, El totuși a devenit Domnul tuturor.

Dacă ai ajuns la acest punct în viața ta, rămâi așa!

Un oarecare fiu era un mare iubitor de natură. Cu mare greutate, a reușit să-l convingă pe tatăl său să se urce pe un deal în timpul unei plimbări. Din vârful dealului, fiul a exclamat foarte emoționat: „*Privește, tată, ce frumos este jos, în vale!*” La care tatăl a răspuns cu supărare: „*M-ai făcut să mă urc așa de sus, numai ca să mă faci să văd cât de frumos este în vale?*”

Nu te uita înapoi! Nu te uita la valea din care ai venit!

Încoronat împreună cu Isus, ai ajuns la cel mai înalt vârf. Rămâi acolo și privește în sus.

* * *

Dacă crezi în Isus cel încoronat, poți primi tot ceea ce-ți aduce viața de fiecare zi, deoarece zilele tale sunt rânduite mai dinainte de un Dumnezeu iubitor.

În Ioan 18: 31- 32, citim că evreii nu voiau să-L omoare pe Isus după legea lor care prevedea pedeapsa prin omorârea cu pietre. Voiau mai degrabă să fie răstignit. Credeau că fac lucrul acesta din propria lor dorință; nu-și dădeau seama că hotărârea lor fusese predestinată. Ei strigau: *Răstignește-L!* astfel că cuvintele lui Isus au putut fi împlinite după vorba prin care arătase cu ce moarte avea să moară.

Așa că și toate întâmplările din viețile noastre sunt predestinate. Suntem exact ca oamenii care văd un film.

Odată m-am surprins într-un cinematograf că mă rugam pentru cineva de pe ecran, un om nevinovat care era în pericol de moarte, dar rezultatul fusese decis cu mult timp în urmă. Era „predestinat“ pe bobina din cabina operatorului.

* * *

Noi trăim vieți privilegiate. Creștinii nu pot face ceea ce vor ei, ci, datorită faptului că sunt creștini, sunt dinainte de acord cu orice este în planul lui Dumnezeu pentru ei. La fel ca îngerii, ei îndeplinesc deciziile lui Dumnezeu.

După cum focul schimbă în foc tot ce se aruncă în el, așa Dumnezeu schimbă în divinitate pe cine se apropie de El. Voința lui Dumnezeu devine una cu voința fiecărui individ.

* * *

Creștinii îl salută pe „fratele moarte“. Trupul meu a trecut prin mai multe forme: aceea a unui fetus, a unui bebeluș, a unui copil, a unui adult, a unui bătrân. De ce să mă îngrijorez de faptul că trupul meu va lua și forma unui cadavru? În ciuda acestor schimbări, eu sunt indestructibil.

În Amos 8: 2, Domnul spune proorocului: *A venit sfârșitul poporului Meu Israel*. Dar aici, până și atotputernicia lui Dumnezeu are o limită. Nici măcar El n-a putut să distrugă pe poporul lui Israel. Poporul acesta trăiește.

* * *

Amuri nu înseamnă a dispărea. Înseamnă să ieși pe o ușă și să intri pe o alta. Încercându-ne în Domnul Isus, inimile noastre devin liniștite. Dumnezeu poate închide multe uși în jurul nostru, dar niciodată pe cea care e deasupra noastră.

* * *

Cine crede în Domnul Isus Cristos are dreptul să ia parte la Cina Domnului. Merită să suporti toate necazurile vieții pentru a participa la ea măcar o dată. Creștinii sunt mădulare ale lui Cristos, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. El este Marele Preot. Marele Preot, capul și trupul, stau înaintea lui Dumnezeu. Cristos, care Și-a jertfit trupul de carne pe Golgota acum 2 000 de ani, astăzi își jertfește trupul mistic în viețile împovărate ale credincioșilor. Cristos este reprezentat la sfânta masă. Creștinul este Cristos. De asemenea suntem în pâine și în paharul cu vin. Așa au fost toți frații noștri din toate timpurile, chiar și cei mai slabi.

Din această jertfă a lui Cristos, pomenită la Cina Domnului, Biserica învață să se jertfească pe ea însăși și toate posesiunile ei. La împărtășanie fiecare păstor și fiecare din cei ce o iau trebuie să spună și despre el însuși: „Acesta este trupul meu, acesta este sângele vărsat pentru iertarea păcatelor“.

Sf. Ciprian a scris: „*Jertfa Mântuitorului nostru nu este sărbătorită cu sfințenia cerută, dacă oferirea jertfei noastre de sine nu corespunde cu patimile Lui*“.

Catolicii și ortodocșii, pe de o parte, și protestanții, pe de alta au dezbătut secole de-a rândul problema

transsubstanțierii, adică dacă pâinea și vinul devin cu adevărat trupul și sângele lui Isus Cristos.

Ar fi mult mai important să credem că noi suntem transsubstanțiați, că trupurile noastre devin într-adevăr ale Lui și că sângele Lui circulă prin venele noastre. Atunci viețile noastre ar deveni evlavioase, întărite de amintirea Cinei.

* * *

Noi Îl avem pe Mântuitorul, pe Cel care a suferit, pe Slujitorul, pe Luptătorul, pe încoronatul Isus.

Prin urmare, putem să strigăm pasiunilor noastre că, deși ne cuceresc de mii de ori, totuși nu ne înving, și că până la urmă vor fi zdrobite, oricât de lungă ar fi bătălia. Esența religiei creștine nu este biruința, ci îndrăzneala. Isus este calea, nu numai răsplata.

* * *

Ce ar trebui să fac ca să am o viață biruitoare? Mai întâi această întrebare nu are loc în religia creștină. Nu există răspuns la ea, pentru că întrebarea este greșită. Orice ai face, tot nu vei putea plăti niciodată darurile lui Dumnezeu. Cât ai plătit pentru faptul că ai ochi? Creștinul spune simplu: „*Am primit nenumărate daruri și am încredere că Cel care a fost atât de darnic până acum cu mine va continua să-mi ofere și altele. Și tot El îmi va da și biruința*”.

De asemenea, creștinul se ferește să ceară ceva care nu este după voia lui Dumnezeu. *Bogățiile vremelnice sunt câștigate prin cereri, darurile spirituale prin renunțări.*

Simpla încredere în Dumnezeu și renunțarea la ceea ce nu este după voia Lui vor asigura biruința. Creștinul nu are de atins niște scopuri personale. El este la dispoziția lui Dumnezeu. Prin urmare, el este sfințit fără să facă eforturi. Eforturile sunt necesare numai atunci când cineva este împins înainte de ambiție. Dar sfințirea ta nu este ambiția ta. Este ambiția lui Dumnezeu pentru tine. Vei reuși să atingi scopul acesta, numai dacă ești slobod.

* * *

Când devii creștin începi un nou capitol în viața ta. Muzicienii își acordează întotdeauna instrumentele înainte de a cânta. Fă și tu același lucru. Va trebui să cânti un anumit fel de muzică.

* * *

David, un tânăr păstor, a fost adus la curtea regelui Saul, devenind favoritul tuturor. Odată, când toți curtenii erau adunați, el a cerut permisiunea regelui să cânte la harpa care se afla lângă tronul lui. Regele i-a spus: „*N-are rost. Au mai cântat și alții și n-a mers. Produce numai dezacorduri*“.

David a insistat. Când a atins corzile harpei, s-a auzit o muzică atât de plăcută, încât toți au izbucnit în lacrimi. Corzile fremătau la atingerea mâinilor lui.

Atunci regele l-a întrebat: „*Cum se face că alții n-au putut să cânte la harpa aceasta și tu ai putut?*“ David a răspuns: „*Toți ceilalți au vrut să cânte propriile lor cântece, dar harpa a refuzat. Eu am cântat propriul ei cântec. I-am adus aminte de vremurile*

frumoase când era copac în pădure, când păsărelele ciripeau în ramurile lui, iar frunzele lui se scăldau în soare - și ai auzit veselia harpei. Apoi i-am exprimat mila mea pentru suferințele prin care a trecut în acea groaznică zi când oamenii au doborât copacul. Dar moartea lui n-a fost în zadar. Pentru că din acest lemn a fost făcută o harpă la care putem cânta laude lui Dumnezeu. Și harpa s-a bucurat când și-a înțeles chemarea“.

Când va veni Mesia, mulți vor încerca să cânte la harpa Lui propriile lor cântece. Rezultatul va fi o muzică foarte urâtă. Dar vor fi și aleșii Săi care vor cânta cântecele Sale, cântecul slavei Sale veșnice, cântecul umilirii Sale, de a Se naște într-un grajd, cântecul vieții Sale pline de durere, cântecul Golgotei, cântecul învierii și înălțării la cer.

Acordează-ți instrumentul pentru a cânta cântecele Lui!

* * *

In *Pilda neghinei*, Isus ne învață că Satana poate să-L imite pe Dumnezeu. El poate semăna neghină printre grâul cel bun, iar când firele răsar este foarte greu să deosebești pe unele de altele.

Niciodată să nu te încrezi în propria ta judecată, în probleme de credință. Cristos a întemeiat Biserica, așa ca pe o unitate care trebuie să stabilească regulile de comportare creștină potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este bine ceea ce consideri tu a fi bine. Te poți înșela oricând.

Crezând în Isus, intri în părtășie cu sfinții.

Cu sfinții din vechime, ca de exemplu, cu Sf. Pavel și Silvan, care mulțumesc fără încetare lui

Dumnezeu pentru credința ta (1 Tesaloniceni 1: 2). Ești în părtășie cu sfinții din toate timpurile, la fel și cu cei care sunt contemporani cu tine. Ți-am spus să-i lași pe apostoli, ca să poți veni la Isus. De îndată ce ești al Lui, îi poți căuta și pe apostoli.

* * *

Biserica are un cod al regulilor de comportare, care nu este fixat pentru toate problemele. El s-a schimbat de multe ori de-a lungul istoriei. În afara normelor principale de comportare, Biserica lasă viața ta creștină propriei tale conștiințe luminate de Cuvântul lui Dumnezeu. Ghizii spirituali care-ți cer să știi toate răspunsurile la fiecare caz individual, dovedesc prin aceasta că sunt învățători falși. Adevăratul învățător spune despre multe lucruri „*Nu știu*”.

* * *

Trebuie să iei propriile tale hotărâri chiar în problemele mari, căci există un relativism moral.

Chiar porunca *Nu ucide* nu este absolută. Nu toate uciderile sunt greșite. Vă închipuiți ce mult ar fi beneficiat omenirea dacă ar fi reușit un complot împotriva lui Hitler într-un stadiu timpuriu.

Dar Biserica cunoaște astfel de împrejurări extraordinare. Ca membru al unei biserici, mergi în continuare pe drumul stabilit. Marile linii de comportare sunt fixate, dar Biserica are păstori înțelepți pentru cazuri excepționale.

Ia tu hotărâri, dar consultă-i și pe ei. Una dintre cele mai bune hotărâri este să-ți ascuți păstorul.

... * * *

Biserica a avut și încă are sfinți adevărați. Vă voi povesti câteva episoade din viețile acestor sfinți. Unele dintre ele vi se vor părea extravagante. Dar oamenii excepționali nu pot fi judecați după etaloanele obișnuite. Ei sunt diferiți de toți ceilalți.

... * * *

Guvernatorul l-a întrebat pe Sf. Iustin Martirul: „*Ascultă, tu om al Cuvântului, socotit ca având adevărata înțelepciune: dacă ai fi pedepsit și omorât acum, crezi că vei intra în cer?*”

Iustin a răspuns: „*Sunt puternic încredințat că acolo voi merge, dacă voi îndura toate acestea. Sunt plin de această siguranță*”. Guvernatorul l-a amenințat din nou, dar a primit un răspuns de același fel. „*Dorința noastră fierbinte este să suferim pentru Domnul nostru Isus Cristos și apoi să fim mântuiți.*”

... * * *

Sfântul Anton cel Mare a auzit odată în biserică versetul cunoscut: *Dacă vrei să fii desăvârșit, (...) du-te de vinde ce ai, dă la săraci, (...) Apoi vino, și urmează-Mă* (Matei 19: 21). Anton, ca și când ar fi fost singur în biserică, a știut că aceste cuvinte îi erau adresate lui. S-a dus direct acasă, a vândut cei 120 de acri de pământ și cele 300 de oi. A împărțit totul săracilor. A influențat-o și pe sora lui să-i urmeze exemplul. Ea a devenit călugăriță, iar el călugăr.

Pâinea, sarea și apa erau hrana lui o dată pe zi, uneori chiar o dată pe săptămână. Locuia într-un

castel ruinat în vârful unui munte. Pâinea i se aducea la fiecare 6 luni. A locuit aici vreo 20 de ani.

Fiecare noapte și-o petrecea în rugăciune. Odată a certat soarele care răsărea: „*De ce mă deranjezi din contemplarea splendorii Luminii adevărate?*”

După 20 de ani de meditație, a reintrat în viața activă. În timpul persecuției lui Maxim, s-a dus în Alexandria să-i mângâie pe credincioșii din închisori. (În zilele noastre nimeni nu se gândește să facă un astfel de lucru.) A vizitat ocnașii condamnați să muncească în minele din Sudan. L-a ascuns pe Sf. Atanasie de cei ce-l persecutau.

Odată, într-o viziune, a văzut pământul acoperit cu atât de multe curse diavolești, încât părea imposibil ca cineva să nu cadă în ele. L-a întrebat pe Dumnezeu cum pot fi evitate și i s-a răspuns printr-un singur cuvânt: „*umilință*”.

* * *

Un văduv s-a hotărât să se călugărească. Având o singură fată pe care o chema Teodora, a insistat ca și ea să meargă cu el la mănăstire, deghizată în bărbat, ca să poată să-l îngrijească. Și ea a fost primită printre călugări. Îi încânta pe toți frații, prin vocea ei și prin îndemânarea cu care gătea și spăla.

Foarte repede a câștigat și încrederea starețului. El a trimis-o împreună cu alți doi călugări să facă niște cumpărături din oraș. Hangiul la care poposiseră ei avea o fată care rămăsese gravidă. Soldatul care o necinstise, nu dorea să se căsătorească cu ea. „*Ce mă fac acum?*” a întrebat fata. *Tata mă va omorî!*”

„Spune-i că ai fost siluită de acest călugăr frumos“, i-a răspuns soldatul. Ceea ce fata a și făcut.

Când Teodora și cei doi călugări s-au întors din oraș, starețul primise deja o plângere de la tatăl fetei. „Cum ai putut să aduci o astfel de rușine asupra mănăstirii noastre?“ a strigat el. Teodorei îi era teamă ca nu cumva unul din ceilalți doi călugări să fi săvârșit păcatul acesta. Știa că dacă este găsit vinovat, va fi dat afară din mănăstire și ar fi putut cădea în păcate mai grave. Așa că a îngenunchiat înaintea starețului luând totul asupra ei și a spus: „Iertați-mi toate păcatele grele“. Starețul a dat-o afară. De atunci, trăia ca cerșetor, la poarta mănăstirii, înclinându-se în fața fiecărui călugăr care trecea și spunând: „Iertați pe un păcătos mizerabil“.

După mulți ani starețul a iertat-o. A primit-o în mănăstire, dar a fost pusă la muncile cele mai de jos și era disprețuită. Când a murit, trupul ei a trebuit să fie spălat. Atunci au descoperit că fusese fată și că acoperise păcatul altuia.

De atunci a fost cinstită cu numele de Sf. Teodora.

* * *

Sfântul Pafnute s-a vândut pe el însuși ca sclav unui actor de comedie, cu singurul scop de a-l converti. Procesul de convertire a durat 20 de ani. Odată convertit, comediantul l-a liberat. Atunci el s-a vândut unei văduve, ca să-i ușureze greutățile. Când și de aici a fost liberat, a primit în dar o manta, o tunică și o Biblie. Mantaua și tunica le-a dat la doi cerșetori. Dar cum să țină Biblia când erau așa de mulți săraci? Așa că a vândut-o și pe ea și banii i-a

dat la săraci. Toată viața n-a băgat în gură decât pâine uscată și apă, dar au ieșit din ea multe cuvinte din Scriptură.

* * *

Sfântul Ciprian a scris creștinilor închiși în vremea lui aceste cuvinte: „*Nu aveți haine pe trup și aveți ca hrană doar puțină pâine, dar sunteți îmbrăcați cu Cristos în slavă. Omul nu trăiește numai cu pâine*“.

* * *

Motto-ul Sf. Ioan Crisostom a fost: „*Slăvit să fie Dumnezeu pentru toate lucrurile*“. Și-a încheiat scrisorile din exil cu aceste cuvinte. După ce a fost târât de soldați pe zăpadă, a murit într-o mică mănăstire de la marginea drumului. Ultimele lui cuvinte, în timp ce zăcea pe lespezile reci, au fost: „*Slăvit să fie Dumnezeu pentru toate lucrurile*“.

* * *

Thais a fost o curtezană din Egipt. Sfântul Serapion un călugăr, a reușit s-o convertească. El s-a îmbrăcat cu haine obișnuite ca și când aștepta să primească favorurile ei. Ea a fost atât de impresionată de cuvintele lui, încât și-a ars toată mobila, rochiile și toate obiectele luxoase. Serapion a dus-o la mănăstire, unde a ținut-o încuiată într-o celulă, timp de 3 ani. Hrana ei era numai apă și pâine. În tot acest timp s-a rugat numai o

singură rugăciune: „*Tu Cel care m-ai făcut, mântuiește-mă*“.

La sfârșitul acestor 3 ani, călugărul a avut o viziune, în care i s-a arătat un palat splendid pregătit în Cer. A fost sigur că era pentru Sf. Anton, dar un glas i-a spus: „*Acest loc este pentru Thais*“. Atunci Serapion i-a descuiat ușa. După 15 zile, Thais a murit.

În anul 1899, în timp ce se făceau săpături arheologice, au fost descoperite celula ei și cea a lui Serapion pe care se aflau inscripții, ceea ce a făcut posibilă identificarea lor.

* * *

Bătrânul Zosima a văzut în pustiu o ființă goală. Ea a strigat de departe: „*Sunt femeie. Aruncă-mi mantaua ca să mă acopăr*“. Ea i-a mărturisit că a dus o viață rușinoasă tot timpul tinereții ei. Odată, s-a dus la un festival creștin din Ierusalim ca să se apuce de meseria ei. În timp ce era acolo, și-a venit în fire și L-a rugat pe Cristos să-i dea iertarea de păcate. De atunci petrecuse 47 de ani în deșert, mâncând boabe și ierburi. Hainele i se rupseseră în bucăți.

L-a rugat pe Zosima să revină după un an cu sfânta cină. Ea a luat-o, a cântat: „*Doamne, acum slobozește în pace pe robul tău*“ și l-a rugat pe preot să se întoarcă la postul Paștelui. Dar de data aceasta el a găsit-o moartă.

Ați recunoscut desigur povestea Sf. Maria egipteanca.

* * *

Hoții au spart celula Sf. Macarie, și apoi au jefuit și mănăstirea. El le-a adus diferite obiecte pe care ei nu le băgaseră în seamă.

Cu o altă ocazie, i-a prins pe hoți furând din celula unui coleg călugăr. El i-a avertizat să plece înainte de a fi prinși.

* * *

Sfântul Policarp, când a trebuit să aleagă între a fi devorat de fiarele sălbatice sau a-L nega pe Cristos, a spus: *„Am fost slujitorul Lui 86 de ani și El nu mi-a făcut nici un rău. Cum aş putea deci acum să hulesc pe Domnul?”* Și a murit ca un martir.

* * *

Când Sf. Perpetua a fost aruncată de împăratul roman în circ ca să fie sfâșiată de fiarele sălbatice, a căzut și i s-au văzut coapsele. Ea și le-a acoperit imediat, din modestie.

* * *

Sfântul Francesco d'Assisi, într-o noapte când nu putea să adoarmă, a fost convins că trilurile unei privighetori erau o laudă la adresa lui Dumnezeu. Astfel că tot restul nopții a cântat și el laude lui Dumnezeu, alternativ cu pasărea.

* * *

Sfântul Thomas Morus era în închisoare pentru că a refuzat să-l recunoască pe regele Henric al VIII-lea, care în vremea aceea căuta aprobare pentru divorț și recăsătorire și cerea să fie recunoscut

drept capul bisericii. Soția lui Thomas i-a reproșat: „*De ce trebuie să stai în temnița plină de păduchi și să fii atacat de șobolani când toți episcopii recunosc pretenția regelui de a conduce biserica? Casa ta te așteaptă!*” El i-a răspuns: „*Este casa mea mai aproape de Cer decât această celulă? Nu mă va lua aceeași moarte și din casa mea?*” El a rămas neclintit în refuzul său și a fost decapitat.

* * *

La începutul secolului trecut, sângeroasa regină Ranavalona domnea peste Madagascar. Îi ura pe creștini pentru că se opuneau comerțului cu sclavi. Le-a cerut tuturor misionarilor să plece din țară și a poruncit ca toate Bibliile să fie arse. Fiecărui creștin i se confiscau averile, iar el era vândut ca sclav sau era omorât.

Creștinii se adunau în păduri. Au format biserici subterane. Dar regina nu le putea lua Duhul lui Dumnezeu. Și au fost încurajați de exemplele de eroism ale martirilor, cum ar fi Rasalama, o femeie care a mers la moarte cântând, și alții care au preferat să fie arși de vii decât să se lepede de credința lor. Unii au fost aruncați de pe stânci, rămânând credințioși până la sfârșit.

Această persecuție a durat 15 ani.

* * *

William Wilberforce și-a dedicat întreaga sa carieră cauzei eliberării sclavilor. Și a reușit. Mai întâi a oprit traficul sclavilor pe ocean, făcut de vasele britanice. Apoi a

obținut emanciparea sclavilor în Imperiul Britanic. În noaptea de 31 iulie 1834, 80 000 de sclavi au devenit liberi. Era fapta lui Wilberforce.

Întreaga sa luptă a fost animată de dragostea lui Isus. El a spus: „*Dumnezeul cel Atotputernic a pus înaintea mea obiectivul desființării sclaviei*“. El ne-a lăsat această învățătură: „*Nici un sentiment lăuntric nu trebuie luat ca o dovadă a prezenței Duhului în om, ci numai schimbarea caracterului și a comportării*“.

* * *

De la pastorul Kaj Munk, omorât pentru credința sa de naziști în Danemarca, avem cuvintele: „*Sunt oameni care cred că poți săra într-un fel oarecare adevărul. Ei presupun că-l poți ține ascuns într-un butoi, bine sărat, iar când ai nevoie, folosești o parte din el. Dar noi avem și oameni cu o credință vie, la care adevărul există ca să fie spus și există numai când este spus. Acești oameni sunt făcuți din același material din care era făcut și Ioan Botezătorul. La fel ca el, ei simt frica pentru propria lor soartă și se tem încă mai mult de stricăciunile și suferințele pe care adevărul gol le poate aduce asupra oamenilor. Dar într-o zi își vor da seama că frica nu trebuie nicidecum să le lege limba, că suferințele care vin peste oameni din cauza ipocriziei, tăcerii, minciunii, sunt de o mie de ori mai periculoase. Avem și în țara noastră un Irod care săvârșește incestul cu dumnezei ciudați. Am numit duhul compromisului care de dragul liniștii nu se dă înapoi de la acțiuni rușinoase*“.

* * *

Pastorul Bonhoeffer, un german martirizat sub Hitler, scria din închisoare: „*Am devenit foarte sigur de credința mea. Am rezistat ne-zdruncinat sub poveri grele. N-a fost niciodată vreun moment de ezitare sau disperare. Oricât ar părea de ciudat, în închisoare am învățat să mă bucur*“.

Când a fost scos din celulă ca să fie executat, a spus: „*Acesta este sfârșitul, adică începutul vieții*“.

* * *

Un pastor american care predica în 1954 în India a fost rugat să participe la o slujbă de rugăciune pentru bolnavi. O femeie tânără, cu o privire sălbatică, a refuzat să ia parte la slujbă și stătea departe, fiind înconjurată de oameni care ziceau că e posedată de demoni. Când pastorul a încercat să îngenuncheze lângă dânsa, ea a înnebunit și s-a rostogolit fără cunoștință. El s-a rugat pentru sănătatea ei în Numele lui Cristos. La sfârșitul rugăciunii, ea a deschis ochii și ei erau normali și plini de lumină. Un zâmbet s-a văzut pe fața ei în timp ce întindea mâna ca el s-o ajute să se ridice în picioare. A fost minunat eliberată în Numele lui Isus.

Există pastori care sunt sfinți adevărați și cărora Dumnezeu le-a dat o astfel de putere.

* * *

David Brainerd a murit la începutul secolului al XVIII-lea, la vârsta de 29 de ani, după ce a întâmpinat mari obstacole în predicarea Evangheliei printre indienii americani.

În jurnalul său, el povestește despre luptele sale: *„Dorm pe o grămadă de paie, munca este grea și nu sunt speranțe să-mi aducă multe satisfacții ... Olandezii mă urăsc pentru că le predic indienilor“*. Ei au mers cu insinuările până acolo încât să se creadă că, de fapt, îi învăța pe indieni cum să junghie oamenii.

În 20 august el scria: *„Toată noaptea am zăcut într-o transpirație rece și azi dimineață am scuipat puroi însângerat“*. În 22 august nota: *„Mi-am continuat călătoria pe cursul râului ... azi-noapte am dormit sub cerul liber“*. În 24 august scria: *„Am vizitat câțiva dintre indienii din Delaware și am discutat cu ei despre religia creștină“*. El ne-a lăsat câteva dintre gândurile sale:

Merită să-L urmezi pe Dumnezeu chiar dacă treci prin ispite, necazuri sau chiar prin moarte.

Dumnezeu mi-a dat voința ca, de dragul păcii, să fac tot ceea ce este compatibil cu adevărul, pentru a nu fi o piedică pentru ceilalți. Din această cauză, eu pot bucuros să renunț - în anumite cazuri - la încredințarea că dreptatea este de partea mea. Dumnezeu mi-a dat puterea ca, dacă cineva mi-a adus o sută de jigniri, iar eu numai una (deși provocat fiind), să mă pot umili și să-mi mărturisesc vina, căzând în genunchi și cerându-mi iertare, chiar dacă, în același timp, el s-ar dezvinovăți de jignirile pe care mi le-a adus și ar putea profita de umila mea mărturisire, înnegrindu-mă tot mai mult și scoțându-mă ca singurul vinovat.

O, este o stemă a cerului faptul să poți iubi lumea cu o dragoste a iertării, a bunătății și a bunăvoinței; să ai sufletul blând, liniștit și blajin; să fii gol de

orice bănuieli și presupuneri și să nu gândești rău despre nimeni; să ai inima simplă, deschisă și liberă față de aceia care te privesc cu ochi răi.

* * *

In Uniunea Sovietică, un pastor a stat închis la pușcărie împreună cu un adolescent, pe care l-a convertit. Mama tânărului a aruncat cu pietre în pastor care, întorcându-se către ea, a spus: „*Vă admir dragostea de mamă*“.

* * *

Dumnezeu este frumos în sfinții Lui.

* * *

Nu trebuie să încerci să ai o viață creștină eroică. Este tot atât de inutil să încerci să fii erou, pe cât este de inutil să încerci să fii elefant. Foarte puțini au stofa din care au fost făcuți sfinții și martirii.

Este bine pentru creștini să știe că, în timpul persecuției romane, medievale, naziste și comuniste, majoritatea creștinilor nu erau pregătiți să sufere și să moară pentru credința lor. Numai câțiva au putut îndura cu curaj tortura și moartea. Aceasta nu înseamnă că ceilalți nu erau creștini. Dumnezeu a văzut cât de rău le-a părut de slăbiciunea lor și cu câtă înflăcărare s-au întors la credință după ce pericolul trecuse.

Este o minune că Isus poate face ca oile să se odihnească în pășuni verzi (Psalmul 23: 2). De obicei,

o oaie nu se odihnește. Ea paște, chiar dacă nu-i este foame. Cum te poți odihni când este atât de multă iarbă în jurul tău? Cum poți renunța la lumea care îți oferă atât de multe plăceri?

Printre sfinți nu sunt numărați numai Sf. Anton sau un Sf. Pafnute, sau alții care au fost canonizați, sau cei care au murit în închisoare pentru credința lor. O viață creștină de un nivel mediu este și ea tot o viață creștină. Un creștin obișnuit este și el un sfânt.

* * *

Un câine mic a stat odată lângă un câine Doberman. Acesta din urmă și-a bătut joc de cel mic și l-a întrebat: „*Și tu pretinzi că ești un câine?*” Micuța creatură n-a îndrăznit să-l contrazică pe Doberman, dar i-a spus: „*Cu siguranță că nu sunt un câine mare cât dumneavoastră. Dar nici dumneavoastră nu puteți afirma că eu sunt pisică*”. Câinii mici sunt tot câini. Și creștinii mici sunt creștini.

Când fiul meu, Mihai, avea 5 ani, s-a îngrijorat când i-am citit din Biblie că sfinții se vor plimba cu Isus, îmbrăcați în haine albe. M-a întrebat dacă Isus are și haine mici pentru copii. A trebuit să-l asigur că Isus are haine albe pentru toți creștinii, mari și mici ca statură, mari și mici în credință.

Nu toți pot face fapte de credință eroice. Dar le putem admira, iubi și ne putem bucura în ele. Putem lupta fără încetare împotriva uitării care amenință viața eroului. Reflectate în dragostea admiratorului, faptele eroului vor apărea chiar mai frumoase decât

sunt în realitate. Admiratorul face din erou, care este numai o ființă umană, o legendă.

Nu trebuie să te îngrijorezi că nu ești ca el. Un melc și un iepure pot merge pe același drum și să ajungă la aceeași țintă. S-ar putea să-ți ia mai mult timp, dar față de erou ai avantajul unei perseverențe mai mari. Fiecare creștin este numit sfânt. *Dacă nu poți mai mult, fii un melc sfânt!*

Într-un anumit sens, un embrion este deja un om. Ești un artist mare numai dacă ai darul acesta înainte de a desena prima linie. Un creștin Îl are pe Cristos în el și când face primii pași, dar și când este matur în credință.

* * *

Să nu-ți fie frică de marile cerințe ale Bibliei. S-ar putea să te copleșească, de exemplu, aceste cuvinte ale lui Isus: *Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*. Aceste cuvinte exprimă o dorință. Care profesor de muzică n-ar vrea ca toți elevii săi să devină viitori Wagneri sau Beethoveni? Dar viața nu lucrează în felul acesta. *Nimeni nu devine geniu prin voință, și nici sfânt excepțional.*

Spurgeon obișnuia să povestească o istorioară: Un om era renumit pentru livada lui în care creșteau cei mai buni meri din lume. Prietenul său, însă, nu era convins, pentru că de multe ori trecuse pe lângă livadă, culesese din curiozitate câteva mere și le găsise acre și fără gust. Prin urmare, refuza de fiecare dată când proprietarul livezii îl invita să servească din merele sale. În cele din urmă, proprietarul a vrut să

știe motivul, iar prietenul i-a spus despre experiența pe care o avusese. Proprietarul a râs și i-a spus: „*Știind că am cei mai buni meri din lume, a trebuit să-i protejez de hoți și de copii. Așa că am plantat în jurul gardului două sau trei rânduri de meri fără valoare. Dar musafirii sunt duși în livadă, în interior, unde pot gusta mere de o calitate și aromă fără egal*“.

Așa face și Isus. Pentru oaspeții Săi are cele mai bune daruri, o încredere sigură în jertfa Lui care nu se bazează pe virtuți și fapte omeneste. Dar ca să împiedice pe ipocriți să tragă foloase de aici, El Și-a înconjurat proprietatea cu câțiva meri care produc mere acre. Este un măr acru pentru cei care nu sunt printre aleșii lui Dumnezeu când li se spune că trebuie să fie desăvârșiți după cum și Tatăl cel ceresc este desăvârșit, să-și poarte zilnic crucea, să-și răstignească firea veche.

Copiii lui Dumnezeu nu intră în felul acesta în grădina Lui. Ei intră pe poarta regală și sunt fericiți să fie salvați fără nici un efort din partea lor, ci numai prin ceea ce a făcut Isus pentru ei.

* * *

Avem prețiosul dar de a fi iubiți fără vreun merit al nostru, așa cum copilașii sunt iubiți de părinții lor.

Nu are importanță cât de mult suntem în stare să îndeplinim în viața creștină. Dumnezeu Se uită numai la voință. Kierkegaard a spus că puritatea inimii constă în a vrea un singur lucru, iar creștinii cu siguranță vor acest unic lucru. Fiecare creștin este un

model al binelui și al adevărului: așa este el în intențiile sale.

Idealurile sale sunt înalte. El vrea întotdeauna să fie vârful. Se spune despre sculptorul Pheidias că lucra cu mare grijă la spatele statuii zeiței Diana care trebuia să stea într-o nișă. El a fost întrebat: „*Dar cine o să se uite acolo?*” „*Zei!*”; a răspuns el.

Noi încercăm să facem toate lucrurile bine, ca să-I facă plăcere lui Dumnezeu. De asemenea, mai știm că avem un Dumnezeu care înțelege slăbiciunile noastre. Începutul evlaviei în noi ne face plăcuți lui Dumnezeu.

Avem timp să ne împlinim idealurile noastre. Creștinii nu se grăbesc niciodată. În Matei 27: 52 este scris că, atunci când a murit Isus, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Dar chiar în aceste împrejurări, ei nu s-au grăbit. Ei au ieșit din morminte numai după învierea Lui, ceea ce înseamnă a treia zi. Îi recunoașteți pe cei ce au viața veșnică prin faptul că nu se grăbesc.

* * *

Un rabin l-a întrebat pe un evreu: „*Ce ai face dacă ai găsi pe stradă un portmoneu cu bani și cu adresa proprietarului?*” Evreul a răspuns: „*Ca să vă spun adevărul, eu am mulți copii și sunt sărac. Aș considera portmoneul ca un dar din partea lui Dumnezeu*”. Rabinul i-a răspuns: „*Ești un hoț*”. Apoi rabinul a pus aceeași întrebare unui alt evreu. Răspunsul acestuia a fost: „*Aș înapoia banii imediat*”. „*Ești un idiot*”; i-a răspuns rabinul. Apoi l-a întrebat pe un al treilea care i-a spus: „*Știu care ar*

fi datoria mea. Îmi cunosc și slăbiciunea. Nu pot spune ce-aș face într-un astfel de caz. Totul depinde de mila lui Dumnezeu“. Rabinul l-a lăudat și i-a zis: „*Acesta este răspunsul corect“.*

Știm că datoria noastră de creștin este să fim desăvârșiți. Știm și incapacitatea noastră de a fi astfel. Suntem în fiecare clipă a vieților noastre dependenți de mila lui Dumnezeu.

Svetlana, fiica lui Stalin, scrie că în Uniunea Sovietică fiecare cetățean trebuie să învețe să mintă din fragedă copilărie ca să poată supraviețui. Altfel, este zdrobit de tiranie.

Din fericire, în lumea liberă nu este așa. Dar viața nu este posibilă nicăieri, dacă spui tot timpul adevărul gol-goluț. Nu poți nici osândi ca false toate atitudinile care-ți par greșite. Mai degrabă, fă ca Pavel care s-a făcut cu evreii ca un evreu, cu grecii ca un grec, ca să aducă pe mulți la pocăință. Lasă lucrurile absolute celor care sunt special înzestrați de Dumnezeu ca să se ocupe de ele!

* * *

Absolutul nu poate fi pus în practică mereu în timp de război. Biserica este în război. Într-un război, nu trebuie să fii idealist cu privire la mijloacele pe care le folosești, ci eficient.

Se spune că Sir Stafford Cripps, ascultând o emisiune la radio a serviciului britanic de război psihologic, a spus: „*Dacă trebuie să recurgem la așa ceva, ca să câștigăm războiul, mai bine să-l pierdem“.* Oameni care gândesc astfel să nu intre în război!

Oricine vrea să curețe un loc murdar trebuie să fie pregătit să se murdărească el însuși.

Din fericire, Marea Britanie n-a avut numai pe Sir Stafford Cripps, ci și pe Churchill și pe mulți alții care gândeau ca el.

În timp ce generalul Montgomery lucra la finalizarea planurilor zilei „D” în Londra, o dublură a lui a fost trimisă din Gibraltar în Alger ca să înșele pe spionii germani. Hitler a fost indus în eroare. *„Montgomery nu este în Anglia, așa că probabil o invazie a Franței nu este iminentă.”*

Vasul de război german „Graf Spee” era în reparații, numai pentru 48 de ore, în Montevideo. Nu era permis să stea mai mult timp într-un port neutru. Dar pândeau doar două vapoare britanice mici pe care le putea înfrânge ușor. Cele mai apropiate nave de război britanice erau prea departe ca să sosească la timp. Atunci amiralitatea britanică a recurs la înșelăciune. Ea a trimis la cele două vase britanice mici semnalul că un vas mare de război și un avion se vor uni cu ele. Ea știa că amiralitatea germană și căpitanul german vor descifra codul. De fapt, ea a folosit un cod care putea să fie descifrat. Ca urmare, căpitanul german Langdorff și-a scufundat vasul și s-a sinucis.

Vedem același lucru și în Judecători 20: 29: *Israel a pus niște oameni la pândă în jurul cetății Ghibea*, ca să-i prindă într-o ambuscadă pe copiii lui Beniamin. Apoi, când fiii lui Beniamin au ieșit înaintea poporului lui Israel, ei au fost trași departe de cetate și făcuți să creadă că dușmanii lor erau bătuți înaintea lor. Copiii lui Israel se prefăceau că fug, ca

să-i tragă departe de cetate, la drumul mare, și apoi la un semn, oamenii lui Israel care stăteau la pândă s-au aruncat din locul în care erau asupra copiilor lui Beniamin. Astfel ei au fost bătuți.

Îți trebuie violență ca să câștigi un război. De asemenea, îți trebuie violență ca să câștigi războiul creștin.

* * *

Nimănui nu i se cere să ducă o viață creștină fără compromis. Dar creștinul este foarte conștient de faptul că aceste compromisuri, uneori necesare în viață și în luptă, sunt foarte periculoase. Nu există nici o minciună fără să jignești credința cuiva în ceea ce spune altul. Inevitabil, societatea este jignită de fiecare minciună.

Un om l-a rugat pe un călător prin deșert să-i dea voie să stea pe spatele cămillei sale. Cererea sa a fost îndeplinită. Odată urcat, omul l-a aruncat pe proprietarul cămillei în nisip și a fugit. Proprietarul a strigat după el: „*Nu sunt necăjit că mi-ai luat cămila. Mai am altele. Dar ai distrus credința între oameni. Pe viitor, proprietarii de cămile nu-i vor mai ajuta pe călătorii singuratici. Nimeni nu va mai fi lăsat să stea pe spatele cămillei*”.

Un creștin ia în considerare astfel de fapte. El nu spune niciodată un neadevăr pentru că așa vrea, ci pentru că necesitățile luptei sfinte îi impun această povară. Călugărițe ascundeau pe evreicele căutate de naziști, ca să fie arse, și mințeau când erau întrebate, spunând că nu știau unde sunt.

* * *

Problema compromisului în viața creștină nu se referă numai la a spune adevărul, ci la un întreg lanț de probleme. Să nu uităm că apostolii lui Isus erau înarmați. Petru avea o sabie la el. Isus nu l-a muștrat pentru aceasta, ci pentru faptul că a folosit-o greșit, deși El știa pericolul de a fi înarmat. Homer spune: „*Însăși sabia provoacă adesea omul la luptă*”.

Așa că avem compromisuri în diferite sfere ale vieții. Dar dacă nu recunoaștem *alte absolute*, nu recunoaștem nici o *necesitate absolută* de a face compromisuri. Trebuie să ne ținem de principii.

Dacă fiecare om rău poate să-și învingă dorințele lui bune, de ce n-am putea fi și noi în stare să ne stăpânim pasiunile noastre rele?

* * *

Nu ți se va cere prea mult. Ar fi fost frumos dacă păstorii care s-au dus să-L vadă pe Pruncul Isus ar fi adus puțin unt, brânză și lapte pentru familia înfometată. Tu ești învățat să faci astfel de lucruri practice mici.

Fiecare scrisoare pe care o scrii poate deveni un ambasador al dragostei.

* * *

Nu dintre regulile Bibliei în probleme morale este continuată în Eclesiast 7: 16: *Nu fi prea neprihănit.*

Sinceritatea exagerată poate fi prostie exagerată. Știu despre un creștin care a avut în biroul lui două creioane, unul al lui și celălalt al întreprinderii. Tot

ce nota pentru el, era cu creionul personal și tot ce scria pentru întreprindere era cu creionul întreprinderii. El fura timpul întreprinderii stând să aleagă între cele două creioane.

Omul care nu acționează sau nu vorbește decât dacă e deplin drept, nu realizează nimic. El nu intră pe calea progresului și nu este adevărat pentru că nu este realist.

Creștinismul te va face înțelept în viața de fiecare zi. Vei ști să-l faci pe Diavol să fugă de la tine. Dacă îi rețezi posibilitatea de retragere, îl obligi la împotrivire.

* * *

Un profesor a întrebat odată pe elevii săi: „*Ce este religia?*” Un copil a răspuns: „*Este un grup de lucruri care sunt interzise*”. Fugi de o astfel de religie așa cum fugi de un șarpe veninos.

Viața nu este posibilă fără o anumită acomodare. Câteodată trebuie să facem lucruri care normal ar trebui să fie interzise. Blaise Pascal scria: „*Oricine vrea să joace rolul unui înger devine diavol*!”. Chiar dacă ești creștin, fii om! Fii sfânt, dar de dragul celor din jurul tău fii un sfânt uman.

Creștinii sunt făcuți să fie regi. Fiecare rege care ar domni după principii inflexibile și-ar ruina țara.

* * *

Creștinii au mari promisiuni de la Dumnezeu. Unele dintre ele spun chiar că nici focul nu ne va arde și nici apa nu ne va îneca. Aceste promisiuni sunt îndeplinite zilnic prin faptul că Dumnezeu ne dă înțelepciunea să stăm departe de foc și de ape adânci.

Ca să putem da copiilor medicamente amare, trebuie să le învelim în zahăr. Sunteți înconjurați de copii la minte, dacă nu la trup. Când contele von Zinzendorf a venit în Statele Unite, a văzut că poporul avea un mare respect pentru cler. Oamenii nu doreau să învețe religie de la un om care nu era ordinar. Așa că el s-a recomandat cu titlul de „pastor“ pe care nu i-l dăduse nimeni. (Nici lui Pavel nu-i dăduse nimeni titlul de apostol. Îl avea de la Dumnezeu.) Beethoven n-ar fi fost niciodată acceptat în cercurile înalte ale societății pentru că nu aparținea nobilimii, așa că a pus înaintea numelui său cuvântul „van“. Van Beethoven suna ca titlul unui nobil, care caracterizează pe nobilii olandezi. Așa a putut să reușească. Poate că nu i-am fi cunoscut simfoniile dacă nu folosea acest șiretlic.

Când regele Pedro al Braziliei a vrut să ridice primul spital public în țara sa, a făcut apel în zadar pentru niște fonduri. Atunci a făcut cunoscut că oricine va da un milion de pesos va primi titlul de duce, cine va da o jumătate de milion va fi conte, și cine va da o sută de mii de pesos va fi baron. Imediat au fost strânși banii de care avea nevoie și spitalul a fost construit. Toate notabilitățile orașului au fost strânse când a fost dezvelită placa comemorativă. Pe ea se afla inscripția: *„Spitalul a fost ridicat de prostia și mândria omenească pentru cei suferinzi“*. Dacă vrei să faci ceva pentru Cristos, plătește mai întâi tributul copilăriei omenești, bineînțeles cu un zâmbet de înțelegere. Ești un copil al lui Dumnezeu prin Isus. Alții nu sunt. Nu trebuie să comunicăm cu ceilalți de la același nivel de maturitate.

Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, dă-ți seama, dar fără să te mândrești de lucrul acesta, că trebuie să vorbești cu oameni care sunt mai prejos de tine.

* * *

In același timp, recunoaște că tu însuți ești un om păcătos. Petru le reproșează evreilor: „*V-ați lepădat de Cel Sfânt*“. Și el se lepădase de Isus. Acesta este paradoxul vieții creștine. Îi condamnăm pe alții pentru păcatele pe care noi înșine le-am făcut. Să nu fii surprins de păcatul altuia, nici chiar de păcatele mari ale oamenilor pe care îi admiri ca stele pe cerul spiritual. Luther și Calvin erau pătați în firea lor tot atât de mult cât erau și preoții și episcopii împotriva cărora ei luptau. Și în viețile lui Wesley și Livingstone erau pete negre. Adversarii lor le-au denunțat. Uniunii Britanice Baptiste îi era greu să facă față marelui ei predicator, Charles Spurgeon.

Dacă nu accepți aceste fapte ale vieții, te vei epuiza pe tine însuți într-un conflict nefolositor cu legile neschimbătoare ale existenței.

Nu te lupta să îmbunătățești tendințele alterabile ale propriei tale firi. Predă-o lui Isus. Lasă-L pe El s-o stăpânească. Crede numai că El a preluat conducerea ei și El va avea grijă să-ți permită atâta păcat cât ai nevoie ca să fii smerit; El îți va da tot atâta neprihănire câtă ai nevoie ca să strălucești în fața oamenilor. Omul obișnuit trebuie să aleagă ce lucruri să facă și ce să nu facă. Despre Avraam este scris: *Dumnezeu era cu el în tot ce făcea* (Geneza 21: 22). Acesta este și privilegiul tău dacă ești un copil al lui Avraam prin credință.

Unii oameni trebuie să aleagă unde să meargă și unde să nu meargă. Iosua a auzit aceste cuvinte: *Domnul Dumnezeuul tău este cu tine oriunde vei merge.*

* * *

Am arătat mai sus inconsecvențele marilor predicatori. În curând voi muri și eu. Probabil că voi fi complet uitat. Dacă nu cumva vreun viitor autor va da exemplu păcatele mele ca să-i încurajeze pe cei ce au căzut, ca să le arate că și un om care a suferit mult și a predicat în multe țări, așa cum a făcut Richard Wurmbrand, a avut mari pete în viața lui.

Am fost acuzat de adversarii Evangheliei, dar și de câțiva conducători creștini, de mari păcate și greșeli grave în învățătură. Maria și Aaron, sora și fratele lui Moise, au vorbit împotriva lui. Aaron era mare preot hirotonisit de Dumnezeu. Nu se putea trece ușor peste acuzațiile acestea. Ei îl cunoșteau bine pe Moise. Și eu am avut lângă mine oameni care arătau spre mine cu degetul.

S-ar putea ca vreun biograf să cerceteze și să spună că aceste acuzații corespund realității. Ori vor spune că păcatele mele sunt din cu totul altă sferă. La vreo câteva defecte din viața mea, adversarii mei vor mai adăuga și altele. Cu puțină iscusință, poți face ca un criminal să fie un sfânt și viceversa. Chiar în viețile cele mai bune este ceva pe care în mod deliberat îl poți interpreta greșit. Dar în viața fiecărui om se află mereu și un rău rezidual real.

Când vei citi vreun rău în viața mea, să nu te miri! Acceptă păcatul ca pe un fapt în viața lui Wurmbrand

și laudă-L pe Dumnezeu care a avut milă de un astfel de păcătos. Nu uita că cea mai frumoasă carte din Biblie este un cântec scris de unul din cele mai rele caractere, regele Solomon. Unii se îndoiesc chiar de mântuirea lui.

* * *

Marii predicatori nu corespund așteptărilor. Un om de o importanță mai mică, Wurmbrand, este și el sub așteptări. Isus, înainte de a pleca dintre noi, Și-a lăsat cauza, fără teamă sau îndoială, lui Petru care nu a corespuns așteptărilor.

Arhiepiscopul Cranmer nu s-a ridicat la înălțimea misiunii sale în perioada compromisului său cu un tiran. Când a fost arestat, mai întâi s-a lepădat de convingerile sale. A fost ars pe rug pentru Cristos numai după ce a șovăit.

Jeanne d'Arc s-a lepădat și ea prima dată. Bismarck, renumit cancelar al Germaniei, la sfârșitul vieții lui, a mărturisit că nu a reușit să aducă fericire nici unei ființe omenești.

Cu toții trăim și suntem mântuiți prin har.

* * *

Nu vei avea niciodată pace până nu vei accepta primul postulat al dialecticii, acela în conformitate cu care nu există nimic care să nu conțină contradicții. Nu există nici o matematică fără plus și minus, nici o întâmplare fără acțiune și reacție, nici o electricitate fără pol pozitiv și negativ,

nici un război fără atac și apărare, nici un sfânt fără păcate și nici un păcătos fără calități.

Acceptă-te cu contradicțiile tale. Luther spunea că fiecare creștin este *simul justus et peccator, comprehensor et viator* (în același timp și drept și păcătos, un om care a ajuns la țintă și unul care tinde spre ea).

Contradicția este universală și absolută.

* * *

Niciodată să nu abandonezi o luptă! Gândește-te la Faraon: la câte urgii a rezistat el! Și tu, copil al lui Dumnezeu, te temi că nu vei birui ispite!

Cu siguranță că le vei birui, dar uneori trebuie să le luăm încet.

Sf. Francisc d'Assisi știa că vreo câțiva hoți își făcuseră lăcașul în jurul mănăstirii lui și prădau pe toți cei care veneau să se închine aici. Călugării au vrut să cheme poliția ca să-i aresteze. Sf. Francisc le-a spus să nu facă așa. El a propus ca ei să se ducă la hoți cu niște pâine și vin și să obțină de la ei o promisiune: să nu omoare pe nimeni, ci numai să fure. După un timp i-a pus să promită că nu vor fura duminicile și în zilele de sărbătoare. Și așa, încetul cu încetul, i-a adus la convertire.

Și tu la fel, cu cât va trece timpul, vei progresa pe drumul dreptății. Bucură-te de cei care se pot lăsa imediat de obiceiurile rele. Dar dacă tu nu poți, și le aluneci iar în vechile tale tipare, să nu-ți pierzi nădejdea!

Trebuie să-ți dai seama că, pentru tot restul vieții tale, depinzi mai mult de faptul că Isus îți îndreaptă

greșelile, decât de faptul că tu încerci să nu le săvârșești. *Toți suntem oameni și în vălăm numai din greșelile pe care le facem.*

* * *

Fii atent să nu cazi în păcatul mândriei! Este ușor să devii mândru când ești încoronat împreună cu Isus. Sf. Augustin scrie: „*Oricare alt păcat (în afara mândriei) este rezultatul unei lucrări rele. Dar trăsătura caracteristică a mândriei este aceea că ea anulează chiar faptele bune*“. Dumnezeu a suferit nespus de mult pentru a păstra sufletul tău smerit. Mulțumește-I pentru aceasta!

Lăsând la o parte mândria, creștinul nu este criticul celorlalți oameni. Shakespeare scria: „*Nu voi mostra nici o faptură din lume, decât pe mine însumi, la care știu multe greșeli*“.

Încearcă să fii bun, evitând acel fel de bunătate convențională care este negativă, critică, îngustă și întru totul condamnată.

* * *

Este de datoria creștinului să se deosebească de ceilalți oameni. El trebuie să fie nepărtițor în aprecierea greșelilor lor.

Creștinul poate lua parte la război dacă patria mamă îl cheamă. Călăii din Evul Mediu nu executau pe nimeni fără ca, mai întâi, să-i ceară iertare victimei. Știau că ei înșiși sunt niște păcătoși care-i pedepseau pe alți păcătoși. Ucigașul lui Mahatma Gandhi s-a plecat mai întâi în fața lui, arătându-i respect, și după aceea l-a omorât.

Creștinul își aruncă întotdeauna plasa pentru prins pește în partea dreaptă, ceea ce în Biblie simbolizează partea îndurării. Înarmează-te deci cu blândețe și vei prinde mai mulți pești.

* * *

Creștinul are umilința drept corabie și flexibilitatea drept car. Ca să folosim cuvintele lui Shakespeare în *Cum vă place*, un creștin „transformă îndărătnicia soartei într-un stil liniștit și plăcut“. În ceea ce lumea numește „îndignare justificată“ el recunoaște strălucirea înțelepciunii satanice.

Împotriva a ce ești cuprins de indignare? Împotriva păcatelor oamenilor? Sunt ele mai multe și mai grele decât ale tale? Să știi că, dacă nu ierți, Dumnezeu ți-a pregătit pedeapsa cea veșnică. Ce-ar fi dacă ai alege între a ierta și a merge în iad? Decide, gândind așa. Atunci vei alege blândețea.

* * *

Iți voi împărtăși trei gânduri care te vor ajuta să fii smerit. Mai întâi, gândul despre lipsa de însemnătate a omenirii.

Un profesor de la Universitatea din Moscova i-a spus unui coleg creștin din Vest: „*Mi-e greu să accept credința dumneavoastră în grija lui Dumnezeu pentru ființa umană. De ce a trebuit să așteptăm așa de mult, dacă Dumnezeu iubește pe om atât de mult? De ce a trebuit să treacă mii și milioane de ani înainte ca viața să înceapă pe pământ? De ce a făcut Dumnezeu pe om abia în ziua a șasea? Se pare că nu S-a grăbit deloc*“.

Răspunsul este simplu. Înainte ca omul să fi fost creat de Dumnezeu, El a iubit soarele, florile și animalele. Dumnezeu n-a plantat arborele de plută ca să ne furnizeze nouă dopuri pentru sticle de vin, ci pentru că Dumnezeu iubește arborele de plută. A văzut că tot ceea ce făcuse era bun. Dumnezeu S-a plimbat prin grădina Edenului, plantată de El, înainte de a fi Adam și Eva. El S-a bucurat de parfumul crinilor și frumusețea trandafirilor.

Al doilea gând este despre propria ta lipsă de însemnătate. Eram pastorul unei biserici care creștea. Eram autor de cărți. Înainte de a fi închis, m-am considerat o persoană importantă. Am lucrat pentru Consiliul Mondial al Bisericilor, am luat parte la acțiuni filantropice etc. Nu-mi puteam imagina ca Biserica din România să se poată descurca fără mine. Când am ieșit din închisoare, după 14 ani, am văzut că biserica progresase foarte bine și fără mine și că alții scriseseră cărți mai bune decât ale mele. Deci nu eram chiar atât de necesar cât mă considerasem eu.

Acest lucru poate fi valabil și în cazul tău.

Al treilea gând este despre importanța fratelui tău. Clement din Alexandria scria: „*Acela care îl vede pe fratele său, Îl vede pe Dumnezeu*“. Acest punct de vedere te așază imediat mai jos decât fiecare frate creștin cu care nu ești de acord. Chiar dacă este cel mai slab creștin, apleacă-te cu respect în fața lui și vezi pe Dumnezeu în el. El este stăpânul, iar tu ești robul. Unii teologi cred că Lucifer a căzut, din cauză că a refuzat să fie îngerul păzitor al oamenilor. El a răspuns cu semeție: „*Non serviam*“(nu slujesc).

* * *

Creștinul vorbește puțin. Natura ne-a dat o limbă și două urechi. Să eliminăm cuvintele nefolositoare și să ne folosim limba pentru a-L lăuda pe Creatorul celor două urechi ale noastre.

* * *

Nu fi atât de blând încât să renunți la îndeplinirea scopului tău. În pilda polilor, vedem că Domnul Isus nu lasă ca atingerea scopurilor Sale să depindă de încuviințarea oamenilor. El Se asemuie cu un om de neam mare care a primit o împărăție de la un conducător al unei țări îndepărtate; nu a primit-o prin votul cetățenilor. Aceștia Îl urau. El mai avea și niște servitori leneși. Pe vrăjmașii care n-au vrut ca El să stăpânească peste ei, i-a omorât. El trebuie să domnească pentru că El este supremul bine. Pe măsură ce te identifiți cu El, vei fi neclintit, astfel încât credința ta va triumfa cu orice preț (Galateni 1: 8 - 9).

* * *

Viața ta trebuie să fie asemenea Domnului Cristos. Isus nu a avut unde să-Și pună capul. Poți avea o casă, dar numai ca o necesitate, nu ca un obiect al dorinței tale de posesiune.

În grădina zoologică din San Diego, California, sunt închise păsări din Alaska care se uită întotdeauna spre nord. Așa ne uităm noi spre Cer, spre adevărata noastră casă.

* * *

Creștinul trebuie să aibă un mare principiu călăuzitor: dragostea. Trebuie să iubim pe aproapele nostru, chiar dacă ne fură timpul, chiar dacă împrumută ceva de la noi și nu ne înapoiază, chiar când ne vorbește de rău în spate.

Astfel iubește un creștin, fără să ceară să fie și el, în schimb, iubit. G. B. Show face o distincție între religia creștină și religia crucii, distincție prin care înțelege impunerea forțată a unui moralism sadic celorlalți. Întreaga etică creștină este un cod de legi numai pentru noi. Pliniu cel tânăr a scris despre primii creștini: „*Cât de mult se iubesc între ei!*”

* * *

Nu-ți petrece puținele zile ale scurtei tale vieți pământești amestecându-te în treburile celorlalți, decât dacă este implicat un bun comun. Nu permite ca atenția ta să fie distrasă de la Cristos!

Acceptă simplul fapt că cineva nu are aceeași părere ca tine. Este normal. Faptul că nu acționezi în conformitate cu dorința lor poate fi un izvor de bucurie pentru tine.

Feriți-vă de vrăjbile personale cât puteți de mult. *Faceți-vă prieteni* spune Isus (Luca 16: 9). *Nu stricați niciodată prietenia, chiar dacă există un motiv adevărat. Nici un motiv de a o strica nu este mai important decât prietenia.*

* * *

Impărăteasa din Seba a venit în vizită la împăratul Solomon și i-a spus: *Înțelepciunea ta este renumită în lumea întreagă. Îngăduie-mi să văd cum judeci poporul.* A doua zi, două tronuri au fost puse în curtea palatului și părțile certate au venit la judecată.

Mai întâi au venit doi evrei, fiecare cu mâna în barba celuilalt, lovindu-se cu picioarele și insultându-se reciproc. După ce au fost despărțiți de servitori, regele i-a întrebat pentru ce se ceartă.

Unul din ei a spus: *«O, rege, am vândut acestui pungaș doi acri de pământ pe care el mi i-a plătit. Cu asta afacerea era încheiată. Dar a doua zi, când el a săpat adânc în pământ, a găsit o comoară imensă alcătuită din aur și bijuterii. Cu siguranță că este a lui, pentru că eu i-am vândut pământul cu tot ce conține el. A fost greșeala mea că nu am găsit comoara înainte de a vinde pământul. Și ce credeți, acest escroc vine la mine și-mi spune: Dragă frate te-ai înșelat vânzându-mi pământul pentru un nimic. Înapoiază-mi banii pe care ți i-am dat. Iar tu ia-ți înapoi și comoara și pământul. El ar vrea să anuleze târgul și apoi să fiu pedepsit de Dumnezeu pentru nedreptate, pentru că eu nu mai am nici un drept: nici asupra pământului, nici asupra comorii. A fost o vânzare definitivă».*

Și omul îi strigă celuilalt: *«Înșelătorule! Comoara este a ta».*

Regele i-a cerut și celeilalte părți să vorbească. Acesta a început să se milogască: *«Împărate, ai milă de sufletul meu. Eu n-am cumpărat decât o bucată de pământ, nimic mai mult. N-am cumpărat o*

comoară. Nu pot ține o comoară care valorează milioane pentru câțiva bani de argint pe care i-am plătit numai pentru pământ. Ar fi nedrept și vreau să fiu în fața lui Dumnezeu un om cinstit. Spuneți-i acestui om că este a lui comoara și numai a lui!»

Împărătesei din Seba nu-i venea să creadă urechilor.

Împăratul l-a întrebat pe primul evreu: «*Ai copii?*» «*Am o fată de 18 ani*», a răspuns el. L-a întrebat și pe al doilea: «*Dar tu?*» «*Am un băiat de 20 de ani*». Apoi împăratul a rostit sentința: «*Băiatul se va căsătorești cu fata și comoara va fi zestrea lor*». Cei doi s-au îmbrățișat fericiți.

Împărăteasa a spus: «*N-am văzut niciodată o cearță în care fiecare parte să dea dreptate celeilalte. Cum se face că la voi se întâmplă astfel de lucruri?*» Împăratul a răspuns: «*Nu știi că suntem poporul ales al lui Dumnezeu? Suntem un popor sfânt, ceea ce înseamnă că avem neînțelegeri mari, dar toate din cauză că unul îl socotește pe celălalt mai presus decât el și fiecare evreu vrea ca vecinul lui să aibă dreptate în toate neînțelegerile. La voi nu este tot așa? Ce s-ar fi întâmplat dacă acest caz s-ar fi ivit în țara ta?*»

Împărăteasa a răspuns: «*Fiecare ar fi strigat: Comoara este a mea!*» Solomon a întrebat: «*Și cum ați fi potolit cearta?*» Împărăteasa a răspuns cu promptitudine: «*Le-aș fi tăiat capul la amândoi, iar comoara aș fi luat-o eu*». Împăratul a întrebat iarăși: «*La voi în țară există câini și pisici?*» Împărăteasa a răspuns: «*Bineînțeles! Dar, de ce întrebați?*» Solomon a încheiat discuția cu aceste cuvinte: «*În împărăția voastră soarele strălucește numai pentru animalele casnice.*

Dumnezeu nu trimite soarele peste oamenii care susțin că ei au dreptate, nu ceilalți».

* * *

Sfântul Anton cel Mare spune că singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu este prin bunătate. Legenda spune că noi știm că cei trei magi care au venit să se închine Pruncului Isus au fost: Melchior, Baltazar și Gaspar, dar că de fapt erau patru. Numele celui de-al patrulea era Artaban.

Văzând steaua care vestea nașterea Mântuitorului, el a vândut totul și a cumpărat trei pietre prețioase, un rubin, un safir și un smarald, ca să le ducă Pruncului ca daruri. Dar în timp ce se grăbea spre locul unde trebuia să se întâlnească cu ceilalți trei pentru călătoria spre Palestina, a văzut pe drum un om jefuit și aproape mort. El l-a luat și l-a dus la un han și a dat hangiuului safirul pentru cheltuieli. Omul care fusese salvat era un evreu care cunoștea foarte bine Scripturile. Aflând scopul călătoriei lui Artaban, el l-a binecuvântat și i-a spus că Mesia trebuia să Se nască în Betleem.

Artaban a ajuns prea târziu la locul de întâlnire. Ceilalți magi deja plecaseră. Așa că a pornit singur la drum și a ajuns la Betleem. Aici i s-a spus că într-adevăr S-a născut un copil într-un staul, că îngerii au cântat la nașterea Sa, dar că părinții au plecat cu pruncul spre o destinație necunoscută.

Artaban a găzduit în noaptea aceea la casa unei văduve sărace, mamă a unui singur copil. Deodată, la miezul nopții, un vecin a intrat repede în casă și cu lacrimi în ochi a spus cum soldații lui Irod i-au omorât fiul, iar acum îi măcelăresc și pe ceilalți copii

din oraș. Imediat Artaban i-a spus văduvei să nu facă nici o mișcare. El a ieșit din casă și a încuiat ușa după el. Când a văzut ofițerul cu sabia scoasă apropiindu-se de casă, el i-a dat rubinul și i-a spus: *„Uite, îți dau acest rubin, numai te rog să nu intri în casă pentru că n-am nici un copil“*. Ofițerul fericit a luat piatra prețioasă și a plecat.

Înțeleptul Artaban s-a mângâiat cu gândul că totuși i-a mai rămas o piatră prețioasă pentru Împăratul de curând născut al evreilor.

Au trecut peste 30 de ani și Artaban tot nu L-a găsit pe Cel pe care-L căuta. În cele din urmă, a auzit că trăia în Palestina unde făcea minuni și fapte bune. Artaban a plecat imediat spre Ierusalim. Dar aici, spre disperarea lui, a auzit că Cel născut în Betleem a fost răstignit la Golgota, pentru că S-a făcut pe Sine Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Artaban a fugit la Calvar, știind că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, pentru că I-a văzut steaua. Înțeleptului îi mai rămăsese o singură piatră prețioasă. Poate că L-ar putea răscumpăra, dând piatra călăilor Săi.

Dar în drumul său, a trecut printr-o piață de sclavi. O tânără sclavă le striga celor ce treceau pe acolo: *„Eliberați-mă, vă rog! Cred în Isus. Religia mea mă învață neprihănirea, iar eu am fost vândută pentru o viață de rușine și păcat“*. Artaban a văzut-o și i-a spus oftând: *„Iartă-mă, Fiule al lui Dumnezeu, dar trebuie să dau și această ultimă piatră prețioasă pe care o oprisem pentru Tine“*. El s-a dus și a răscumpărat-o pe fată.

Deodată, s-a făcut întuneric peste tot pământul și s-a produs un cutremur mare. Casa în care locuia

Artaban s-a prăbușit și l-a îngropat sub ruinele ei. În timp ce murea, el L-a rugat pe Fiul lui Dumnezeu să-l ierte pentru că dăduse totul oamenilor și nu Lui. În clipa aceea, el a auzit un glas care-i spunea: *Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut. Veniți... de moșteniți împărăția pe care Tatăl Meu a pregătit-o de la întemeierea lumii.* Așa a fost moartea lui Artaban.

* * *

Un lucru este sigur: Lenin a iubit omenirea. A iubit-o atât de mult, încât ar fi fost în stare să omoare toți vameșii pentru binele ei, pentru că omenirea era pentru el o abstracție.

Isus ne învață cum să iubim pe aproapele nostru. Când misionarii au vrut să traducă Noul Testament în limba mireba din Noua Guinee, n-au găsit nici un cuvânt pentru dragoste. Atunci au folosit cuvântul *nanumangund*, care înseamnă: *îți dau partea mea lăuntrică.* Să lăsăm ca și dragostea noastră să fie astfel.

Și să mai ținem minte că sufletul dragostei este dragostea pentru suflete.

* * *

Dragostea este trăsătura distinctivă a creștinilor. Mai ales de la un pastor se așteaptă o dragoste arzătoare.

Se spune că Sf. Ioan Chrysostom a mers odată într-o regiune depărtată a episcopiei sale care suferea din lipsă de preot. Acolo a instruit cât a putut de bine

un țăran și apoi l-a hirotonisit. După ce s-a întors la sediul lui din Constantinopol, el n-a mai putut fi liniștit. „*Nu cumva am făcut o greșală punând ca preot pe cineva care nu este pregătit pentru această slujbă?*” Așa că s-a înapoiat în acel loc și a ajuns la biserică tocmai când începuse slujba. S-a ascuns în spatele unei coloane ca să vadă cum își îndeplinește datoria preotul - țăran.

Au început să-i curgă lacrimile. Niciodată nu mai văzuse un preot rugându-se cu atâta ardoare și cu o față atât de luminoasă, care să pună atâta pasiune în scurta sa predică, făcând pe cei prezenți să se simtă înălțați în cer. După ce s-a terminat liturghia, Sf. Chrysostom s-a dus la preot, a îngenuncheat în fața lui și l-a rugat să-l binecuvinteze. Preotul a fost uimit văzându-l pe episcop și a spus: „*Dumneavoastră trebuie să mă binecuvântați pe mine*”. Episcopul a insistat: „*Ba nu, tu binecuvintează-mă pentru că niciodată n-am mai văzut un preot slujindu-L pe Dumnezeu cu atâta dragoste*”. Atunci preotul l-a întrebat: *Dar, frate episcope, e cu putință să slujești lui Dumnezeu și în alt fel?*

„*Da, frate episcope, binecuvântându-l pe Dumnezeu*”.

* * *

Dumnezeu nu așteaptă altceva decât să fie cucerit de dragostea din ochii tăi. Dar oamenii vor fi supărați luând cunoștință de puterea ta. Creștinii plini de Duh sunt urâți. Copacii mari dau umbră mai multă, dar sunt și bătuți de vânturi. Săgețile urii nu te vor lovi niciodată pentru că tu porți scutul credinței și aparții unei alte lumi unde ele nu mai pot ajunge.

Oamenii îți pot produce numai suferințe exterioare. Iar tu vei recunoaște că acestea sunt îngăduite de puternicul Dumnezeu, de la care ai hotărât să primești orice. Chiar un Auschwitz sau un Buchenwald, cuptoarele aprinse sau camerele de gazare nu vor reuși niciodată să-l determine pe un creștin să-și părăsească credința în Dumnezeu sau dragostea pentru El.

Nimeni, nici chiar Dumnezeu, nu are o bâta destul de mare ca să mă gonească de la El. L-aș iubi chiar dacă El m-ar ucide.

Crede în Cristos și iubește. Aceasta este destul. Să nu accepți nimic în plus ca fiind de primă importanță: nici dogme, nici ritualuri, nici legi sau condiții fixate de anumite organizații.

Numai să iubești! *Iubește chiar dacă tu nu ești iubit.*

Isus ne-a învățat că dacă cineva ne lovește peste un obraz, să-l întoarcem și pe celălalt. Rezultatul probabil va fi o a doua și o a treia palmă. Am avut această experiență. O atitudine blândă este interpretată de adversar ca fiind o slăbiciune.

Creștinii din lagărele de concentrare căutau să îndeplinească porunca Domnului: când erau siliți să meargă o milă cu greutate pe umeri, ei mergeau două mile. Rezultatul a fost că norma s-a mărit a doua zi, iar prizonierii epuizați trebuiau să îndeplinească sarcini care le istovea trupurile.

Isus ne-a învățat să mergem o milă în plus. El nu ne-a promis niciodată că lucrul acesta ne va asigura succes în acțiunile noastre, ci numai că vom deveni perfecți în dragoste. Și aceasta este de ajuns.

* * *

Această regulă de a îndeplini poruncile fără a aștepta nici un avantaj în afară de perfecțiunea caracterului creștin se referă, de asemenea, și la alte sfere ale vieții creștine.

Noi trebuie să ducem și altor oameni vestea bună despre Cristos. Nu este treaba noastră ce primire vom avea.

Povestea spune că un vas a transmis S. O. S. din cauză că era în pericol de a se scufunda. Echipajul de salvare a început imediat pregătirile pentru a se putea îndrepta spre mare.

Unul dintre băieții mai tineri spuse: „*Căpitane, nu credeți că aceste valuri sunt prea vijelioase și vântul prea aprig ca să mai plecăm?*”

Căpitanul a răspuns: „*Nu, ordinul este să mergem. Un vapor este în pericol. Trebuie să mergem.*”

Băiatul mai spuse: „*Dar, căpitane, s-ar putea să nu ne mai întoarcem.*” „*Tinere, răspunse căpitanul, nouă nu ni s-a ordonat să ne și întoarcem, ci numai să mergem.*”

* * *

Această nedreptate cu satisfacție și bucurie. Evreii au o glumă. Un om care se află pe peron strigă: „*Rubinstein! Rubinstein!*” Un evreu scoate capul pe fereastră. Omul care a strigat îi dă o palmă, spunând: „*Ține ceea ce meriți, mizerabile Rubinstein.*” Toți cei din compartiment încep să râdă. Evreul pălmuit râde și el din toată inima. Ceilalți pasageri îl întreabă: „*Dar dumneata de ce râzi?*” Atunci el răspunde: „*L-am păcălit. Nu sunt eu Rubinstein.*”

Primește cu veselie loviturile și palmele date de ceilalți și bucură-te că cineva a greșit răbindu-te pe tine în locul altuia. Isus S-a dat pe Sine Însuși să fie bătut și omorât în locul nostru, pentru păcatele noastre.

În timpul persecuției socialiste contra religiei în Mexic, prin anii '30, au fost puse mari prețuri pe capetele preoților catolici care se ascundeau.

Un Iuda îi explica unui preot că el a fost întotdeauna sărac. „*Dacă vă vând*, spunea el, *aș putea obține bani ca să pot trăi cu familia mea*“. Preotul a părăsit pădurea unde se întâlniseră și s-a dus cu el la oraș, ca acest Iuda să-l poată vinde și să cumpere, pe banii obținuți, o bucată de pâine pentru copiii săi. Preotul a fost împușcat.

* * *

Nîște hoți furau dintr-o biserică. O făceau chiar în timpul serviciului religios. Observându-i, starețul le spuse călugărilor: „*Pri-viți ce bine își fac treaba! Hai s-o facem și noi pe-a noastră tot atât de bine: să ne rugăm pentru mântuirea lor*“. Și și-au continuat liturghia. Iar hoții au plecat cu prada.

* * *

Chiar dacă practicarea dragostei sfârșește cu înfrângerea celui care iubește, totuși este cea mai bună dintre căi. Uneori poate ieși chiar victorioasă.

Un sergent englez staționat odată în Egipt povestește un incident despre el însuși: „*În aceeași*

companie cu mine era și un pocăit. Am vrut să ne distrăm pe seama lui. Într-o noapte ploioasă a venit foarte obosit. Înainte de a se culca, a îngenunchat ca să se roage. Cizmele mele erau pline de noroi și le-am pus câte una de fiecare parte a capului său. El tocmai se ruga. A doua zi dimineăta, mi-am găsit cizmele frumos cremuite la capul patului meu. Aceasta era replica lui la ceea ce făcusem eu; lucrul acesta mi-a străpuns inima. În aceeași zi am devenit și eu creștin“.

* * *

Citește și trăiește cele scrise în Biblie. Nu lua seama la criticile care i se aduc, oricât de savante ar fi. Nu critica Biblia, ci lasă-te tu criticat de ea.

Într-o expoziție de artă modernă, în locul unei picturi se afla o pânză goală. Sub ea era titlul: „*Vacă la păscut*“. Un vizitator l-a întrebat pe artist: „*Ce înseamnă titlul acesta? Nu văd nici o iarbă*“. Artistul a răspuns: „*Păi, vaca a mâncat toată iarbă*“. Vizitatorul a insistat: „*Atunci unde este vaca?*“ Pictorul i-a spus: „*Ce rost mai avea ca vaca să rămână acolo dacă nu mai era iarbă?*“

Cei care critică Biblia sunt la fel ca acest artist. Ei lasă în Scriptură numai pagini goale. Fără Dumnezeu, fără minuni, fără istorii adevărate, fără învățături pe care să te poți bizui, fără Diavol, fără Iad și fără Rai. Nu dați nici o atenție la astfel de artiști!

Ioan Chrysostom a spus: „*Vă poruncim să credeți în Scripturi. Numai cine este de acord cu ceea ce scrie în ele este creștin*“.

* * *

Dacă studiezi Biblia cu atenție, cu siguranță că vei găsi contradicții în ea. Nu am încredere în povestiri care se aseamănă în fiecare detaliu. Sunt construite artificial. Crede în Biblie, pentru că povestirile ei nu se potrivesc una cu cealaltă.

* * *

Nu fi neliniștit de scepticismul oamenilor de știință în ceea ce privește Biblia. Cât de mult știu acești oameni de știință? Într-unul din romanele lui Balzac, un om de știință, nepăsător de plânsul soției sale, spune: „*Ce sunt lacrimile? Le-am analizat. Sunt alcătuite din puțin fosfat de calciu, clorură de sodiu, puțin mucus și puțină apă*“. Unul care analizează Biblia cu o astfel de minte deformată, hotărât că n-o poate înțelege. *Tu crede fiecare literă din Biblie.*

* * *

Ferește-te de bigotism! Nu-i obliga și pe alții să aibă aceeași credință ca și tine. Rabindranath Tagore spune: „*Bigotismul încearcă să păstreze adevărul în siguranță, ținându-l într-o gheară care-l omoară*“.

Un creștin este tolerant cu toată lumea, chiar și cu un intolerant.

* * *

Un profesor de ateism științific a dovedit că Biblia nu este demnă de încredere. El a deschis-o la Eclesiast 1: 9, unde scrie: *Nu este nimic nou sub soare*. Batjocoritor a spus: „*Aceasta este o minciună evidentă. Sunt atât de multe*

lucruri noi sub soare - razele X, radioul, calea ferată! Atât de multe invenții la care omenirea nici nu se gândea acum câteva secole“.

Fără să se tulbure, un creștin a răspuns: „*Biblia are dreptate în fiecare cuvânt pe care-l spune. Nu este nimic nou sub soare“*. Atunci necredinciosul s-a mâniat: „*Cum poți să fii atât de încăpățânat și să dai un astfel de răspuns?“* Și a început din nou să enumere razele X, radioul etc.

Răspunsul creștinului a fost: „*De la început, cei credincioși le-au spus celor necredincioși: «Nu-L puteți înșela pe Dumnezeu cu o religie exterioară. Dumnezeu se uită la inimă»*. Necredincioșii erau siguri de ei înșiși. Dumnezeu nu poate vedea inima pentru că este acoperită cu carne, oase și piele. Este bine ascunsă. Așa că Dumnezeu l-a făcut pe Röntgen să descopere razele X, cu ajutorul cărora noi oamenii putem vedea părțile interioare. Dar ele nu sunt ceva nou. Ele sunt niște ilustrări moderne ale unui adevăr, pe care noi credincioșii îl cunoaștem de mulți ani: *Dumnezeu Se uită la inimă.*“

Necredinciosul nu s-a așteptat la aceasta. El a întrebat: „*Dar radioul?“* „*Tot atât de vechi ca și omenirea“*; a fost răspunsul. „*De la început, credincioșii le-au spus celor ce trăiau în păcat: «Fiți atenți la vorbirea voastră! Dumnezeu aude fiecare cuvânt»*“. „*Dar necredincioșii au răspuns batjocoritori: «Cerul este departe de noi. Eu n-aud o dezbatere din camera alăturată. Cum poate auzi Dumnezeu în cerul Lui care este atât de sus cuvintele mele, în special pe cele rele pe care le șoptesc?»* De aceea Dumnezeu a poruncit lui Marconi să construiască un radio, prin

care cei din Anglia pot auzi până și tusea crainicului din Moscova. Toate acestea ne ajută la trezirea sufletului pentru adevărul etern. Tu nu-l poți vedea pe cel care conferențiază la radio. Este foarte departe. Așa și Dumnezeu în Cer îți poate auzi fiecare cuvânt.“

Necredinciosul nu mai știa ce să spună. „Poți să-mi dovedești că și calea ferată nu este nouă?“ „Bineînțeles! Noi întotdeauna am avertizat: «Pocăiți-vă astăzi! Măine va fi prea târziu», iar oamenii mereu amânau pocăința lor. Așa că Dumnezeu a făcut ca Stevenson să creeze calea ferată. Ca să evite ciocnirile, fiecare tren trebuie să plece la minutul fixat. Dacă ajungi cu un minut mai târziu, trenul va dispărea înaintea ochilor tăi - un exemplu bun pentru vechiul adevăr că timpul când trebuie să te pocăiești este totdeauna acum. În clipa următoare poți avea un atac de cord.“ Astfel profesorul de ateism a fost făcut să-și dea seama că nu-i de glumit cu Biblia.

Ea este adevărată în fiecare literă a ei. Este adevărată chiar și în contradicțiile ei.

Roagă-te neîncetat! Cerul și pământul pot fi în legătură directă așa cum sunt Londra și Berlinul. Fă numai ca rugăciunea ta să fie o decizie radicală între tine și Dumnezeu.

Nu te ruga niciodată ca și cum Dumnezeu n-ar vrea să-ți dea lucrurile cerute. Seneca a scris: „Zeii nu sunt ca și oamenii. Ei dau și dau până când se lasă pe ei înșiși săraci“.

* * *

Nu există rugăciune fără răspuns. În timpul celui de-al doilea război mondial, creștinii din Germania și Marea Britanie se rugau pentru victorie. Rugăciunile fără răspuns ale germanilor au fost un răspuns la rugăciunile englezilor. Trăim într-o lume împărțită în națiuni, rase, clase, partide, religii și interese individuale contradictorii.

De ce trebuie să prevaleze înaintea lui Dumnezeu tocmai interesul tău?! Dacă după ce te-ai rugat pentru o victorie ești înfrânt, bucură-te! Înseamnă că rugăciunile adversarilor tăi au fost primite de Dumnezeu. El este tot un Dumnezeu care ne ascultă rugăciunile.

* * *

Pune-ți viața în slujba lui Dumnezeu! Să nu spui că n-ai putere spirituală sau n-ai calificare. Un băiat a dat Domnului Isus cinci pâini și doi pești. Isus i-a înmulțit. Dar dacă băiatul n-ar fi avut nimic? O astfel de posibilitate nu există. În Biblie, cuvântul „zero“ sau simbolul lui matematic „0“ nu există. Biblia este construită din punct de vedere matematic. Fiecare literă din alfabetul evreiesc și grecesc corespunde unei figuri. Fiecare cuvânt are o valoare numerică. Fiul meu și-a dat teza de doctorat la Universitatea Luterană din Paris având ca obiect de studiu matematica în Biblie. Dar Biblia nu conține nici cuvântul „zero“, nici semnul „0“, ceea ce este semnificativ când îți dai seama că strămoșii caldeeni ai evreilor aveau deja scris pe zero sub forma unui cerc. Cuvântul „zero“ vine din termenul caldeu „zer“.

Nimeni nu este un zero înaintea lui Dumnezeu.
Nimeni nu este fără un dar. Darul tău este poate
umiliția de a crede că n-ai nici unul.

* * *

Pe 21 mai 1971, am avut o vedenie în biserica
Sf. Ștefan din Southport, Marea Britanie.
Meditam în genunchi înaintea altarului.
Mi-aminteam că Ilie a cerut o bucată de pâine de la o
văduvă. Femeia a răspuns că are puțină făină și puțin
untdelemn, exact cât pentru ultima masă a fiului ei
și a ei însăși (1 Regi 17: 11 - 12).

Deodată, în fața ochilor mei a apărut un om
flămând, cerșind pâine de la Fecioara Maria. Ea i-a
răspuns: „Nu am deloc. Eu sunt o mamă a durerilor,
iar Fiul meu a fost răstignit pe o cruce. Acolo, El a
strigat că a fost părăsit până și de Dumnezeu. Pâine
nu am, dar îți pot da alinarea de a ști că merită să
suferi toate pentru Dumnezeu“.

Acest om flămând a devenit un predicator plin de
râvnă și a hrănit mii de persoane cu adorare față de
Isus.

* * *

Niciodată să nu te plângi de crucea ta! Un
creștin s-a plâns odată lui Dumnezeu de
crucea sa. Dumnezeu l-a dus în magazia
Lui și i-a spus: „*Ești liber să-ți alegi ce cruce îți pla-
ce*“. Una era frumoasă, din aur, dar era foarte grea;
o alta era ușoară, dar foarte colțuroasă, încât îți ră-
nea umărul. În cele din urmă a găsit într-un colț o
cruce care credea el că i se potrivește cel mai bine.

Dumnezeu i-a spus: „*Uită-te mai bine la ea*“. Era chiar crucea pe care o primise de la Dumnezeu la început.

Suferința este sfântă. Niciodată să nu risipești nici cea mai mică fărâmitură din ea!

* * *

Să-L cunoști pe Dumnezeu, dar să-l cunoști și pe Diavolul. *Pastorul Hermas*, o veche carte creștină, spune că fiecare om are un diavol personal care nu-i dă pace, dar are și un înger păzitor. Încearcă să-ți cunoști bine îngerul care este paznicul tău personal. Încearcă să cunoști bine și diavolul tău.

* * *

Există o modă periculoasă printre unii tineri de astăzi. Imediat ce s-au convertit, părăsesc meseriile și studiile lor, ca să devină predicatori. Lucrul acesta le atrage dușmănia familiilor lor. Alergând după alții pe care nu-i câștigă niciodată pentru Cristos, ei pierd posibilitatea să aducă la mântuire pe propriile lor rude. *Rămâi pe locul tău și câștigă pentru Cristos propria ta familie.*

A fi misionar este o vocație rară și excepțională.

Cu cât este cineva mai fidel lui Cristos, cu atât mai probabil este că va trăi în izolare intelectuală și spirituală.

Aceasta nu înseamnă că nu va fi un misionar. Ba încă unul deosebit. Nu trebuie să forțezi apa să curgă în jos, de pe munte la vale. Ea curge de la sine. Munca misionară nu se face efortându-te. Trăiește la un nivel înalt și Cuvântul lui Dumnezeu va curge la cei care sunt jos. Eu apreciez munca misionară, dar e ceva greșit în efortul misionar.

* * *

La muzeul Luvru se află tabloul lui Murillo *Minunea din San Diego*. Doi nobili și un preot intră într-o bucătărie. Ei sunt foarte uimiți că toate bucătăresele sunt îngeri. Una ține o oală, alta o bucată de carne, altă fată are în mână un coș cu legume, iar o alta supraveghează focul. Dar toate fac o muncă îngerească.

Nici o lucrare nu este înjositoare pentru cei ce o fac. Însuși Domnul Isus a lucrat într-un atelier de tâmplărie, El care a avut cea mai mare misiune. De aceea nu deveniți misionari în sensul profesional al cuvântului, decât dacă aveți o chemare excepțională și clară! Mai degrabă fii un misionar în bucătăria sau fabrica ta. Vei fi mult mai folositor acolo.

* * *

Dar nu pierde niciodată perspectiva mai largă. Interesează-te de evanghelizarea lumii și de dreptatea socială. Domnul Isus ne povestește o pildă despre un fiu risipitor, care a cheltuit averea tatălui său, ducând o viață destrăbălată. După multe peripeții, el s-a întors la tatăl său care l-a primit cu dragoste, l-a îmbrăcat cu haine scumpe, a tăiat vițelul cel îngrășat în cinstea lui și i-a pus în deget un inel de aur.

Fiul risipitor acum o ducea bine și asta a fost tot. Domnul Isus ne spune să nu căutăm adevărul în pildele Sale. Pildele sunt pentru cei care nu pot primi adevărul.

Normal ar fi fost ca tânărul care a făcut aceste lucruri să se gândească să-i restituie banii tatălui său

și să încerce să-i câștige pentru Dumnezeu pe foștii lui prieteni de chefuri și desfrâu. De asemenea, ar fi putut să mănânce mai puțin din vițelul îngrășat și să se gândească la locuitorii din țara înfometată în care el locuise un timp.

Un creștin se gândește la toate aceste lucruri, ceea ce înseamnă că el se interesează de problemele evangelistice și sociale. Dar el nu-și face iluzii despre perfecționarea societății înainte de întoarcerea Domnului Isus. Fă-ți datoria de a mărturisi pe Cristos și de a îmbunătăți societatea, dar fii temperat în toate. Nu fi exagerat. Munca excesivă este un drog pentru cei decepționați, iar revoluțiile sunt opiul cel mai rău pentru oameni.

Păstrează o balanță dreaptă, între o viață modestă, preocupată de interesul propriu și o dorință exagerată de a aduce imediat la convertire o lume întregă și de a stabili dreptatea, ceea ce este lucrarea multor generații.

* * *

Secole de-a rândul s-a dus război împotriva sărăciei. Dar astăzi este mai multă sărăcie decât oricând. Ani de-a rândul oamenii au vorbit despre dezarmare și abolirea războiului, și numai în Vietnam au căzut mai multe bombe decât au fost folosite împotriva Germaniei în al doilea război mondial. Încercăm să umplem prăpastia dintre generații.

În muzeul de antichități din Istanbul, se află o bucată de material cu cea mai veche scriere cunoscută de oameni. Ea are următorul conținut: „*Vai, vremurile nu mai sunt cum erau altădată! Copiii nu-i mai ascultă pe părinții lor și fiecare scrie o carte*

despre aceasta“. Este o utopie să forțezi o omidă să devină o crisalidă, sau o crisalidă să fie fluture. Tot o utopie este să proiectezi o stare socială bună pentru oameni nedrepti.

Este un lucru greu pentru un creștin să vadă diavoli triumfând peste popoare. Cel mai bun remediu este să stea liniștit și să-și spună: „*Nu avem nici o soluție pentru problemele sociale ale omenirii, așa cum nu avem nici o soluție pentru quadratura cercului.*“

* * *

La rădăcina neliniștii sociale și rasiale stă nerespectarea celei de-a zecea porunci: *Să nu poftști*. Oare îți sunt necesare mai multe lucruri decât cele pe care le ai?

Mă întreb dacă sunt mulți dintre cititorii mei care au trăit în aceeași sărăcie și foamete ca și mine. Multă vreme, rația mea de hrană a fost o singură felie de pâine pe săptămână, și zilnic o supă de coji murdare de cartofi. Nu aveam nici pantofi, nici pantaloni. Tremuram de frig. Dar poți fi fericit și în astfel de condiții. Poți fi fericit chiar știind că soția ta suferă aceleași greutăți, iar copilul tău este lipsit de toate bucuriile vieții. Aceasta este ceea ce ți-a destinat misteriosul tău Tată ceresc și nimic mai mult.

Știi că sărăcia voluntară este un lucru, iar sărăcia impusă de exploatare este altul. Trebuie să te opui celei de a doua. Dar ca să faci lucrul acesta cu succes trebuie să ai putere.

Niciodată nu ai atâta influență ca atunci când ești liniștit. Nu pari puternic, dar a nu părea astfel este parte din a fi puternic. Trăiește în veșnicie, nu în incidentele zilnice. Veșnicia nu poate fi tulburată nici

chiar de plânsul a un milion de copii înfometați. Dacă ești așezat senin în locuri cerești, tot ceea ce vei face pentru acești copii flămânzi va aduce roade. Altfel întreaga ta luptă va fi zadarnică. Va fi ca și lupta lui Sisif care rostogolea o piatră mare până în vârful unui deal; de fiecare dată când cădea, trebuia s-o rostogolească iarăși. Așa a fost întreaga istorie omenească. Tot ceea ce există a fost realizat de spirite liniștite, de cei care sunt mai presus de vremelnicele baloane de săpun numite veacuri, cu suferințele și bucuriile ei trecătoare.

Lumea nu este numai o grădină, o creație minunată, cum spun multe imnuri religioase. Ea are și o latură urâtă. Ea va fi învinsă de lupta aprigă a celor liniștiți. Vocea liniștită, înceată va prevala.

* * *

Si păcătoșii realizează lucruri bune prin lupte sociale, reforme, revoluții și războaie. Numai că acestea nu durează.

Erau doi viermi de mătase masculi care alergau după dragostea unui vierme de mătase femelă. Toți au sfârșit prin a deveni parte dintr-o cravată.

Acesta este sfârșitul tuturor luptelor sociale. Luptătorii din ambele tabere devin țărână.

* * *

Pustnicul tibetan Milarepa își păstrase un singur ulcior din care să bea apă. Într-o zi acesta s-a spart. Atunci Milarepa a spus:

Acum este și acum nu mai este ulciorul meu de lut, / Singura mea avere/ Spărgându-se, el a devenit

un lama (călugăr budist),/ Pentru că a ținut un admirabil discurs/ Despre faptul că lucrurile sunt efemere.//

Dedică-te sufletului tău! Alții vor veni la mântuire datorită forței contagioase a unui suflet credincios. Iar în ceea ce privește societatea omenească, las-o în seama Celui care poartă răspunderea pentru ea.

Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere (Psalmul 127: 1- 2).

De trei ori *degeaba*.

Desigur, multe lucruri trebuie făcute în societate. Dar Livingstone, marele luptător împotriva sclaviei, marele misionar și explorator, ne-a lăsat această vorbă: „*Cine are credință, nu se grăbește*“.

* * *

Noi nu ne grăbim pentru că știm că suntem nemuritori. Multe lucruri care nu sunt terminate acum, vor fi terminate mai târziu. Moise l-a rugat pe Dumnezeu să-l lase să intre în Țara Sfântă. Dar Dumnezeu l-a refuzat și Moise a murit fără să intre în ea. Au trecut vreo două mii de ani. Domnul Isus vorbește pe Muntele Tabor cu Moise. Tabor este în Palestina, ceea ce înseamnă că dorința lui Moise a fost îndeplinită, deși puțin cam târziu. El a intrat în Țara Sfântă. Ce reprezintă două mii de ani pentru cineva care trăiește veșnic?

„Întotdeauna fii credincios nemuririi tale”, scria Soljenițan. Atunci oamenii vor putea spune despre tine ceea ce spune Goethe despre Lavater: „Când ești lângă el, devii neprihănit”.

* * *

De ce se revoltă unii oameni? Ar fi multe motive de spus. Printre altele, ar fi acela că răzvrătirea este una dintre cele mai mari plăceri ale oamenilor. Mulți o consideră o plăcere mai mare decât preocupările de ordin sexual, decât alcoolul, muzica sau drogurile.

În timpul tulburărilor cu teroriștii din Irlanda de Nord, numărul sinuciderilor a scăzut cu 50%. A scăzut de asemenea și numărul persoanelor tratate pentru depresii nervoase, ca și agresivitatea împotriva vecinilor. Pentru cei care n-au ce face, pacea socială și pacea între națiuni și rase este ceva plictisitor.

În fiecare răzvrătire se află și câte un element de exasperare. Mulțimilor sălbatice nu le pasă prea mult dacă situația devine mai bună, ci numai să fie alta. Ei schimbă muște pe bondari și albine pe viespi. Revoluțiile schimbă ordinea socială și numai rareori o îmbunătățesc.

Sun-Yat-Sen care a pornit revoluția chineză a scris la sfârșitul vieții sale: „Dacă ne analizăm primele îndemnuri de a duce la bun sfârșit revoluția chineză, vom observa că am avut în vedere salvarea poporului chinez și a țării; dar rezultatul a fost contrar, poporul chinez devenind din ce în ce mai apăsător, iar țara din ce în ce mai nefericită”.

* * *

Pentru acestea și pentru multe alte motive, creștinii adevărați s-au opus întotdeauna insurgenților, gherilelor și altora ca ei. În timpul Reformei în Germania, când au început răzcoalele țăranilor, Luther a scris mai întâi „*Îndemn pentru pace*“. Dar când evenimentele au devenit violente, el a scris un pamflet „*Împotriva bandelor ucigașe ale țăranilor*“. El îi condamna în termenii cei mai aspri, ca rebeli împotriva lui Dumnezeu și a stăpânilor legitimi. El cerea reprimarea lor. Când răzcoala a fost înăbușită, el a interpretat evenimentul ca o judecată dreaptă a lui Dumnezeu.

* * *

Nu intra ușor într-o luptă. Dar dacă ești forțat să lupți, fii pregătit să și câștigi. Vei regreta cu amărăciune fiecare slăbiciune din timpul luptei. Când Danton a atacat Tuileries, Ludovic al XVI-lea nu a permis trupelor să apere palatul, ca să nu se verse sânge. Rezultatul a fost că s-a vărsat mai mult sânge, decât dacă el și-ar fi apărat autoritatea. Rebelii lui Danton au omorât toată lumea din palat, începând cu mareșalul și terminând cu bucătarul. Cadavrele au fost mutilate. Apoi a urmat un regim de teroare căruia Danton i-a căzut victimă.

* * *

În *Cum vă place*, Shakespeare scria: „*Dragostea este făcută din suspine și lacrimi, din credință și servire, din fantezie. E toată pasiune și dorințe; numai adorare, datorie și respect, numai umilință,*

răbdare și nerăbdare, numai puritate, durere și ascultare“. Dar a iubi înseamnă mai mult decât toate acestea.

Dragostea pentru poporul francez ar fi trebuit să-l oblige pe Ludovic al XVI-lea să lupte până la capăt împotriva rebelilor.

Să fim siguri că lupta noastră aprigă își are originea în dragoste!

* * *

Părinții Bisericii, după multe rugăciuni și zile de post, au discutat care este cea mai mare virtute creștină. Unul a spus *dragostea*, celălalt *durerea*, al treilea *austeritatea*, al patrulea *umilința*, și așa mai departe. Sf. Anton cel Mare a terminat dezbaterea cu aceste cuvinte: „*Cea mai mare virtute este să ai o măsură dreaptă în toate lucrurile*“. Toți au fost de acord cu aceasta.

* * *

După ce vii la Isus, vei iubi și Biserica Sa. O vei vedea cu alți ochi. În biserică sunt multe lucruri urâte, dar la fel ca și o sămânță, ea are și un potențial. Sămânța are posibilitatea să devină o floare frumoasă. Așa poate fi și cazul celei mai decăzute biserici.

Nu-ți plac predicile pastorului? Le consideri foarte proaste?

Vrând parcă să ne obișnuiască cu predici sărăcioase și greșite, Isus a rostit o predică pe care creștinii superficiali ar considera-o proastă. Aceasta este în Matei 15: 23. El numește *câine* o femeie, numai

pentru că aparține altui popor. Predica este plină de spiritul de castă, prin faptul că El spune că evreii sunt copiii, iar hrana rezervată lor nu trebuie aruncată câinilor. Dar această predică pe care noi o considerăm proastă este pânza pe care este pictată cea mai frumoasă faptă de vindecare a fetei bolnave a acelei femei și un minunat prilej de învățare a umilinței.

Nu s-ar putea oare ca predicile proaste ale pasto-
rilor să te învețe umilința și să-ți amintească de câte
ori propriile tale cuvinte sunt proaste?

În orice caz, predicile insuportabile sunt rostite
într-o instituție, care de 2 000 de ani a păstrat în fața
omenirii amintirea Aceluia care merită întreaga noas-
tră dragoste: Domnul nostru Isus Cristos.

Să învățăm din predicile slabe și proaste! Balaam
ne-a dat un exemplu de umilință. El a fost gata să
asculte de glasul unei măgărițe când aceasta i-a spus
cu glas omenesc un adevăr de la Dumnezeu.

Te plângi de predicator. S-ar putea să fie ceva
în neregulă cu ascultătorul.

* * *

Invață să deosebești Biserica adevărată de
instituțiile care îi poartă numele. Cel care
a dat un statut definitiv Bisericii de la care derivă
majoritatea denumirilor, împăratul Teodosie, a măce-
lărit întreaga populație de sex masculin din Tesalonic.
Biografia lui Constantin cel Mare este groaznică.
Clovis, regele francilor, a devenit creștin pentru că a
iubit-o pe prințesa creștină Clotilda. În timpul unei
lupte, el a promis că va accepta pe Dumnezeul ei ca
pe Dumnezeul lui, dacă îi cucerește pe germani.

Victoria lui n-a fost motiv satisfăcător ca să accepte credința creștină, potrivit căreia francii nu trebuiau să lupte împotriva germanilor, ci să trăiască în pace cu ei. Poporul a acceptat creștinismul pentru că așa a poruncit regele.

Ducele Vladimir al Kievului a devenit creștin numai ca să se poată căsători cu prințesa bizantină Ana. A obligat întreaga Rusie să devină creștină.

Când Finlanda a fost învinsă de suedezi sub Sf. Eric, poporul a fost silit să treacă la creștinism.

Au fost și câțiva papi foarte răi și mulți episcopi răi, dar au fost și mulți foarte buni. Adesea jertfele aduse la altar mergeau direct în buzunarele clerului.

Papa Iulius care a construit catedrala Sfântul Petru din Roma a fost un războinic.

Papa Leo al X-lea, care l-a excomunicat pe Luther, a spus: „*Cât profit ne-a adus legenda lui Cristos!*”

Când protestantismul s-a despărțit de catolicism, pacea a fost stabilită după multe războaie, potrivit cu principiul: „*Cuius regio, eius religio*”, adică *Oamenii de oriunde trebuie să urmeze religia prințului lor.*

O biserică creată și perpetuată într-un astfel de mod putea fi numai necredincioasă lui Cristos. Despre autoritatea acestei biserici putem spune ceea ce Samuel i-a spus regelui Saul: *Ai lepădat cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă* (1 Samuel 15: 26).

Lui Luther și Melanchthon le-a părut rău că au reformat biserica prea mult. Melanchthon scria în 1530: „*Ah, dacă aș putea restabili conducerea spirituală prin episcopi, pentru că văd ce biserică avem după distrugerea ordinii și disciplinei bisericești*”. Luther

îi scria lui Melanchthon: „*Cred că am mers prea departe în bine*“.

Eu, din contră, regret că reformatorii nu au mers prea departe.

Bisericile reformate doreau să se predice adevărata Evanghelie la fel cum dorise și biserica catolică înaintea lor. Biserica din Anglia n-a avut loc nici pentru Bunyan, nici pentru Wesley în timpul vieții lor. Astăzi, la câteva secole după moartea lor, se află plăci comemorative pentru catedrala din Westminster.

Bisericile reformate precum și cele catolice și ortodoxe (cu excepția celor de sub regimul ateist) sunt identice cu lumea. Toți sunt botezați când sunt bebeluși și toți sunt creștini. Lumea nu-L poate primi pe Cristos întreg și nici o asemenea biserică.

Ea poate numai să abuzeze de banii încredințați ei, așa cum face și lumea. În 2 Regi 12: 11 citim că împăratul Ioas avea mai multă încredere în zidari, decât în preoți. De atunci lucrurile nu s-au schimbat.

Wycliffe scria: „*Dacă preoții abuzează de averile bisericii, ei trebuie să fie înlăturați de aici. Altfel, vă neglijați îndatoririle*“. Iar Bonhoeffer spunea: „*O biserică este biserică numai când ea există pentru alții. Ea trebuie să dea milostenie celor nevoiași toată averea ei. Pastorii trebuie să trăiască numai din darurile credincioșilor. Iar, dacă este nevoie, ei trebuie să exercite o profesiune laică*“.

Gândindu-se la Biserică, Paul Tillich scria: „*Primul cuvânt spus de religie oamenilor din vremurile noastre trebuie să fie un cuvânt împotriva religiei*“.

El spunea cu alte cuvinte ceea ce deja găsim în „Suma teologiei“ a lui Tomas d' Aquino „*Când există*

vreun pericol iminent pentru credință, preoții pot fi acuzați chiar și public de subordonații lor“.

* * *

In această biserică falsă, cuvântul „creștin“ poate înspăimânta inimi. Creștinii au făcut creștinilor tot atât de mult rău și într-un fel tot atât de crud, cât au făcut naștii ori comuniștii, ori alți păgâni. Nu este creștin orice om pe care-l considerați a fi creștin.

* * *

Dar cuvântul „biserică“ mai are și un alt sens. Devenind creștin, vei intra într-o comuniune adevărată de frați și surori de credință. Nimeni nu falsifică ceea ce nu este prețios. Multele falsificări ale creștinismului dovedesc valoarea lui. Există numai oameni care se prefac a fi curați, nu și oameni care se prefac a fi răi.

Lasă-i pe acești ipocriți, iar tu alipește-te de adevărata Biserică! În ea sunt mulți sfinți mari care reprezintă adevărata lucrare a lui Dumnezeu (Efeseni 2: 10).

Sunt de acord cu Papa Pelaghie al II-lea că Dumnezeu nu poate fi de partea unui om care nu este în pace și unitate cu întreaga Biserică, înțelegând prin Biserică acea comuniune sfântă a credincioșilor adevărați care poartă crucea Domnului Isus.

Dar trebuie să fii pregătit pentru că și aici vei avea deziluzii. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu este compusă din oameni care numai tind spre evlavie, fără să fi ajuns încă la ea. Ține minte că și tu poți fi o pricină de deziluzie pentru alții.

Creștinii adevărați sunt capabili și de trădări și de fapte crude. Oamenii răi au calități; sfinții au păcate. Lumea nu este împărțită în alb și negru. Uneori îți va fi greu să deosebești ceea ce este adevărat de ceea ce este fals.

Sf. Tomas d'Aquino a spus: „*Gratia non tollit naturam*“ (*Harul nu distruge firescul*).

Ferește-te mai ales când primești multe daruri de la Dumnezeu. Haruri și daruri pot trezi dușmănia. Adesea ele provoacă admirație, în cele mai multe cazuri însă, invidie.

În ciuda slăbiciunii membrilor ei, Biserica este reală dacă este o comunitate de credincioși. În ea ești învățat Cuvântul lui Dumnezeu.

* * *

Dar iarăși: să nu ai așteptări prea mari. În Biblie avem Cuvântul lui Dumnezeu, dar un Cuvânt neprecis. În Matei 21: 7, citim că apostolii I-au adus lui Isus o măgăriță și un măgaruș și L-au așezat pe ei, ceea ce dă impresia că L-au așezat pe două animale. O parte din Cuvântul lui Dumnezeu este scris de persoane fără cultură.

Când Dumnezeu a devenit om, El a fost disprețuit și considerat ca un tâlhar. Când a dat Cuvântul Său scris, L-a dat cu multe părți neprecise și obscure. Iar când ne-a dat preoți și pastori, El știa că vom învăța din predici și cărți ce conțin multă neștiință și întorto-chere omenească.

Când slujbele religioase sunt slabe, adu-ți aminte de Isus în umilința Lui!

Biserica umilă este extinderea întrupării umile.

* * *

După ce au făcut deosebire între confesiuni și adevărata Biserică, copiii lui Dumnezeu trebuie să-i mențină unitatea. Este o rușine ca duminicile să ne împrăștiem la sute de confesiuni, iar pe El să-L lăsăm singur (Ioan 16: 32). Cuvântul grecesc pentru a împrăstia este *scorpthete* care este înrudit cu *scorpion*. Să aplicăm tuturor fraților un principiu: *„În cele necesare - unitate, în cele dubioase - libertate și în toate caritate“*.

Unitatea este foarte importantă. Ultimele cuvinte ale lui Melancthon au fost *„Fie ca ei să fie una!“* El luase aceste cuvinte de la Isus.

Năzuiește după unitate, dar fără să-ți faci iluzii. Confuzia și discordia vor fi împrăștiate din ce în ce mai mult chiar printre copiii lui Dumnezeu ca și noi în întinericului. Chiar printre credincioși va fi o problemă să găsești o adunare și un pastor să-ți satisfacă cerințele sufletului. Păstrează ceea ce ai primit și păzește credința în Cristos, chiar dacă va trebui să ții rădăcina pomului cu unghiile tale, ca să nu fii scos afară și să rămâi acolo până în ziua morții. Te așteaptă o lume mai bună, în care domnește claritatea.

* * *

Am vorbit despre credincioșia față de Biserică, dar trebuie să fie, de asemenea, clar că în unele lucruri nu putem fi în părtășie cu Dumnezeu prin intermediul Bisericii și în același timp să avem și o legătură directă cu Dumnezeu. Biserica face ca legătura să fie indirectă. Libertatea de conștiință

vizavi de Dumnezeu este mai mare decât autoritatea Bisericii. Întotdeauna Bisericii i-a fost greu să-i identifice pe sfinți. Ea a condamnat multe persoane sfinte ca eretice.

Ai grijă să nu alergi în zadar dacă nu alergi cu adevărata Biserică! Dar în același timp, păstrează și o anumită distanță între tine și ea.

* * *

Niciodată să nu te lași descurajat de lucrurile pe care le vezi în biserică. Se spune că un evreu, care a fost convertit după ce văzuse Vaticanul pe vremea lui Borgia, a zis: „*O biserică, cum este aceasta, care există în pofida unor asemenea conducători trebuie să fie de la Dumnezeu*“.

Eu iubesc Biserica, în special, pentru părțile ei urâte. Când intri într-un spital, simți repulsie față de duhoare, puroi, sânge, gemete. Aceasta este frumusețea spitalului, că primește oameni bolnavi, iar doctorii și surorile își petrec timpul în astfel de condiții neplăcute ca să-i poată ajuta. Frumusețea Bisericii constă în faptul că ea primește păcătoși. După ce au fost primiți de ea, acești păcătoși fac din nou fapte rele, de data aceasta sub acoperământul creștinătății. Iar Biserica, o mamă iubitoare, continuă să-i țină la sânul ei iubitor.

Găsesc lucrul acesta a fi foarte frumos.

Și apoi mai există o altă parte a Bisericii. Ea nu are numai oameni răi.

Are oameni ca, de exemplu, Papa Grigore cel Mare. În timp ce se îmbrăca pentru liturghie, i s-a spus că un om a murit de foame. Imediat el s-a

dezbrăcat și a spus: „*Dacă un om moare de foame în Roma, atunci Papa nu merită să spună liturgia*“.

Biserica a dat și încă dă o întreagă constelație de oameni care-L iubesc din toată inima pe Dumnezeu și pe credincioșii ei și se pun pe ei înșiși în slujba ei.

Biserica are o bogată experiență cu Dumnezeu și cu oamenii. Avera ei stă la dispoziția ta. Orice s-ar întâmpla în biserică, bun sau rău, rămâne un lucru hotărâtor: învierea lui Isus. Aceasta este un fapt adevărat.

Să presupunem, după cum spun adversarii noștri, că această istorie este născocită: de ce-ar fi inventat născocitorii episoadele în care Maria Magdalena nu-L recunoaște pe Isus? Potrivit cu Luca 24: 16 și Ioan 21: 4, ucenicii Lui cei mai apropiați nu L-au recunoscut a fi Isus. Imaginați-vă că mai multe persoane pun la cale să acuze un om pe nedrept pentru o crimă pe care el n-a făcut-o. Și când ele apar ca martori, fiecare spune că nu recunosc pe acuzat ca fiind criminalul. Întreaga lor cauză s-ar prăbuși. Născocitorii sunt, de obicei, oameni foarte inteligenți. Dacă apostolii ar fi fost născocitori, de ce ar fi repetat absurditatea de neiertat de a spune că nu recunosc persoana dinaintea lor ca fiind Isus cel înviat? Explicația este simplă: pentru că ei iubeau adevărul și lucrurile s-au întâmplat exact cum povestesc ei. Mai târziu Isus le-a dat destule semne ca să risipească îndoiala din inima lor. Acum știau că El este viu. Și știm și noi lucrul acesta.

El nu este viu numai în ceruri. El trăiește și în inimile noastre. Dacă ochii tăi spirituali sunt deschiși și te uiți la un credincios, Îl vei vedea pe Isus întronat în inima lui sau, ca să schimbăm figura de stil, pe

credincios însuși stând la pieptul Lui, îmbrățișat de Isus.

Să fii sigur de un singur lucru: Isus a înviat dintre cei morți. El este viu. El a fost mort, dar ce s-a întâmplat cu trupul Său fără viață? L-au furat apostolii? Atunci ei ar fi știut că El nu Și-a îndeplinit promisiunea să învieze iarăși. Cu siguranță că ei și-ar fi pierdut credința. Aproape toți au avut moarte de martir. Nimeni nu se lasă torturat pentru ceea ce el însuși știe că este minciună. Deci, trupul lui Isus nu a fost luat de apostoli.

Iar dacă ar fi fost luat de către adversari, creștinătatea nu s-ar mai fi născut. Când apostolii vesteau învierea lui Isus, marii preoți care-L condamnaseră la moarte ar fi trebuit doar să deschidă mormântul și să arate trupul lui Isus. Cei 3 000 de oameni care au fost convertiți într-o singură zi, în Ierusalim - o grea lovitură pentru farisei - n-ar fi acceptat niciodată să creadă că Isus a înviat, dacă I-ar fi văzut trupul întins în mormânt. Petru ar fi fost unilit și discreditat dacă s-ar fi dovedit că ceea ce spune este o minciună.

Nici prietenii și nici dușmanii lui Isus nu luaseră trupul Lui, pentru că a treia zi El nu mai era un cadavru, ci viu. El este și astăzi viu și așa va fi veșnic.

S-ar putea să ai necazuri în lume și chiar în biserică, dar Isus cel viu îți va da bucurie în mijlocul lor.

* * *

Când ai părtășie cu Isus îți este foarte ușor să cunoști atitudinea corectă pe care trebuie s-o aibă creștinul față de problemele vieții sale. În romanul *Frații Karamazov* al lui Dostoievski, Marele Inchizitor, auzind că un oarecare Isus Cristos

umbla pe străzile Madridului și prin prezența Sa nedorită punea în pericol religia creștină pe care s-a întâmplat ca El s-o fi întemeiat, L-a chemat imediat și I-a spus ce nebun este. Ca idealist și utopic, Isus nu putea fi decât răstignit. Oamenii ca Marele Inchizitor stabiliseră creștinătății niște reguli ca să poată dăinui, iar cei care gândeau ca Isus erau arși pe rug.

Isus nu a răspuns nici un cuvânt obrăzniciei și cruzimii Marelui Inchizitor. L-a ascultat atent până la sfârșit. Oare cel care vorbea nu era și el o creatură a lui Dumnezeu, un om pentru care El murise? După ce Marele Inchizitor a terminat de vorbit, Isus l-a sărutat. Aceasta a fost totul.

Un sărut să fie și răspunsul tău final la orice insultă și cruzime. Chiar și Iuda Iscarioteanul a dorit sărutul lui Isus Cristos.

* * *

Trebuie să ai de-a face cu oamenii, să-i ascultîi, să le răspunzi. Dar lasă-i în pace cât poți de repede. *Un singur lucru trebuiește*, a spus Isus, iar Maria Magdalena și-a ales *partea cea bună*: s-a așezat la picioarele lui Isus și a ascultat cuvintele Lui. Ea avea nevoie numai de Isus, chiar atunci când El era răstignit, chiar atunci când El era un cadavru. Ea Îl iubea numai și numai pe El. Iar El a iubit-o pe Maria atât de mult, încât Și-a asumat mari riscuri când i-a acceptat săruturile și gesturile ei de dragoste. Pe vremea aceea, nici un rabin n-ar fi permis vreunei femei nici să se atingă de el. Și lui Isus un singur lucru-i trebuie: să arate dragoste celor ca Maria Magdalena.

Un păstor i-a spus unei privighetori: „*Cântă!*“ Privighetoarea i-a răspuns: „*Broaștele fac prea mult zgomot. Îmi iau plăcerea cântatului. Tu nu le auzi?*“ Păstorul i-a spus: „*Bineînțeles că le aud, dar numai tăcerea ta mă face să le aud*“.

* * *

Dacă ești credincios lui Cristos și Bisericii Sale, după ce îți vei termina viața pământească, Raiul va fi onorat să te primească. Dar tu ai o chemare mai înaltă decât Raiul și Ierusalimul ceresc. Ești chemat să stai cu Isus pe scaunul Său de domnie, de pe care se creează și se conduc universuri, după cum și Isus a biruit și a stat cu Tatăl Său pe scaunul Lui de domnie (Apocalipsa 3: 21). Raiul va fi pentru tine numai ca un timp de odihnă. Sarcini divine te așteaptă pentru că vei fi devenit asemănător cu Cristos, părtaș al firii dumnezeiești.

* * *

**NIMIC
FĂRĂ
DUMNEZEU!**

*DOMNUL
este aproape de cei cu inima înfrântă și
MÂNTUIEȘTE pe cei cu duhul zdrobit.*

(Psalmul 34: 18)

Societatea STEPHANUS editează, tipărește și comercializează cărți cu conținut creștin: studii biblice, meditații, comentarii, eseuri, pagini documentare, biografii, poezii.

Ne puteți contacta la adresa:

Str. Bibescu Vodă nr. 1, sector 4, București
cod 70521
tel. 6156574; 6311197

